

www.eksegersi.gr

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ. Φύλλου 778 - 31 ΜΑΗ 2014

1,30 ΕΥΡΩ

Ρυθμιστικό Σχέδιο Αθήνας - Θεσσαλονίκης

Διαλύουν τους τελευταίους πνεύμονες πρασίνου

Παρασκηνιακά παζάρια και συμφωνία ΣΥΡΙΖΑ - Μελισσανιδη για το γήπεδο!

ΣΕΛΙΔΕΣ 13, 12

Συντηρητικοποίηση, κοινοβουλευτικός κρετινισμός, αλλαγή συσχετισμών στο αστικό πολιτικό σκηνικό

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-10

Η πραγματική δυσαρμονία είναι άλλη

ΣΕΛΙΔΑ 10

Η εξόντωση των μαθητών

ΣΕΛΙΔΑ 11

Σε σκοτεινό τούνελ ο Σαμαράς

ΣΕΛΙΔΑ 3

Προπαγάνδα και μυστική διπλωματία

ΣΕΛΙΔΑ 16



...και διηγώντας τα να κλαις...

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

31/5: Ημέρα κατά καπνίσματος, Ζιμπάμπουε: Ημέρα ανεξαρτησίας 31/5/1866: Ίδρυση Ku Klux Klan 31/5/1905: Δολοφονία πρωθυπουργού Θεόδωρου Δηλιγιάννη 31/5/1941: Γλέζος και Σάντας κατεβάζουν τη γερμανική σημαία από την Ακρόπολη 31/5/1957: Θάνατος Στέφανου Σαράφη 31/5/1977: Βόμβα σε κινηματογράφο Θεσσαλονίκης που πρόβαλε την «Επιδρομή στο Εντεμπε» 31/5/1991: Δύο ρουκέτες στη Ζυθοποιία «Λέβενμπροϊ» (17N) 1/6: Ημέρα γάλακτος, Τυνησία: Ημέρα νίκης-συντάγματος (1959) 1/6/1979: Βόμβα στην Επιθεώρηση Εργασίας (ΕΑ) 1/6/1989: Βόμβα στο υπουργείο Δικαιοσύνης (ΕΑ) 1/6/1998: Ίδρυση Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας 1/6/2001: Δολοφονία βασιλικού ζεύγους Νεπάλ 2/6: Ιταλία: Ημέρα δημοκρατίας-συντάγματος, Τυνησία: Ημέρα νεολαίας, Ισπανία: Ημέρα ναυτικών 2/6/1940: Γέννηση Κωνσταντίνου Γκλιζμπουργκ 2/6/1972: Μετά από ανταλλαγή πυρών συλλαμβάνονται οι Μπάαντερ, Μάινς, Ράσπε (Φρανκφούρτη) και λίγο αργότερα η Ενσλιν (Αμβούργο) 2/6/1982: Πέντε βόμβες σε αμερικανικά αυτοκίνητα και πολυεθνικές (ΕΑ) 2/6/2005: Βόμβα Επαναστατικού Αγώνα έξω από υπουργείο Απασχόλησης 3/6/1934: Σύγκρουση αστυνομίας-κομμουνιστών, δύο τραυματίες, πολλές συλλήψεις 3/6/1963: Θάνατος Ναζίμ Χικμέτ 3/6/1979: Βόμβα στο κτίριο Εθνικού Οργανισμού Καπνού (ΕΑ) 3/6/1989: Βίαση καταστολή φοιτητικής εξέγερσης πλατείας Τien an Men (Πεκίνο) 3/6/1989: Θάνατος Αγιατολάχ Χομείνι 4/6: Ημέρα για παιδιά-θύματα επιθετικότητας, Φινλανδία: Ημέρα σημαίας (1867) 4/6/1951: Ίδρυση ΕΔΑ 4/6/1994: Δολοφονική απόπειρα κατά υποψήφιων ευρωβουλευτών ΚΚΕ Εφραίμιδη, Θεωνά και Σπυριδάκη (Θεσσαλονίκη) 4/6/2001: Ο 15χρονος Αλβανός Afrim Salla μένει παράλυτος από τη μέση και κάτω όταν όπλο συνοριοφύλακα «εκπυροσκόρησε τυχαία όταν σκόνη» 4/6/2006: Απόδραση Βασιλή Παλαιοκόστα και Αλκέτ Ριτζάι από τον Κορσικολό με ελικόπτερο 4/6/2009: Βόμβες μολότοφ κατά ΑΤ Μελισίων, ζημιές σε έξι αυτοκίνητα 5/6: Ημέρα περιβάλλοντος 5/6/1934: Ο βουλευτής Δ. Αναγνωστόπουλος πετά κάθισμα στη βουλή κατά του Αλέξανδρου Παπαναστασίου και τον τραυματίζει ελαφρά. Ο Παπαναστασίου το πετά πίσω στοχοχόντας 5/6/1967: Αρχή πολέμου έξι ημερών 5/6/1998: Ο 28χρονος Μπόκαρι Μπάχο νεκρός από «εκφροβιστικά πυρά» μεθοριακής περιπόλου 5/6/2004: Θάνατος Ρόναντ Ρέγκαν 6/6: Ημέρα ρωσικής γλώσσας, Σουηδία: Ημέρα συντάγματος-σημαίας (1523-1809) 6/6/1904: 22 νεκροί σε συγκρούσεις ανθρακωρύχων-αστυνομίας (Ντένβερ) 6/6/1933: Απόπειρα δολοφονίας Βενιζέλου (Κηφισιά) 6/6/1943: Εκτέλεση 106 κομμουνιστών κρατουμένων στρατοπέδου Λάρισας 6/6/1943: Θάνατος Παντελή Πουλιόπουλου 6/6/1969: Απόδραση Αλέκου Παναγιώλη από στρατιωτικές φυλακές Μπογατίου 6/6/1969: Βόμβες σε Ακαδημίας (ΔΑ) και Π. Φάληρο (ΚΕΑ).

● Στις 25 ψηφίσαν(η), αλλά πέρασε η 26η (και η 27η και η 28η) και δε φύγανε ●●● Ουδείς, βέβαια, από τον ΣΥΡΙΖΑ ασχολήθηκε μ' αυτό ●●● Αρκέστηκαν στην πρωτιά ●●● Όλα τα υπόλοιπα είναι προεκλογική φλυαρία για να εξαπατούν το λαο-ουτσίκιο ●●● Δηλαδή, αν Παρασκευή και Σάββατο πριν τις ευρωεκλογές δεν έπεφτε τόση κινδυνολογία από έντυπα και ηλεκτρονικά ΜΜΕ, με τι διαφορά θα κέρδιζε ο ΣΥΡΙΖΑ; ●●● Αυτό δε θα το μάθουμε ποτέ ●●● Αλλωστε, και η κινδυνολογία, η καλλιέργεια του φόβου, είναι μέσα στο αστικό πολιτικό παιχνίδι ●●● Και -δυστυχώς- πιάνει ●●● Πιάνει γιατί απέναντι δεν υπάρχει **κίνημα**, αλλά ένας εκλογικός μηχανισμός που κερδοσκοπεί με την απελπισία των εργαζόμενων ●●● Απορία αφελούς: γιατί οι... κορυφαίοι αναλυτές έβαλαν «ταβάνι» μόνο στον ΣΥΡΙΖΑ; ●●● ΝΔ και ΠΑΣΟΚ μόνο προς τα πάνω μπορούν να πάνε; ●●● Η Ελιά έχει «ρεύμα» ●●● Πρώτη σε σταυρούς η Καϊλή! ●●● Και βέβαια, η ατάκα της τηλεοπτικής Κυριακής από την Αφροδίτη Αλ Σάλεχ ●●● «Ο μεγάλος νικητής αυτών των εκλογών είναι η Ελιά» ●●●



Επιτομή του πολιτικού δράσους; ●●● Της πολιτικής ηλιθιότητας; ●●● Και τα δύο και πολλά ακόμη ●●● Την πιθανίδα Αφροδίτη συναγωνίστηκε στα ίσια η Μαριλένα Κοππά ●●● «Το μήνυμα της ΔΗΜΑΡ ήταν ξεκάθαρο, δεν έφτασε στους αποδέκτες» ●●● Τι διάολο, γέμισε η Ελλάδα κουφούς; ●●● Μήπως σας διαφεύγει κάτι, μαντάμ; ●●● Μήπως κουφαθήκατε εσείς και δεν ακούτε το σισχτήρ; ●●● Φαντάζεστε τσαπίλα οι Συριζαίοι που έδωξαν τον Καρυιόδη κι αυτός βγήκε μόνος του; ●●● Τον στήριξαν βέβαια με τα μπουनिया στο δεύτερο γύρο, αλλά δεν μπορούν να τον κατα-

γράφουν στους δικούς τους ●●● Οι δεξιοί πάντοτε διακρίνονταν για την έφεσή τους στην κουλτούρα ●●● Γι' αυτό και ο Σταύρος Ξαρχάκος έφαγε τη σκόνη του... Ζαγοράκη ●●● Υποψηφιότητα για την προεδρία της Δημοκρατίας (ξανα)έθεσε η Αγγελουπούλινα ●●● Δε νομίζουμε ότι θα της βγει, αλλά στη σημερινή αστική Ελλάδα «ποτέ μη λες ποτέ» ●●● Εκείνοι οι Καστανιδομπεγλιτήδες που εξαφανίστηκαν, ρε παιδιά; ●●● Πέρασε ολόκληρη προεκλογική περίοδος, πέρασαν δυο Κυριακές εκλογών κι αυτοί ούτε φωνή ούτε ακρόαση ●●● Είναι καλά; ●●● Ο κυρ-Φώτης έμεινε μόνο με την Κοππά

κι έφαγε τη σκόνη του Μπένι ●●● Πα-νηγύρια έστησαν στις Βρυξέλλες ●●● Η συμμετοχή σε πανευρωπαϊκό επίπεδο δεν αυξήθηκε, αλλά δεν έπεσε κι άλλο ●●● Πόσο ήταν η συμμετοχή; 43%! ●●● Δηλαδή, 57% αποχή! ●●● Η σημαντικότητα του ασημαντού ●●● Τον Καραμανλή τον έπαιρναν τηλέφωνο για να του ευχηθούν «χρόνια πολλά» κι αυτός, αντί για «ευχαριστώ» απαντούσε «να στηρίξετε την παράταξη στις εκλογές» ●●● Ο Αντώνιος, δε, φρόντισε να μετατρέψει την απάντηση σε «διαδρομή» προς τα ΜΜΕ ●●● Πάντοτε πιο «προχώ» ο Γιωργάκης, έστειλε mail στον Μπένι, το περιεχόμενο του οποίου φρόντισε να αποκαλύψει ο τελευταίος ●●● Οι προπαγανδιστές του Μαξισμού είπαν στον Σαμαρά να μην αρχίζει τις υποσχέσεις του με «θα» αλλά με «δέλω» ●●● Με τα τόσα «δέλω» που εκστόμισε στο Μουσείο Μπενάκη, κερδίζει επάξια το προσωνύμιο του Θελαντώνη ●●● Πώς ακριβώς δ' απαντήσει ο Ζουρ(λ)άρις στους σταυροφόρους των ΑΝΕΛ που δεν τον σταύρωσαν; ●●● Συμμεριζόμαστε την θαυμάτητη θλίψιν του προέδρου Μπαίρον ●

◆ Αρωμα Χόλιγουντ από Μώραλη-Μπουτάρη. Ευχαρίστησαν γονείς, συζύγους, παιδιά, εγγόνια, κατοικίδια. Αρωμα υπονόμου από Μπέο. Αλλά τα πρόσωπα, ίδια η κατάντια (του λαού που τους ψηφισε).
◆ Στην επινίκια φιάστα του Μώραλη δεν καταλάβαινες αν επρόκειτο για εκλογική νίκη ή για κατάκτηση του πρωταθλήματος από τον Ολυμπιακό. Αλλωστε, ιδιος είναι ο πρόεδρος και στις δυο περιπτώσεις, ίδιο και το σύνθημα που κυριάρχησε: «είναι τρελός ο πρόεδρος».
◆ Ανηγράφουμε από την Εφ-Συν της Δευτέρας: «**Αξιοσημείωτο ότι παρά τις επισημάνσεις της υποψηφίας του ΣΥΡΙΖΑ Δέσποινας Χαράλαμπίδου, που έκανε μια αξιοπρεπή εμφάνιση στον α' γύρο, πως "Τζιτζικώστας και Ιωαννίδης αποτελούν τις δυο όψεις του ίδιου νομίσματος", ο κόσμος της Αριστεράς έδωσε μαζική στήριξη στον Απόστολο Τζιτζικώστα. Προφανώς, όμως, δεν πρόκειται για λευκή επιταγή**». Τι ακριβώς έγινε, για να καταλάβουμε κι



εμείς; Υπέγραψε τίποτα γραμματίνα ο Τζιτζικώστας προς τους ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ που τον αποθέωσαν στο β' γύρο;
◆ Τίτλος θέματος στην επόμενη σελίδα του ίδιου φύλλου της ίδιας φυλλάδας: «**Ν. Αιγαίο - Στη ΝΔ η περιφέρεια με τη στήριξη ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝ-ΕΛ**». Συ είπας...
◆ «**Να σας πω την αλήθεια, μου άρεσε πολύ ότι ο Αλέξης έφερε σε εξαιρετικά δύσκολη θέση τους ανθρώπους που έχουν φέρει όλα τα τελευταία χρόνια σε πολύ δύσκολη θέση τους Έλληνες**». Απόστολος Τζιτζικώστας, ο βασιλόφρων, στο κομματικό ραδιόφωνο του ΣΥΡΙΖΑ (για το ευρω-ντι-

μπέιτ ήταν το ερώτημα).

◆ «**Δίνουμε ανάσα στην οικονομία και ξεκινάμε το δύσκολο έργο της επούλωσης των πληγών, της αποκατάστασης των αδικιών, όπως αυτή εις βάρος των ανθρώπων που επένδυσαν το εφράπαξ ή τις οικονομίες τους σε ομόλογα**», είπε ο Τσίπρας από το προεκλογικό μπαλκόνι της Θεσσαλονίκης. Εντάξει, καταλαβαίνουμε ότι οι ιδιώτες ομολογιοχόι είναι μερικές χιλιάδες ψηφοί, αλλά τα ασφαλιστικά ταμεία, τα ΑΕΙ και άλλους δημόσιους φορείς, που τους κατέκλεψαν τα αποθεματικά με το PSI, γιατί τα ξέχασε ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ;

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Με την ψήφο του ο ελληνικός λαός, έστειλε ένα μήνυμα στην Κυβέρνηση, αλλά απέρριψε και την ανατροπή που προωθούσε ο ΣΥΡΙΖΑ! Ξέρω ότι περάσαμε δύο δύσκολα χρόνια. Γύρισα όλη την Ελλάδα. Ακουσα τους πολίτες προσεκτικά. Γνωρίζω τα προβλήματά τους. Γνωρίζω τι και πως πρέπει να αλλάξει. Και θα προχωρήσουμε γρήγορα. Οσο γίνεται πιο γρήγορα! (...) Και διορθώνοντας τις αδικίες που έγιναν.
Αντώνης Σαμαράς
Η κοινωνία προφανώς και μας έστειλε ισχυρά μηνύματα που τα καταλαβαίνουμε, τα νιώθουμε, τα σεβόμαστε. Ξέρουμε ότι πολλοί συμπατριώτες μας έχουν ξεπεράσει τα όρια της αντοχής και της αξιοπρέπειάς τους. Ξέρουμε πολύ καλά τι σημαίνει να είσαι μακροχρόνια άνεργος, να έχεις χάσει μεγάλο μέρος από τα εισοδήματά σου, να αγωνίζεσαι κάθε μέρα με την ψυχή στο στόμα για να τα βγάλεις πέρα. Ομως, τώρα βγάζουμε επιτελους το κεφάλι μας από το νερό. Μπορούμε να αναπνεύσουμε ως χώρα ξανά. Να αποκαταστήσουμε αδικίες. Να ξανακερδίσουμε το χαμένο έδαφος.
Βαγγέλης Βενιζέλος

◆ Πληροφορία που φέρει τον Νότη Μαριά να έχει κρεμάσει φωτογραφία του Ρωμανιά και να πετάει βελιάκια δεν κατέστη δυνατόν να διασταυρωθεί. Πώς να χαράξει νέα στρατηγική «καβατζώματος» ο πρώην Πασόκος, βρισκόμενος και εκτός Βουλής; Τελικό σκορ δε γνωρίζουμε.

ΕΪΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΪΠΑΝ...

Το ΕΛΚ έχει σαφές προβάδισμα. Είναι μια καθαρή νίκη. Κι επομένως δικαιούμαι πλήρως να γίνω ο πρόεδρος της Κομισιόν. Πρέπει να σεβαστούμε τους ψηφοφόρους μας γιατί είναι οι πολίτες μας και γιατί αυτό είναι δημοκρατία. Δε θα πέσω στα γόνατα μπροστά στο Σοσιαλιστικό Κόμμα. Το πρώτο κόμμα δεν πρέπει να γονατίζει. Αλλά ακόμα και το πρώτο κόμμα πρέπει να συμβιβάζεται.

Ζαν Κλοντ Γιούνκερ
Ακόμα και με αυτές τις προ-

βλέψεις το ΕΛΚ έχει χάσει 60 έδρες. Δεν ξέρω αν ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πει «δικαιούμαστε να κυβερνάμε την ΕΕ». Είναι σαφές ότι χωρίς τη συμφωνία με τους Σοσιαδημοκράτες δεν μπορούν να πετύχουν πλειοψηφία.

Μάρτιν Σουλτς

Εάν θέλουμε να είμαστε ρεαλιστές πρέπει να δούμε ότι ζούμε σε ένα κοινό πλαίσιο, το ευρωπαϊκό, και ότι εάν θέλουμε να αλλάξουμε τη ζωή μας στις χώρες μας πρέπει να αλλάξουμε

αυτό το πλαίσιο.

Αλέξης Τσίπρας

Ο Τσίπρας σοσιαδημοκρατικοποιείται.

Μάρτιν Σουλτς

Υπάρχουν επικίνδυνα αποτελέσματα, όπως η Χρυσή Αυγή και ο Μαρινάκης στον Πειραιά. Είδατε τι γίνεται όλο αυτό το διάστημα στον Πειραιά. Μην μιλάτε για επιχειρηματίες. Όταν εμφανίζονται μπράβοι, χρυσαυγίτες που δεν ξέρουμε τι κάνουν και άλλα, τι να πω; Τώρα δεν υπάρχει Μώραλης, εμείς βλέπουμε μόνο Μαρινάκη!

Γιάννα Αγγελουπούλου

Η συγγραφέας Γιάννα Αγγελουπούλου με το γνωστό σε όλους βίο και πολιτεία παραποιείται για τη νίκη του Πειραιά. Αλησμόνητη η αδυναμία της στα μεγάλα βαλάντια και η βλαχομπαρόκ αισθητική της, που τη ζήσαμε με τα ανεπανόληπτα πυροτεχνήματα, που εξέθεσαν παγκόσμια την Ελλάδα. Καμμένο πυροτέχνημα πλέον και αυτή, την αφήνουμε να ζει το δράμα της και να περιοδεύει, αφηγούμενη αυτό.

Γιάννης Μώραλης

Και το Βόλο θα τον κάνουμε κερδοφόρα εταιρία.

Αχιλλέας Μπέος

Τα στάδια χτίστηκαν κατά μεγάλο ποσοστό με δημόσιο χρήμα και ο κόσμος είναι δυσαρεστημένος με αυτό, γιατί όταν κερδίσαμε το Μουντιάλ είχαν πει ότι τα χρήματα των φορολογούμενων θα χρησιμοποιηθούν μόνο για τις υποδομές.

Ζίκο

Αισθανόμαστε βαθιά πικρία που βλέπουμε το κόμμα μας να απειλείται με εξαφάνιση, γνωρίζοντας ότι σε μεγάλο βαθμό αυτό οφείλεται στον πρόεδρο Φώτη Κουβέλη και στην ηγετική ομάδα.

Ανδρέας Παπαδόπουλος

Σε σκοτεινό τούνελ ο Σαμαράς

Υποθέστε ότι είστε βουλευτής της ΝΔ. Τι θα σκεφτόσασταν μετά το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών; Να πιέσετε τον Σαμαρά να πάει γρήγορα σε εθνικές εκλογές, επειδή δεν αντέχετε άλλο; Ή να την κάνετε από τη ΝΔ, αναζητώντας άλλη στέγη; Αν κάνατε το πρώτο, θα ήταν σαν να παίζατε στα ζάρια την επανεκλογή σας, αφού είναι βέβαιο πως με ένα αποτέλεσμα σαν το σημερινό (πόσο μάλλον αν είναι χειρότερο για τη ΝΔ) πολλοί από τους σημερινούς βουλευτές δε θα επανεκλεγούν. Το δεύτερο μόνο τρελοί θα μπορούσαν να το σκεφτούν, μετά το κάζο που έπαθαν όχι μόνο ο Πολύδωρας και οι άλλοι ανεξαρτητοποιηθέντες της Δεξιάς, αλλά και ο Καμμένος που έδειχνε πως έχει στήσει κόμμα.

Υποθέστε ότι είστε ανεξάρτητος (στη Βουλή) δεξιάς. Θα σκεφτόσασταν πώς θα μαζευτείτε με άλλους για να φτιάξετε κόμμα ή πώς θα βρείτε δίαυλο για την επάνοδό σας στη ΝΔ;

Υποθέστε ότι είστε δεξιάς του κόμματος Καμμένου. Βλέποντας το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών, που προδιαγράφει κοινοβουλευτική εξουσία μετά τις επόμενες εθνικές εκλογές (όποτε κι αν αυτές γίνουν), δε θα τρέχατε να πιάσετε τον Μαρκόπουλο, ετοιμάζοντας σιγά-σιγά και τη δική σας επιστροφή στη ΝΔ, αφού άλλο κοινοβουλευτικό μέλλον δεν υπάρχει για σας;

Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, οι κοινοβουλευτικοί αριθμοί ευνοούν τον Σαμαρά μετά τις ευρωεκλογές. Μαζί με

το ΠΑΣΟΚ του Βενιζέλου είχε 152 (αφαιρούμε τον Ν. Κακλαμάνη που τον διέγραψε). Προσθέστε δύο τους Λοβέρδο-Αηδόνη και έναν τον επιλαχόντα που θ' αντικαταστήσει τον ανεξάρτητο δεξιό που εκλέχτηκε δήμαρχος Λαμίας, η συγκυβέρνηση φτάνει μάνι-μάνι στους 155 βουλευτές. Και έχει μια δεξαμενή από την οποία μπορεί να αντλήσει είτε βουλευτές που θα προσχωρήσουν στη ΝΔ, είτε βουλευτές που θα ψηφίσουν υπέρ της κυβέρνησης ή έστω «παρών» (πρώτοι-πρώτοι οι δυο ανεξαρτητοποιηθέντες χρυσαυγίτες), είτε βουλευτές που αποκλείεται να ψηφίσουν υπέρ μιας πρότασης μομφής της αντιπολίτευσης. Στους τελευταίους πρέπει να περιλάβουμε τη συντριπτική πλειοψηφία των ΔΗΜΑΡιτών (μόνο ο Πανούσης τάσσεται ανοιχτά υπέρ μιας συνεργασίας με τον ΣΥΡΙΖΑ).

Η συγκυβέρνηση έχει αυτή τη στιγμή μια καλύτερη κοινοβουλευτική πλειοψηφία και εφεδρείες, όμως η πολιτική δεν είναι αριθμητική. Σε συνθήκες σαν τις σημερινές, με την τρόικα να επιστρέφει σε λίγες μέρες για να ελέγξει αν τηρήθηκαν όλα τα προαπαιτούμενα και να ξαναέρχεται τον Ιούλη για να ξεκινήσει την επόμενη επιθεώρηση, τα αποτελέσματα της οποίας θ' αποτελέσουν τη βάση για να συζητήσουν Μέρκελ και σία τις νέες ρυθμίσεις για το χρέος, μια τέτοια κυβέρνηση δεν μπορεί να αισθάνεται κοινοβουλευτικά εξασφαλισμένη. Το «ατύχημα» μπορεί να της συμβεί ανά πάσα στιγμή, μο-

λονότι κανείς δεν το θέλει. Όλοι στον κυβερνητικό λόχο (και πέρα απ' αυτόν) έχουν συμφέρον από την παράταση της ζωής της σημερινής κυβέρνησης, κανένας τους όμως δεν είναι βέβαιος ότι μπορεί να το τηρήσει αυτό μέχρι το τέλος.

Αλλά κι αν κυλήσουν ομαλά οι επόμενοι μήνες, υπάρχει το ορόσημο της εκλογής προέδρου της Δημοκρατίας το Μάρτη του 2015. Πόσο εύκολο είναι για τον Σαμαρά να περάσει αυτόν τον κάβο; Το μόνο πρόσωπο που αυτή τη στιγμή φαίνεται ικανό να δώσει λύση είναι αυτό του Κουβέλη. Με τα σημερινά δεδομένα, τα τρία κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ) έχουν ένα «ταβάνι» 170 ψήφων. Θα χρειαστούν και δέκα από τους ανεξάρτητους, τους οποίους ο Σαμαράς πρέπει με κάποιο τρόπο να τους «δέσει» πολύ πιο πριν τη διαδικασία της προεδρικής εκλογής.

Να τους κάνει όλους υπουργούς, βέβαια, δεν μπορεί. Στον ανασχηματισμό θα προσπαθήσει να βολέψει κάποιους και να ψιθυρίσει υποσχέσεις στ' αυτιά κάποιων άλλων. Αν όμως τους «πλάκώσει» στα νομοσχέδια τροϊκανής έμπνευσης, πώς να δώσει πολιτική συμμαχία με όλους αυτούς που έφυγαν από τη ΝΔ εμφανιζόμενοι σαν αντημινημονιακοί και επενδύοντας σ' αυτό το πολιτικό τους μέλλον; Ακόμη και για τη ΔΗΜΑΡ θα είναι δύσκολα τα πράγματα και ο Κουβέλης δεν είναι σήμερα τόσο ισχυρός (το αντίθετο) για να τους σύρει όλους πίσω από την προσω-

πική του στρατηγική.

Ο Σαμαράς ασφαλώς σχεδιάζει όλες τις κινήσεις στο εσωτερικό πολιτικό ταμπλό: ανασχηματισμό για να ηρεμήσουν οι κοινοβουλευτικές ομάδες της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ και να ενσωματωθούν Λοβέρδος-Αηδόνης στην κυβερνητική πλειοψηφία – παρασηνιακές κινήσεις προς την εκτός ΝΔ ακροδεξιά (Καρατζαφέρης, Πολύδωρας και σία) – παρασηνιακές κινήσεις για να τραβήξει βουλευτές από το κόμμα Καμμένου. Όμως, ο μεγαλύτερος γρίφος που έχει να λύσει βρίσκεται στο εξωτερικό και όχι στο εσωτερικό. Θα πρέπει να πείσει τη Μέρκελ να χαλαρώσει την πίεση. Όχι να του επιτρέψει να πάρει μέτρα σχετικής χαλάρωσης της λιτότητας, αλλά να μην επιμένει η τρόικα σε νέα πακέτα μέτρων δημοσιονομικού χαρακτήρα, αλλά να αρκестεί σ' αυτά που ονομάζουν «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις». Θα πρέπει, δηλαδή, να πείσει πως είναι σε θέση, αν όχι να κερδίσει τις επόμενες εκλογές, να σχηματίσει πάλι συμμαχική κυβέρνηση, καθιστώντας αδύνατη κάθε τέτοια δυνατότητα για τον ΣΥΡΙΖΑ.

Αν ήταν απλώς σταυρόλεξο για δυνατούς λύτες, θα μπορούσε να πει κανείς ότι ο Σαμαράς ενδεχομένως να τα καταφέρει, έχοντας τους κοινοβουλευτικούς αριθμούς αυτή τη στιγμή με το μέρος του. Είναι, όμως, κάτι πολύ πιο δύσκολο. Είναι διαδρομή σε σκοτεινό τούνελ χωρίς τη βοήθεια φακού και με το τυχαίο να παραμονεύει σε κάθε καμπή της διαδρομής.

■ Στα δυο στενά ο κυρ-Φώτης

Ας κάνουμε μερικούς απλούς υπολογισμούς. Η ΔΗΜΑΡ έχει 14 βουλευτές. Πέντε από δαύτους (Πανούσης, Φούντα, Ψύρρας, Κυρίτης, Αναγνωστάκης) έστειλαν ανοιχτή επιστολή στον Κουβέλη, με την οποία ζητούν να συμμετάσχει η ΔΗΜΑΡ «σε κάθε προσπάθεια διαλόγου», διότι «ο κατακερματισμός των κεντροαριστερών, σοσιαλδημοκρατικών δυνάμεων όχι μόνο διευκολύνει την συντηρητική διακυβέρνηση, αλλά δημιουργεί σύγχυση στον πολίτη». Ο Ψαριανός τριγυρίζει στα ραδιόφωνα και αφού στολίζει τον Κουβέλη με το δικό του τρόπο, τον ζητά εμμέσως πλην σαφώς να αναλάβει την ευθύνη και να παραιτηθεί. Ο Λουκούδης του διαμνύει ότι η ομάδα του δεν πρόκειται να πάει σε κανένα συνέδριο, αν προηγουμένως δεν υπάρξει ανάληψη ευθύνης για τη συντριβή και αλλαγή πολιτικής (δε θέτει θέμα ηγεσίας), ενώ μαζί του φέρεται να συντάσσεται και η Μάρκου. Τα ίδια υποστηρίζει δημόσια και ο Παπαδόπουλος. Ο Οικονόμου ζητά επίσης παραίτηση Κουβέλη.

Αν κάνουμε την πρόσθεση, έχουμε δέκα από τους 14 βουλευτές της ΔΗΜΑΡ (το 71% της κοινοβουλευτικής ομάδας) να τοποθετούνται δημόσια «απέναντι» στον Κουβέλη! Και δεν ξέρουμε αν οι υπόλοιποι τέσσερις είναι «ομόθυμοι» μαζί του. Δημόσια, πάντως ουδείς βγήκε να τον στηρίξει, πλην του «μισοθρόνου» εκπροσώπου Τύπου Χρ. Μαχαίρα, ο οποίος διαπληκτίστηκε στον «αέρα» με τον Ψαριανό, σχολιάζοντας ότι η ανασυγκρότηση του χώρου δεν μπορεί να γίνει μέσα από κραυγές και ύβρεις. Εσύ είδες φως και μπηκές, τον κάρφωσε ο Ψαριανός, για να κλείσει ο Μαχαίρας την ανταλλαγή χαριτωμένων με τη φράση: «δεν υπήρχε κανένα φως, διότι κάποιος είχε φροντίσει να σπάσει όλες τις λάμπες!»

Ομάδες και άτομα της «κεντροαριστερής» αντιπολίτευσης, που είναι πλειοψηφική σε στελέχη, διαμνύουν στον Κουβέλη ότι δεν πρόκειται να πάρουν μέρος σε κανένα συνέδριο, το οποίο εκείνος θα ελέγχει μέσω του μηχανισμού και θα το «πάρει» πανεύκολα. Πρώτα θα αλλάξουμε πολιτική, συζητώντας σε επίπεδο κορυφών, και μετά θα πάμε σε συνέδριο, είναι το μήνυμά τους προς τον κυρ-Φώτη, ο οποίος αντιμετωπίζει πλέον υπαρκτικό πρόβλημα. Γι' αυτό και πριν την κοινή συνεδρίαση κοινοβουλευτικής ομάδας και εκτελεστικής επιτροπής και τη συνεδρίαση της κεντρικής επιτροπής, ανακοίνωσε ότι παραιτείται. Όλα δείχνουν ότι δεν το εννοεί αλλά μπλοφάρει.

■ Στρατηγός Πάνος, υποστράτηγος Ραχήλ!

Έχει μεγάλη πλάκα το κόμμα Καμμένου. Επιβεβαιώνοντας ότι όντως... μας ψεκάζουν (τουλάχιστον μερικούς), αμέσως μετά το στραπάτσο στις ευρωεκλογές, που δημιουργεί τη βεβαιότητα ότι στην επόμενη Βουλή οι ΑΝΕΛ θα περνούν μόνο απέξω, όπως όλοι οι κοινοί θνητοί της χώρας, ο στρατηγός Πάνος ανακοίνωσε ότι θα κάνει συνέδριο, «πιθανότατα το Σεπτέμβριο», στο οποίο «θα καλέσουμε όλα αυτά τα κόμματα (σ.σ. ΕΠΑΜ, Ένωση για την Πατρίδα και το Λαό) να συνεργαστούν με τους ΑΝΕΛ». Ανακοίνωσε, επίσης, ότι σημαίνοντα ρόλο για το συνέδριο θα έχουν η βουλευτίνα Ραχήλ Μακρή και ο πρώην βουλευτής του ΠΑΣΟΚ και συνεργασθείς με τους ΑΝΕΛ στις ευρωεκλογές Παναγιώτης Σγουριδής. Τέλος, προχώρησε σε... ευρείες εκκαθαρίσεις του προσωπικού του γραφείου του, το οποίο προφανώς ευθύνεται για την εκλογική συντριβή!

Τι γίνεται με τα υπόλοιπα στελέχη των ΑΝΕΛ; Με τον Χαϊκάλη, τον Κουϊκ, τον Καπερνάρο, τον Μαριά; Ο τελευταίος (πρώην Πασόκος) έχει από καιρό βάλει πλώρη για τον ΣΥΡΙΖΑ και δίνει μάχη σταυρών με τον Ρωμανιά (μονομαχία δυο τηλεπερσόνων) για τη μία και μοναδική ευρωέδρα των ΑΝΕΛ. Αν χάσω, δήλωσε, θα γυρίσω στη θέση μου στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, γιατί δεν συμμετέχω σε κανένα όργανο των ΑΝΕΛ (αναγκαστικά παραιτήθηκε και από βουλευτής). Πέταξε και τη μπηχτή, ότι το κόμμα του έβαλε επτά υποψήφιους ευρωβουλευτές από την Κρήτη και όχι έναν, που έβαλε από τις άλλες περιφέρειες της χώρας, προφανώς για να του κόψει σταυρούς (αν δεν ήταν άλλοι υποψήφιοι, υπαινίσσεται ότι θα έπαιρνε μονοκούκι την Κρήτη). Οι τρεις πρώτοι είναι βουλευτές (δεν ήταν υποχρεωμένοι να παραιτηθούν για να συμμετάσχουν στις τοπικές εκλογές) και διάφορα δημοσιεύματα τους φέρουν να βρίσκονται σε διαπραγμάτευση με τη ΝΔ (για τον Κουϊκ γράφεται ότι προβάει ακόμη και υπουργικό κουστούμι). Ετσι, ο στρατηγός Πάνος ήταν υποχρεωμένος να ορίσει υποστράτηγος τη Ραχήλ, η οποία όμως διαμνύει πως θα αναλάβει την υπαρχηγία μόνο αν αφαιρεθεί απολύτως ελεύθερη να οργανώσει το συνέδριο όπως αυτή νομίζει! Όσο για τον Σγουριδή, αμφιβάλουμε αν γνωρίζει τίποτα για το ρόλο που του επιφυλάσσει ο στρατηγός Πάνος. Ο Σγουριδής πήγε με τους ΑΝΕΛ μπας και βγει ευρωβουλευτής. Επειδή «ψεκασμένος» σίγουρα δεν είναι, (αντίθετα, είναι ένας ξεσκολισμένος σοσιαλδημοκράτης εθνικιστικής κοιμιάς) νομίζουμε πως στο μυαλό του θα επικρατήσουν πιο... συμπερούσες σκέψεις. Για τον πρόεδρο Δημαρά δεν ακούστηκε τίποτα και ανησυχούμε...

Η εικονική πραγματικότητα του Βενιζέλου

Αν το ΠΑΣΟΚ δεν συμμετείχε στην εύθραυστη κυβερνητική πλειοψηφία, υπήρχε περίπτωση ο αστικός Τύπος (ακόμη και ο φιλικός προς το ΠΑΣΟΚ) να μη ζητούσε την κεφαλή του Βενιζέλου επί πίνακι, μετά το μονοψήφιο νούμερο (8,02%) που κατέγραψε για πρώτη φορά στην ιστορία των συμμετοχών του σε κάθε είδους εκλογές; Κι όμως, συντονίστηκαν όλοι σε μια προπαγάνδα που λέει ότι η Ελιά... νίκησε, διότι πήρε παραπάνω από τα ποσοστά που της έδιναν τα γκάλοπ! Αυτό δεν έχει ξαναγίνει, αλλά είναι πολλά αυτά που δεν έχουν ξαναγίνει, οπότε ούτε αυτό μας δημιούργησε καμιά έκπληξη.

Για να λέμε την αλήθεια, αυτή η οφθαλμοφανής λαθροχειρία δεν οφείλεται σε κάποια μαγκιά του Βενιζέλου. Όλοι οι Πασόκοι έχουν συμφέρον αυτή τη στιγμή να κάνουν τους χαζούς, μιας και βάρσσε διάλυση η ΔΗΜΑΡ, οπότε κάτι μπορεί να τσιμπολογήσουν από τα ερείπιά της.

Όμως, ακόμη και σ' αυτές τις συνθήκες της σκόπιμης σιωπής, άρχισαν ν'

ακούγονται οι πρώτες φωνές αμφισβήτησης του Μπένι. Όταν ανακοίνωσε τη διεξαγωγή συνεδρίου τον Οκτώβρη, χωρίς να ρωτήσει κανέναν, του την έπεσε ακόμη και η Φώφη, που του είπε ότι δεν μπορεί να γίνεται λόγος για επιτυχία της Ελιάς και πως το συνέδριο θα πρέπει να είναι του ΠΑΣΟΚ και όχι της Ελιάς.

Το πρόβλημα του ΠΑΣΟΚ είναι πως εξακολουθεί να είναι κυβερνητικό κόμμα και να εισπράττει το ανάθεμα του ελληνικού λαού. Ο Βενιζέλος έπεται ως πρόβλημα και είναι απόλυτα συνδεδεμένος με το βασικό πρόβλημα. Ποιος θα ήθελε να διαδεχτεί τον Βενιζέλο σ' ένα κυβερνητικό ΠΑΣΟΚ; Κανένας. Γι' αυτό κάνουν πως δεν βλέπουν τη νέα εκλογική ήττα. Πολλοί θα ήθελαν να τον διαδεχτούν, σε ένα ΠΑΣΟΚ εκτός κυβέρνησης, όμως αυτό απαγορεύεται διά ροπάλου. Το μιντιακό σύστημα θα τους επιτεθεί πιο άγρια απ' όσο επιτέθηκε στον Κουβέλη, διότι αν το ΠΑΣΟΚ αποχωρήσει θα ρίξει την κυβέρνηση, δε θα μειώσει απλώς την κοινοβουλευτική της στήριξη.

Όλοι οι ενεργοί Πασόκοι αναγνωρίζουν ότι ο Βενιζέλος αυτή τη στιγμή έχει τον πρώτο λόγο, αφού είναι ο απολύτως «αναλώσιμος». Κι αυτός προσπαθεί να κάνει κάποια βηματάκια συσπείρωσης. Με τον Λοβέρδο έχει κλείσει συμφωνία, εκείνο που μένει είναι να δει πώς θα πάνε οι εξελίξεις στη ΔΗΜΑΡ, ώστε μετά να υποδεχτεί εκείνους που θα εγκαταλείψουν τον Κουβέλη.

Μπορεί να ελπίζει ο Βενιζέλος σε ανάκαμψη του ΠΑΣΟΚ; Όχι βέβαια. Αυτό αποκλείεται να γίνει επί δικής του προεδρίας. Ίσως κάποια στιγμή στο μέλλον, με τη συμμετοχή σε μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά χωρίς τον Βενιζέλο στην προεδρία του κόμματος. Προς το παρόν μπορεί να ελπίζει μόνο σε συντήρηση της υπάρχουσας κατάστασης. Ούτε οι βαρόνοι των μίντια ελπίζουν σε τίποτα διαφορετικό, γι' αυτό και κατασκεύασαν το Ποτάμι για να μαζεύει ένα τμήμα της διαρροής από το ΠΑΣΟΚ και τον ΣΥΡΙΖΑ. Όλα τα υπόλοιπα που ακούγονται είναι προπαγάνδα για αφελείς οπαδούς.

■ Αίγυπτος

Νικήτρια η αποχή στην εκλογική φάρσα

Ανεξάρτητα από το εκλογικό αποτέλεσμα που θα ανακοινωθεί από τη στρατιωτική χούντα, το οποίο θα επικυρώνει την εκλογή ως προέδρου του Αμπντελ Φατάχ Σίσι και την άσκηση και τυπικά πλέον της εξουσίας από το στρατό, ο πραγματικός νικητής των προεδρικών εκλογών είναι η μαζική αποχή.

Η εκλογή Σίσι ήταν εξαρχής σύγυρη. Ομως ο ίδιος και οι δυνάμεις που τον στηρίζουν ήθελαν μαζική προσέλευση στις κάλπες ως απόδειξη υποστήριξης στο πρόσωπό του από την συντριπτική πλειοψηφία της αιγυπτιακής κοινωνίας και νομιμοποίησης του πραξικοπήματος ανατροπής του ισλαμιστή προέδρου Μόρσι και του οργίου καταστολής που ακολούθησε ενάντια στη Μουσουλμανική Αδελφότητα και σε κάθε φωνή αντίστασης και διαμαρτυρίας. Ο ίδιος ο Σίσι είχε δηλώσει αρκετές φορές ότι ήθελε να προσέλθουν στις κάλπες 40 εκατομμύρια ψηφοφόροι, δηλαδή το 80% του εκλογικού σώματος. Με στόχο να ξεπεράσει κατά πολύ το Μόρσι, που είχε συγκεντρώσει 16 εκατομμύρια ψήφους στις προεδρικές εκλογές του 2011, στις οποίες συμμετείχε το 52% του εκλογικού σώματος.

Στο κενό οι εκκλήσεις για συμμετοχή

Ομως, παρά τις εκκλήσεις Σίσι για συμμετοχή ρεκόρ και την ξέφρενη προπαγανδιστική εκστρατεία που στήθηκε, η προσέλευση στις κάλπες ήταν απογοητευτική, πολύ χαμηλότερη από την αναμενόμενη, προκαλώντας πανικό και απεγνωσμένες κινήσεις από τη στρατιωτική χούντα και τα κρατικά και ιδιωτικά μίντια.

Η εικόνα έξω από τα εκλογικά τμήματα που μετέδωσαν τα διεθνή πρακτορεία στη διάρκεια τόσο του εκλογικού διήμερου 26-27 Μάη όσο και την τρίτη μέρα της παράτασης δεν έχει καμιά σχέση με την εικόνα που καλλιέργησαν μήνες τώρα τα κρατικά και ιδιωτικά μίντια περί της τεράστιας λαϊκής αποδοχής και υποστήριξης στο πρόσωπο του εθνοσωτήρα Σίσι.

Τη Δευτέρα 26 Μάη, εκτός από μερικά εκλογικά τμήματα στο Κάιρο όπου οπαδοί του Σίσι τραγουδούσαν και χόρευαν στο ρυθμό ενός τραγουδιού γραμμένου ειδικά για τις εκλογές, σε πολλές περιοχές οι ουρές ήταν μικρές ή ανύπαρκτες, ενώ στα προπύργια της Μουσουλμανικής Αδελφότητας τα εκλογικά τμήματα ήταν στη συντριπτική πλειοψηφία έρημα. Οι ανηψιόχοι στα εκλογικά τμήματα του δεύτερου υποψήφιου, του βασιριστή Χαμντίν Σαμπάχι, εκτιμούσαν ότι η προσέλευση στις κάλπες τη Δευτέρα ήταν 10-15%. Εκτίμηση που συμπίπτει με την αντίστοιχη (10-12%) του National Human Rights Council της Αιγύπτου, μια από τις εγχώριες ορ-



γανώσεις που παρακολουθούσε ως παρατηρητής τις εκλογές, ενώ τα κρατικά και ιδιωτικά μίντια την ανέβαζαν στο 20-30%.

Πανικός στα κανάλια

Το ίδιο βράδυ, όταν έκλεισαν οι κάλπες, τα τηλεοπτικά κανάλια άρχισαν να εξαπολύουν κεραυνούς οργής εναντίον του εκλογικού σώματος για τη χαμηλή συμμετοχή στις εκλογές, ενώ ο υπουργός Δικαιοσύνης απειλούσε με την εφαρμογή του νόμου που προβλέπει την επιβολή προστίμου 72 δολαρίων σε όσους δεν ψηφίσουν, μεγάλο ποσό για τους περισσότερους Αιγύπτιους.

Γνωστοί τηλεπαρουσιαστές σε αλ-

λόφρονα κατάσταση επιδόθηκαν σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια με στόχο να αυξηθεί η συμμετοχή στις εκλογές επικρίνοντας δριμύτατα τους ψηφοφόρους, βρίζοντας, εκφοβίζοντας, απειλώντας, ακόμη και εκλιπαρώντας. Σκηνές απείρου κάλλους, που αναρτήθηκαν στο διαδίκτυο και προκαλούν πολύ γέλιο.

Ίδου, ενδεικτικά, μερικές. «Τι θέλετε; Θα φιλήσω τα πόδια των γονιών σας... Πρέπει να βγάλω τα ρούχα μου και να βγω γυμνός στον αέρα για να με πιστέψουν οι άνθρωποι;» ρωτούσε ο δημοφιλής τηλεσχολιαστής Tawfiq Okasha στο ιδιωτικό κανάλι al-Faraeen. Στη συνέχεια, θέτοντας το ερώτημα τι πρέπει να συμβεί σε μια γυναίκα αν προτιμήσει να πάει για ψώνια ή να μαγειρέψει την ημέρα της αργίας αντί να ψηφίσει, απάντησε χτυπώντας δυνατά το χέρι στο γραφείο και ουρλιάζοντας: «Αυτή πρέπει να τουφεκιστεί. Πρέπει να αυτοκτονήσει με πιστόλι». «Οποιος δεν πάει να ψηφίσει, δίνει φιλή ζωής στους τρομοκράτες. Πηγαίνετε να ψηφίσετε. Όσοι δεν πάνε είναι προδότες, προ-

δότες, προδότες, που ξεπουλούν αυτή τη χώρα», φώναζε άλλος σχολιαστής στο ιδιωτικό κανάλι al-Nahar. «Πού είναι οι άνθρωποι; Πρέπει να κατέβουμε αύριο. Μόνο για αύριο. Κατεβείτε μόνο για μια ώρα. Για μισή ώρα», καλούσε η γνωστή τηλεπαρουσιάστρια Lamis al-Hadi. Και συμπλήρωσε ο σύζυγός της Amr Adeeb, επίσης τηλεπαρουσιαστής: «Είμαι πρόθυμος να κόψω τις φλέβες μου για τη χώρα, τώρα, στον αέρα, για να πάνε οι άνθρωποι να ψηφίσουν».

Κινήσεις απόγνωσης

Η χαμηλή συμμετοχή ανάγκασε τη στρατιωτική χούντα να κηρύξει την τελευταία στιγμή τη δεύτερη μέρα των εκλογών αργία στο δημόσιο και στις τράπεζες και να καλέσει τους ιδιώτες καπιταλιστές να δώσουν άδεια στο προσωπικό τους με την ελπίδα να αυξηθεί η προσέλευση στις κάλπες. Χωρίς και πάλι το αναμενόμενο αποτέλεσμα. Το κλίμα ήταν ακόμη πιο υποτονικό και η συμμετοχή ακόμη χαμηλότερη την Τρίτη 27 Μάη. Η κεντρική εκλογική επιτροπή έδωσε για το διήμερο συνολικά ποσοστό συμμετοχής 35% στα 53 εκατομμύρια του εκλογικού σώματος. Ποσοστό που θεωρείται από πολλούς αναλυτές υψηλότερο από το πραγματικό και φυσικά πολύ χαμηλότερο από το 52% των προεδρικών εκλογών του 2012.

Πανικόβλητη η στρατιωτική χούντα έδωσε εντολή στην εκλογική επιτροπή να παρατείνει για μια μέρα την ψηφοφορία με την ελπίδα να αυξηθεί το ποσοστό συμμετοχής. Χωρίς αντίκρισμα και πάλι. Σύμφωνα με ρεπορτάζ των «Reuters» και «Associated Press», σε εκλογικά τμήματα στο Κάιρο και στην Αλεξάνδρεια υπήρχαν ελάχιστοι ή καθόλου ψηφοφόροι. Την ίδια εικόνα μετέφεραν και τα κανάλια που μετέδιδαν ζωντανά από περισσότερες από δέκα περιοχές της Αιγύπτου, ενώ αλάτι στην πληγή έριξαν ακόμη και φιλοκυβερνητικές εφημερίδες, όπως η «Al Shorouk», που κυκλοφόρησε με τίτλο «Οι κάλπες ψάχνουν για ψηφοφόρους» και η «Al Masry al Youm» με τίτλο «Το κράτος ψάχνει ψήφους».

Συν τοις άλλοις, η παράταση της ψηφοφορίας προκάλεσε αντιδράσεις. Η αμερικανική Democracy International, από τους ξένους παρατηρητές της εκλογικής διαδικασίας, δήλωσε ότι η παράταση της ψηφοφορίας «εγείρει πολλά ερωτηματικά σχετικά με την ανεξαρτησία της εκλογικής επιτροπής, την αμεροληψία της κυβέρνησης και την ακεραιότητα της εκλογικής διαδικασίας» και ανακοίνωσε ότι οι ομάδες των παρατηρητών της έξω από το Κάιρο ολοκλήρωσαν την αποστολή τους στις 27 Μάη και συνεπώς δεν θα παρακολουθούσαν την ψηφοφορία την ημέρα της παράτασης. Την ίδια μέρα και για τον ίδιο λόγο αποχώρησαν από την Αίγυπτο και

άλλες ομάδες ξένων παρατηρητών, ενώ και ο Χαμντίν Σαμπάχι, ο αντίπαλος του Σίσι, απέσυρε τους αντιπροσώπους του από τα εκλογικά τμήματα της χώρας, καταγγέλλοντας «στρέβλωση της λαϊκής βούλησης» και άσκηση βίας σε βάρος αντιπροσώπων του.

Πλήγμα στο κύρος Σίσι

Μετά απ' όλα αυτά, είναι φανερό ότι το εκλογικό αποτέλεσμα που θα ανακοινώσουν οι εκλογομάγειροι της στρατιωτικής χούντας δεν έχει ιδιαίτερη σημασία ούτε μπορεί να συγκαλύψει το γεγονός ότι ο πραγματικός νικητής των προεδρικών εκλογών είναι η μαζική αποχή.

Το αποτέλεσμα αυτό αποκαλύπτει ότι ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας, εκτός από τη Μουσουλμανική Αδελφότητα και τους υποστηρικτές της, γυρίζει την πλάτη στο Σίσι. Σε αποχή από τις εκλογές είχαν καλέσει, εκτός από τη Μουσουλμανική Αδελφότητα, το Κίνημα 6 Απριλίου και άλλες πολιτικές και νεολαϊστικές συλλογικότητες που είχαν παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στη λαϊκή εξέγερση της 25ης Γενάρη του 2011. Μεγάλος απών από τις εκλογές ήταν η νεολαία καθώς και πολλοί αστοφιλελεύθεροι και κοσμικοί πολίτες που θεωρούν το Σίσι συνεχιστή του δικτατορικού καθεστώτος Μουμπάρακ, δεν έχουν πιστεία ότι μπορεί να αντιμετωπίσει τα φλέγοντα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα ή καταδικάζουν το λουτρό αίματος και το όργιο καταστολής σε βάρος των Αδελφών Μουσουλμάνων και κάθε φωνής αντίστασης στη στρατιωτική χούντα. Είναι όμως επίσης έκφραση της βαθιάς δυσανεξίας και της απογοήτευσης ενός τμήματος της κοινωνίας που θεωρεί ότι πήγε χαμένο το αίμα των εκατοντάδων νεκρών και των χιλιάδων θυμάτων της λαϊκής εξέγερσης της 25ης Γενάρη και όσων ακολούθησαν.

Το αποτέλεσμα αυτό, εκτός των άλλων, υπονομεύει την εγκυρότητα της εκλογής Σίσι και συνιστά σοβαρό πλήγμα στο κύρος και στην αξιοπιστία του, ο οποίος ήθελε να χρησιμοποιήσει τη μαζική συμμετοχή για να στείλει το μήνυμα έξω και μέσα στη χώρα ότι απολαμβάνει την υποστήριξη της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού, ότι η ανατροπή Μόρσι δεν ήταν πραξικόπημα αλλά λαϊκή εξέγερση ανάλογη της 25ης Γενάρη του 2011 και ότι η εκστρατεία εξόντωσης του ισχυρότερου πολιτικού του αντίπαλου, της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, είναι «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας». Ταυτόχρονα, το αποτέλεσμα αυτό αποδομεί την εικόνα του σωτήρα της χώρας, του αναμφισβήτητου ηγέτη και μόνου ικανού να αντιμετωπίσει τα προβλήματα της χώρας, που καλλιέργησαν συστηματικά μήνες τώρα τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα που τον στηρίζουν.

■ Βραζιλία

Ανεβαίνει το «θερμόμετρο»

Εκατοντάδες άνθρωποι διαδήλωσαν στην πρωτεύουσα της Βραζιλίας Μπραζιλία την Τρίτη 27 Μάη, αναγκάζοντας την αστυνομία να ακυρώσει τα εγκαίνια της έκθεσης του τροπαίου του Μουντιάλ για το κοινό, 16 μέρες πριν από την έναρξη του Παγκοσμίου Κυπέλλου.

Τη διαδήλωση οργάνωσε το Κίνημα Αστέγων Εργατών, που διαμαρτύρεται για το υπέρογκο κόστος των αγώνων, το οποίο έχει τριπλασιαστεί σε σχέση με τον αρχικό προϋπολογισμό. Γρήγορα η διαδήλωση μετεξελίχθηκε σε σύγκρουση των διαδηλωτών με τα βραζιλιάνικα ΜΑΤ, που εφορμούσαν στο συγκεκριμένο κόσμο ακόμα και με αλόνια, ενώ έπνιξαν την περιοχή με χημικά.

Εν αναμονή της έναρξης του Μουντιάλ, αρκετά συνδικάτα έχουν ανακοινώσει ότι θα κατέβουν σε απεργία, όπως αυτό των οδηγών λεωφορείων του Ρίο Ντε Τζανέιρο. Σε απεργία κατέβηκε την περασμένη βδομάδα και η Ένωση Καθηγητών Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, η οποία οργάνωσε μεγάλη διαδήλωση στο κέντρο του Σάο Πάολο.

Το καλοκαίρι προμηνύεται καυτό και η κυβέρνηση Ρούσεφ προετοιμάζεται αναλόγως.



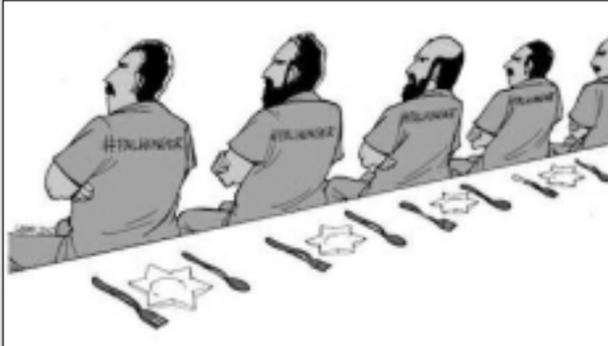
Η επίσκεψη του πάπα στο Ισραήλ, διά χειρός Κάρλος Λατούφ.

Συνεχίζουν για έκτη εβδομάδα την απεργία πείνας που ξεκίνησαν στις 24 Απρίλη οι παλαιστίνιοι διοικητικοί κρατούμενοι, έχοντας φτάσει πλέον τους 160, μετά την είσοδο στην απεργία πείνας, από τις 21 Μάη, 40 κρατούμενων των φυλακών Νακάμπ.

Την Τετάρτη 21 Μάη, ο Γενικός Γραμματέας του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης μαζί με άλλους 120 παλαιστίνιους πολιτικούς κρατούμενους στις φυλακές Χανταρίμ του Ισραήλ, καθώς και ο φυλακισμένος ηγέτης της Φατάχ Μαρουάν Μπαργούθι, κατέβηκαν σε μονοήμερη απεργία πείνας σε ένδειξη αλληλεγγύης στους απεργούς πείνας. Παράλληλα, ο Μοχάμεντ Κανάνεχ, πρώην πολιτικός κρατούμενος και στέλεχος του κοσμικού κινήματος

Συνεχίζουν την απεργία πείνας οι παλαιστίνιοι κρατούμενοι

Μπαλάντ, ξεκίνησε απεργία πείνας μόνο με νερό και αλάτι την Τρίτη 20 Μάη στη Δυτική Οχθη, δηλώνοντας ότι δε θα σταματήσει αν οι σιωνιστές δεν ικανοποιήσουν τα αιτήματα των κρατούμενων απεργών πείνας. Καθημερινά οργανώνονται διαδηλώσεις στη Δυτική Οχθη με τη συμμετοχή εκατοντάδων Παλαιστίνιων. Η τελευταία διαδήλωση κατέληξε σε συγκρούσεις με τον ισραηλινό στρατό στη Χεβρόνα. Επίσης, δεκάδες Βάσκοι και Αραβες, μεταξύ των οποίων ο επαναστάτης κομμουνιστής και αγωνιστής για την Παλαιστι-



νιακή Υπόθεση Ζόρζ Ιμπραχίμ Αμπντάλα, που κρατούνται στις γαλλικές φυλακές Λαμενεζάν, έκαναν στις 8 Μάη τριήμερη απεργία πείνας αλληλεγγύης στον αγώ-

να των παλαιστίνιων διοικητικών κρατούμενων.

Οι σιωνιστές, θορυβημένοι από το σθένος των απεργών πείνας και το κύμα αλληλεγγύης που έχει ξεσηκώσει,

σκληραίνουν τα μέτρα καταστολής ενάντια στους απεργούς πείνας, στα οποία συμπεριλαμβάνονται ο εγκλεισμός στην απομόνωση, οι νυχτερινές επιδρομές στα κελλά, η άρνηση παροχής νερού και αλατιού τις πρώτες δυο εβδομάδες της απεργίας κ.ά.

Στις φυλακές Μπιρσεβά, όλοι οι απεργοί πείνας νοσηλεύονται στο νοσοκομείο, ύστερα από την κατανάλωση μολυσμένου νερού που τους παρείχε η διοίκηση της φυλακής σε μια προσπάθεια να σπάσει τον αγώνα τους. Στις φυλακές Ράμλε, οι κρατούμενοι αρνούνται να με-

ταφερθούν στο νοσοκομείο των φυλακών, καταγγέλλοντας ότι δέχονται ασφυκτικές πιέσεις από τους γιατρούς να σταματήσουν την απεργία πείνας, κατά παράβαση κάθε κανόνα ιατρικής δεοντολογίας. Παράλληλα, κάποιοι από τους κρατούμενους σταμάτησαν τη λήψη βιταμινών και αλατιού και πίνουν μόνο νερό, ανεβάζοντας τον πήχη του αγώνα και στριμώχνοντας ακόμα περισσότερο τους σιωνιστές. Σύμφωνα με δηλώσεις απεργών πείνας στους δικηγόρους τους, το ηθικό τους είναι ψηλό και είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν μέχρι το τέλος προκειμένου να αναγκάσουν το Ισραήλ να τηρήσει τις δεσμεύσεις που ανέλαβε κατά τη διάρκεια της μεγάλης απεργίας πείνας των παλαιστίνιων κρατούμενων το Μάη του 2012.

■ Η απάντηση της αστικής <<δημοκρατίας>> στο φασισμό

Περισσότερη καταστολή στους μετανάστες!

Πώς απάντησε η «σοσιαλιστική» κυβέρνηση του Ολάντ στην άνοδο του φασισμού στο Καλέ, όπου το «Εθνικό Μέτωπο» της κόρης του Λε Πεν τριπλασίασε τα κούκια του (από 52.671 σε 172.693), κερδίζοντας πάνω από 35% και αναδεικνυόμενο σε πρώτη δύναμη; Με... εθνικοσοσιαλιστικό τρόπο! Στέλνοντας τους μπάτσους να διαλύσουν τρεις καταυλισμούς εκατοντάδων μεταναστών (600-800 τον αριθμό), που ζούσαν με την ελπίδα να περάσουν απέναντι για να βρουν μια καλύτερη μοίρα στη Βρετανία.

Η επιχείρηση εκκένωσης των καταυλισμών είχε ανακοινωθεί πριν από τις ευρωεκλογές από τον ίδιο το νομάρχη (πρώην σύμβουλο του πρωθυπουργού σε εσωτερικά θέματα) Ντενί Ρομπέν, ο οποίος επικαλούνταν τα καθιερωμένα: «Δεδομένης της ολόενα και μεγαλύτερης συγκέντρωσης καταπατητών στη δημόσια περιοχή του λιμανιού, δεδομένης της αυξημένης βίας μεταξύ των δικτύων των λαθρεμπόρων και των προβλημάτων υγείας, δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να δράσουμε προς όφελος της δημόσιας τάξης».

Αυτά δήλωσε από την τηλεόραση... στοργικός υπερασπιστής «της υγείας και της ασφάλειας των πολιτών» πριν τις ευρωεκλογές. Ο Τζαλάλ, όμως, ένας 20χρονος ιρακινός πρόσφυγας, δεν έχει την ίδια άποψη: «Είναι θλιβερό και δεν αλλάζει τίποτα. Θα μετακινήσω τη σκηνή μου αλλού. Θα κρυφτώ και δε θα είμαι μαζί με άλλους. Θα είμαι λιγότερο ασφαλής και θα πρέπει να κρύβομαι, αλλά θα μείνω εδώ. Θα προσπαθήσω ξανά να περάσω στην Αγγλία. Δεν έκανα τόσο δρόμο για να φτάσω ως εδώ για να τα παρατήσω τώρα».

Αυτά που είπε στο Ρόιτερς ο Τζα-



λάλ, ένας από τους πολλούς που το έσκασαν πριν γίνει η εκκένωση και περιφέρονται στην περιοχή απηχούν την κραυγή όλων των μεταναστών που ήρθαν από χώρες στις οποίες είναι αδύνατο να γυρίσουν πίσω: Ιράκ, Συρία, Αφγανιστάν, Σουδάν. Χώρες που οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι, τα αντιδραστικά φασιστικά καθεστώτα, οι αιματηρές εμφύλιες συγκρούσεις έχουν μετατρέψει σε ερείπια, μέσα στα οποία στοιβάζονται εκατομμύρια εξαθλιωμένοι πληβείοι που καμία Μισέλ Ομπάμα δε θα σηκώσει πλάκατ για την διάσωσή τους, όπως τόσο εύκολα (και υποκριτικά) έκανε για τα

κορίτσια που απήγαγαν οι ισλαμιστές στη Νιγηρία.

Μα μπορούσε ένα «κράτος πρόνοιας» σαν το γαλλικό να ανηχεί μια κατάσταση που δημιουργούσε πρόβλημα στη δημόσια υγεία; Να η εργώτηση - απάντηση των «δημοκρατών» που μετά από κάθε κατασταλτική επιχείρηση την πιπιλίζουν σαν καραμέλα, ρίχνοντας νερό στο μύλο του φασισμού. Οπως πήγαν να κάνουν και στη χώρα μας πριν από τρία χρόνια, όταν ο Λοβέρδος δημιουργούσε το ανύπαρκτο θέμα της «υγειονομικής βόμβας», προετοιμάζοντας το έδαφος για την καταστολή των απεργών πείνας στην

Υπατία.

Αν στο Καλέ υπήρχε πράγματι θέμα δημόσιας υγείας, γιατί δεν φρόντιζαν να το λύσουν, δίνοντας τροφή και στέγαση στους μετανάστες (σε όλους τους μετανάστες, όχι μόνο στους... πιο αδύναμους, όπως υποσχέθηκε ο υπουργός Εσωτερικών); Γιατί δεν φρόντιζαν να τους δώσουν δουλειές να ζήσουν αξιοπρεπώς; Δεν το δικαιούνται σαν άνθρωποι και σκληρά εργαζόμενοι, συχνά στις πιο αντίξοες δουλειές; Θα μπορούσαν να το κάνουν αυτό, γιατί ο πλούτος που παράγουν φτάνει και περισσεύει. Αν δεν πήγαινε στα θησαυροφυλάκια των καπιταλιστών, στις φρεγάτες και τα κόττερα, τα F16 και τις υπερπολυτελείς επαύλεις, τότε κανείς δεν θα σκεφτόταν πού θα βρεθούν τα λεφτά για να στεγαστούν οι μετανάστες και να ζήσουν με ένα καλό μεροκάματο.

Ομως, όσο το «δίκαιο μεροκάματο σε μια δίκαιη εργάσιμη ημέρα» παραμένει ρεφορμιστική ουτοπία μέσα στο σύστημα που ζούμε (καλλιεργώντας αυταπάτες για έναν καπιταλισμό με «ανθρώπινο πρόσωπο», που ποτέ δεν υπήρξε κι ούτε πρόκειται να υπάρξει), όσο για να γίνει πράξη κάτι τέτοιο θα πρέπει να καταργηθεί με τη βία το σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς, τόσο οι μετανάστες θα αποτελούν τον πρώτο στόχο αυτού του συστήματος. Αν όμως έτσι κάποιοι θεωρούν ότι μπορούν να ξεμπερδέψουν με αυτούς τους «κολασμένους» είναι βαθιά γελασμένοι. Γιατί οι «κολασμένοι» θα βρουν τρόπους να ξεφύγουν, όπως έκαναν στην γειτονική Ισπανία, όπου εκατοντάδες μετανάστες από την υποσαχάρια Αφρική πήδηξαν το συρμάτινο φράχτη στον ισπανικό θύλακα της Μελίλα στο Μαρόκο, για να μπουν μέσα στο ισπανικό έδαφος προκειμένου να περάσουν στην Ισπανία.

Από τους 2.000 που το επιχειρήσαν οι 500 κατάφεραν να μπουν στον ισπανικό θύλακα για να ενωθούν με τους 2.500 μετανάστες από 30 χώρες που ζουν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης που έχει σχεδιαστεί για λιγότερους από 500. Παρά τις προσπάθειες των μαροκινών αρχών να εμποδίσουν την εισροή μεταναστών στους δύο ισπανικούς θύλακες στο Βόρειο Μαρόκο, παρά τις παράνομες απελάσεις που γίνονται από τους συνοριοφύλακες (αφού σύμφωνα με το ισπανικό δίκαιο απαγορεύεται η άμεση απέλαση όταν ένας μετανάστης φτάσει σε ισπανικό έδαφος), παρά το ξύλο από τους συνοριοφύλακες εκατέρωθεν των συνόρων αυτών των δύο μικρών θυλάκων, ο αριθμός των μεταναστών που κατορθώνουν να μπουν σε ισπανικό έδαφος έχει τριπλασιαστεί φέτος σε σχέση με πέρσι.

Αποδεικνύεται έτσι ότι η καταστολή δεν ανακόπτει το κύμα των πληβείων που εγκαταλείπουν τις εστίες τους αναζητώντας διέξοδο από την καθημερινή απειλή του θανάτου, αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Αυτό που πετυχαίνει είναι να προκαλεί μεγαλύτερη ανασφάλεια στους μετανάστες, περισσότερη εξαθλίωση σ' αυτούς και κατά συνέπεια μεγαλύτερη παραβατικότητα. Οι μόνοι που κερδίζουν είναι για μία ακόμα φορά οι καπιταλιστές, που τους εκμεταλλεύονται ακόμα περισσότερο απειλώντας τους με το μπαμπούλα του καρφώματος στις Αρχές και της άμεσης απέλασης. Το ντόπιο προλεταριάτο δεν έχει κανένα κέρδος απ' ό' αυτά. Καθώς όμως έχει μετατραπεί σε πρώτη ύλη για τα κάθε είδους εθνικιστικά και φασιστικά πειράματα, άγεται και φέρεται από τις κάθε είδους εκφάνσεις της αστικής πολιτικής, που εφαρμόζει μαεστρικά το διαίρει και βασιλεύει.



...και διηγώντας τα να κλαις...

Ενα άκρως συντηρητικό εκλογικό αποτέλεσμα (δες αναλυτικά στις σελίδες 8-10), σε μια άνευ ιδιαίτερης σημασίας εκλογική αντιπαράθεση, πυροδότησε πολιτικές εξελίξεις, οι οποίες συμπληρώνουν ήδη μια βδομάδα και αναμένεται να έχουν και συνέχεια.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ζητάει εκλογές και κουνάει αυστηρά το δάχτυλο στην κυβέρνηση, ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο απαντούν «μολών λαβέ», ο Κουβέλης παραιτείται αλλά μπορεί και να ξεπαραιτηθεί, ο Καμμένος ονειρεύεται ανύπαρκτες διευρύνσεις, οι χαμένοι του παιχνιδιού ψάχνουν τρόπους να επανακάμψουν στην κομματική κοίτη, οι νεοναζί περιμένουν να δουν αν θ' αλλάξει κάτι στην αντιμετώπισή τους, μετά τη νέα εκλογική τους επιτυχία, γενικώς όλοι μιλούν, συνεντευξιάζονται, συνελευσιάζονται, τροφοδοτούν την επικαιρότητα των ΜΜΕ, δημιουργούν τη χαρά του πολιτικού συντάκτη, ο οποίος -ανάλογα με τις εντολές του αφεντικού του- αποτυπώνει το «νέο πολιτικό τοπίο».

Αν πεις ότι στην καθημερινότητα του εργαζόμενου, του άνεργου, του νέου δεν άλλαξε τίποτα, θα σε πουν «λαϊκιστή». Αν πεις πως ούτε αυτές οι εκλογές ούτε οι επόμενες -όποτε κι αν γίνουν- δε θ' αλλάξουν την εφαρμοζόμενη πολιτική, η οποία καθορίζεται από άλλα κέντρα, θα σε πουν «κολλημένο μαρξιστή».

Το πανηγύρι των εκλογών ήρθε να θολώσει περισσότερο τον ήδη θολό ορίζοντα. Το συντηρητικό αποτέλεσμα αποτελεί αντανάκλαση της κοινωνικής πραγματικότητας, της πτωχότητας, του φόβου, της έλλειψης αγωνιστικής διάθεσης. Η ελπίδα ανθίζει με ένα ψηφοδέλτιο στο χέρι!

Τα αστικά κόμματα μοιράζονται σε νικητές και νικημένους, όμως ο καπιταλισμός είναι ο μεγάλος νικητής, καθώς παρά την πολιτική κρίση εξασφαλίζει και βιώσιμη κυβέρνηση σήμερα και εναλλακτική λύση για το μέλλον, ενώ ο μπαμπούλας των νεοναζί χρησιμοποιείται για να αυξήσει τη συσπείρωση γύρω από τα αστικά κόμματα. Σε διακύβευμα αναγορεύεται η καλύτερη διαχείριση του καπιταλισμού και της κρίσης του.

Το εκλογικό αποτέλεσμα και οι εξελίξεις που πυροδότησε στο αστικό στρατόπεδο πιστοποιούν αυτό που υπάρχει εδώ και καιρό. Ενα τεράστιο πολιτικό κενό ταξικής εκπροσώπησης, που επιτρέπει στην αστική πολιτική να παίζει μόνη της. Αν σε εποχές αγωνιστικών κινητοποιήσεων αυτό το κενό κρύβεται, σε εποχές πτώσης του κινήματος και αποθέωσης της αστικής πολιτικής φαίνεται καθαρότερα από κάθε άλλη φορά.

Αυτό το κενό είναι που πρέπει να κλείσει. Η εργατική τάξη πρέπει να οργανωθεί πολιτικά, για να μην άγεται και φέρεται πίσω από πολιτικούς απατεώνες και ψευδομεσσίες, που τσιμεντάρουν την αστική δημοκρατία και προστατεύουν την καπιταλιστική εκμετάλλευση και καταπίεση. Αυτό είναι το μεγάλο δίδαγμα των εκλογών και του θλιβερού τους αποτελέσματος.



Η ΡΕΝΑ ΔΟΥΡΟΥ ΣΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΟ



«Κάντε όλοι ένα βήμα πίσω!» Σύμβολο καιροσκοτισμού, εξουσιομανίας, σαλταδορισμού, αμοραλισμού... (περισσότερα στη σελίδα 16)

■ Ψεύτες βοσκοί

Εχουμε την αίσθηση πως ο εκβιασμός που ασκήθηκε στο εκλογικό σώμα κατά τις τελευταίες μέρες πριν τη δεύτερη Κυριακή των εκλογών δεν έχει προηγούμενο. Οτι ξεπέρασε και την κινδυνολογία των παραμονών της εκλογικής μάχης του Ιούνη του 2012. Δεν αναφερόμαστε τόσο στον Σαμαρά, τον Βενιζέλο και τα στελέχη της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ όσο στα ΜΜΕ που πραγματικά έδωσαν ρέσα. Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Μάλλον να θυμώσουν έναν κόσμο, που ψήφισε ΝΔ και ΠΑΣΟΚ στις περιφερειακές εκλογές και ΣΥΡΙΖΑ στις ευρωεκλογές. Οι κινδυνολόγοι βρέθηκαν στη θέση του ψεύτη βοσκού. Δεν τους πίστευαν πια (και δεν έλεγαν κι αλήθεια).

■ Μην μπερδεύεστε

Μην μπερδεύεστε με αυτό που είπε ο Σαμαράς ότι «θα διορθωθούν οι αδικίες που έγιναν». Ανασχηματισμό θα κάνει, οπότε μπορούμε να καταλάβουμε πως όταν μιλάει για αδικίες αναφέρεται σε πρόσωπα που θα έπρεπε να είχε βάλει στην κυβέρνηση και μέχρι τώρα δεν τα έβαλε...

■ Δεξιότερα

«Ο λαός μας έδωσε εντολή να επισπεύσουμε. Να ανταποκριθούμε στο αίτημα των καιρών για τη συγκρότηση μιας πλατιάς δημοκρατικής, προοδευτικής και πατριωτικής συμμαχίας». Το απόσπασμα είναι από τη δήλωση Τσίπρα το βράδυ της συριζικής εκλογικής νίκης. Από τους επιθετικούς προσδιορισμούς που συνοδεύουν την «πλατιά συμμαχία» απουσιάζουν τα «αριστερός/ή/ό» και «ριζοσπαστικός/ή/ό». Τα τρία επίθετα που με περισσή επιμέλεια χρησιμοποιήθηκαν από τους λογογράφους (κατ' εντολήν της ηγετικής ομάδας, προφανώς) παραπέμπουν σ' ένα ευρύτατο φάσμα πολιτικών δυνάμεων: ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, Ποτάμι, κόμμα Καμμένου και όλα τα παρακλάδια τους.

■ Απενοδοποίηση

Αύξησαν όχι μόνο το ποσοστό τους αλλά και τον αριθμό των ψήφων τους οι νεοναζί μέσα σε μια βδομάδα. Ας σκεφτούμε πόσο απενοδοποίησαν τους πιο ταλαντούχους ψηφοφόρους τους οι δηλώσεις όχι μόνο των Συριζαίων, αλλά και του Βενιζέλου και των πολλών «Μπαλτάκων» της ΝΔ, που ενδιαφέρονταν για χρυσαυγίτικες ψήφους σε περιφέρειες και δήμους.



Αυτό, βέβαια, δεν μπορεί να μετρηθεί ούτε καν από το exit poll, πολιτικά όμως μπορεί να αποτιμηθεί.

■ Μαζεύτηκαν

Μετά την άγρια επίθεση του Καμίνη στον Σακελλαρίδη και τη σπέκουλα που ξεκίνησε από το Μαζέμου και τη Χαρ. Τρικούπη, οι Συριζαίοι αναγκάστηκαν να μαζευτούν. Αυτό φάνηκε καθαρά στην παρακάτω δήλωση Σακελλαρίδη για τους ψηφοφόρους των νεοναζί: «Αποτελεί σοβαρότατο πρόβλημα το γεγονός ότι ένα μεγάλο ποσοστό των πολιτών εκφράζεται πολιτικά από αυτή τη συμμορία. Όμως υπάρχει και ατομική ευθύνη σε αυτό. Κανείς σήμερα δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν ξέρει τι είναι η ΧΑ και τι ακριβώς κάνει. Αν την ψηφίζει λοιπόν, ξέρει πολύ καλά γιατί την ψηφίζει».

Επειδή η συριζική προπαγάνδα υποστήριζε ότι αυτή ήταν εξ αρχής η θέση τους, θυμίζουμε το διάλογο Σκουρλέτη-Πορτοσάλη στο ραδιόφωνο του ΣΚΑΪ, την επομένη κιάλας του πρώτου γύρου:

«Εν πάση περιπτώσει, δεν πρέπει να χαιρόμαστε ανθρώπους που μέσα από τις δικές τους επιλογές ψήφισαν στον πρώτο γύρο τους ανθρώπους της Χρυσής Αυγής. Δεν είναι ένα ενιαίο νεοναζιστικό "πράγμα" αυτό που υποστήριξε τους βασικούς υποψηφίους της Χρυσής Αυγής».

Οι δηλώσεις Σκουρλέτη και Σακελλαρίδη είναι μέρα με νύχτα. Κι αυτό επιβεβαιώνει ότι η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ ασκεί μια πρόστυχη και χωρίς αρχές πολιτική. Για να το κάνουμε όσο γίνεται πιο λιανά. Εκείνο που αρχικά είπε ο ΣΥΡΙΖΑ στους ψηφοφόρους των νεοναζί ήταν: Ψηφίστε ό,τι θέλετε στις ευρωεκλογές, φτάνει στο β' γύρο των τοπικών να ψηφίσετε Ρένα ή Γαβρίλο. Μια ψήφος-πλυντήριο...

■ Ασορτί

Ασορτί με την πολιτική συμπεριφορά των

εκλογών, αλλά και με τις επιλογές των κομμάτων (για να μην τα ρίχνουμε όλα στους εκλογείς) ήταν και η σταυροδοσία. Στο ΠΑΣΟΚ πρώτευσε η Καίλη, αφήνοντας δεύτερο και καταϊδρωμένο τον Καψή και εκτός νυμφώνος πολιτικά στελέχη όπως ο γραμματέας του κόμματος Ανδρουλάκης και η επί σειρά ετών ευρωβουλευτίνα (και αγαπημένη των εκδοτών) Ράπη. Στη ΝΔ εκλέχτηκαν ο Ζαγοράκης και η Σπυράκη (δευτέρα παρακαλώ). Και στον ΣΥΡΙΖΑ έμεινε εκτός νυμφώνος ο Χουντής, για να εκλεγούν οι πρώην Πασόκοι Κατρούγκαλος και Χρυσόγονος, με την τηλεοπτική παρουσία.

■ Πίκρα

Πίκρα στάζει ο Σγουρός μετά την ήττα του στο νήμα από τη Δούρου. Δεν τα έχει μόνο με τη ΝΔ και ιδιαίτερα με τον Μιχελάκη, που τον πολέμησε μέσα από δημόσιους χώρους που ελέγχει. Τα έχει και με το ΠΑΣΟΚ, διότι προβεβλημένα στελέχη του (Φώφη, Μανιάτης, Καρύδης, Σαχινίδης κ.ά.) στήριξαν τον Μώραλη στον Πειραιά χωρίς να ζητήσουν ανταλλάγματα, ενώ ήξεραν ότι ο Μανιάνης είχε κάνει συμφωνία με τη Δούρου στην περιβόητη «τυχαία συνάντηση σε ψαροταβέρνα». Η εποχή που ως αθλητής του μπάσκετ ο Σγουρός μάθαινε να διαχειρίζεται τις ήττες απέχει πολλά χρόνια από σήμερα. Σήμερα, ως αστός πολιτικός που έχτισε μια καριέρα από το τίποτα, δεν μπορεί ν' αντέξει την ήττα.

■ Προθυμότητος

Από την επομένη κιάλας των εκλογών ο Καρατζαφέρης άρχισε τις κωλοτούμπες. Με το 2,7% στο χέρι, που τον αναγόρευσε σε κυρίαρχο της μεταξύ ΝΔ και νεοναζί ακροδεξιάς (παι να μας πουν τώρα οι Παλύδωρας, Ζώης, Νικολόπουλος, Ψωμιόδης, που όλοι μαζί πήραν μετά βίας 1%), έδωσε εαυτόν στη διάθεση του Σαμαρά. Όταν τον ρώτησαν πως συμβιβάζεται αυτό με τα μπινελί-

κια που έρχινε προεκλογικά στον Σαμαρά, δεν είχε κανένα πρόβλημα να απαντήσει ότι είναι άλλο η προεκλογική περίοδος και άλλο η περίοδος μετά το δυσμενές για τη δεξιά εκλογικό αποτέλεσμα.

Δεν ξέρουμε αν ο Σαμαράς θα τρέξει να τον μαζέψει στη ΝΔ τώρα ή αν θα περιμένει να καταλαγιάσει ο μετεκλογικός θόρυβος, για να μη φανεί ότι ενεργεί υπό την πίεση του εκλογικού αποτελέσματος, θυμόμαστε όμως ότι το έχει ξανακάνει, όταν στο μεσοδιάστημα μεταξύ των εκλογών του Μάη και του Ιούνη του 2012 μάζεψε στη ΝΔ τη Μπακογιάννη, η οποία με το βραχύβιο σχήμα της είχε πάρει περίπου όσες ψήφους πήρε τώρα ο Καρατζαφέρης. Δε νομίζουμε ότι έχει πολλές επιλογές.

■ Νεοναζι και μπάτσοι

Εκτινάχτηκαν τα ποσοστά των νεοναζι στα εκλογικά τμήματα που ψηφίζουν μπάτσοι. Υπολογίζεται ότι στους μπάτσους το ποσοστό των νεοναζι έφτασε το 50%. Απολύτως λογική τη βρίσκουμε την εξέλιξη. Γιατί ν' αλλάξουν εκλογική συμπεριφορά οι μπάτσοι; Ελεύθεροι πολίτες είναι, ό,τι γουστάρουν ψηφίζουν. Και ψηφίζουν τους νεοναζι, γιατί αυτοί είναι πολύ πιο κοντά στη «δουλειά» που το αστικό κράτος έχει αναθέσει στους μπάτσους.

■ Μπουμπούκος παντός καιρού

Με αποστολή από το Μαξίμου βγήκε παρασκευιάτικα στα ερτζιανά ο τηλεπλασιέ Μπουμπούκος. Προέβλεψε σεισμούς, λιμούς, καταποντισμούς έτσι και από την ευρωκάλπη προκύψει «εικόνα ανατροπής». «Όποιοι δεν θέλουν περιπέτειες θα πρέπει να το γνωρίζουν αυτό, όσοι θέλουν να συνεχίσει η χώρα στο δρόμο της σταθερότητας, να έχουν δουλειά ή να βρουν δουλειά», είπε με νόημα ο Μπουμπούκος. Αλλιώς, να ετοιμάζεστε για εκλογές μες στο καλοκαίρι, γιατί «οι ευρωεκλογές έχουν πολιτικό διακύβευμα και μπορεί να πιναχθούν όλα στον αέρα».

Και γιατί αποστολή από το Μαξίμου και όχι προσωπική πρωτοβουλία; Διότι ο εν λόγω σφουγγακωλάριος δε θα διανοούνταν ποτέ να πάρει τέτοια πρωτοβουλία προπαραμονή των εκλογών. Επελέγη να το κάνει αυτός γιατί δε θα έχει πρόβλημα με οποιαδήποτε κωλοτούμπα τη βραδιά των εκλογών. Είναι μαθημένος.

■ Παλιά τους τέχνη

Στη Γαλλία σάρωσε η Λεπέν, στη Βρετανία σάρωσε ο Φάρατζ, στην Ελλάδα νίκησε ο ΣΥΡΙΖΑ, σε μια σειρά άλλες χώρες ανέβηκαν εθνικιστικά και ακροδεξιά κόμματα. Υποτίθεται πως όλα αυτά τα κόμματα αποτελούν πρόβλημα για την ΕΕ (το καθένα για διαφορετικό λόγο). Δεν είδαμε, όμως, ν' ανησυχούν οι επικεφαλής των ηγετριών δυνάμεων. Δεν ανησυχούν όχι γιατί Χριστιανοδημοκράτες, Σοσιαλδημοκράτες, Φιλελευθεροδημοκράτες και Πράσινοι πήραν αθροιστικά πάνω από 70%, αλλά γιατί ξέρουν πολύ καλά να διαχειρίζονται αυτά που εμφανίζονται ως προβλήματα στη λειτουργία της ΕΕ. Ο καπιταλισμός όχι μόνο δεν κινδυνεύει απ' όλους αυτούς τους «προβληματικούς», αλλά αντίθετα όλοι πίνουν νερό σ' όνομά του. Όταν υπάρχει αυτή η βασική συνθήκη, όλα τα υπόλοιπα είναι ζητήματα παζαρεμάτων και συμβιβασμών. Μ' άλλα λόγια, παλιά τους τέχνη κόσκινο.

■ Αισχρός

Σε ρόλο διαφημιστή υποψηφίων και προκειμένου να εκδικηθεί τον ΣΥΡΙΖΑ που τον έκοψε (με ψηφοφορία στην ΚΕ του) από υποψήφιο ευρωβουλευτή, ο απερχόμενος πρόεδρος του ΑΠΘ Γ. Μυλόπουλος έκανε promotion και στον υποψήφιο της ΔΗΜΑΡ Θ. Παπαθεοδώρου. ««Μας συνδέουν κοινοί αγώνες για την υπεράσπιση του δημόσιου και ακαδημαϊκού χαρακτήρα των ελληνικών πανεπιστημίων» δήλωσε ο Μυλόπουλος, αναφερόμενος –σε ποιον;– στον υφυπουργό Παιδείας της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ, που μαζί με τον Αρβανιτόπουλο «τσιμεντάρισαν» το νόμο Διαμαντοπούλου για τα ΑΕΙ!

■ Αφελής ή συνένοχος;

«Η χώρα θέλει να δείξει ένα πρόσωπο που δεν είναι αληθινό. Υπάρχει χάσμα μεταξύ της κυβέρνησης και του λαού (...) Είμαι πολύ απογοητευμένος με όσα συνέβησαν από τότε. Θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε τα χρήματα για να χτίσουμε διαφορετικά στάδια σε μία χώρα που χρειάζεται τα πάντα: νοσοκομεία, σχολεία, συγκοινωνίες».

Βλέποντας τις ογκώδεις διαδηλώσεις των Βραζιλιάνων, ο συγγραφέας Πάολο Κοέλιο τα χώνει στην πρόεδρο της Βραζιλίας Ντίλμα Ρούσεφ, την οποία στήριζε. Κατόπιν αυτών (που λέχθηκαν σε γαλλική εφημερίδα) μπορεί για τον εαυτό του να επιλέξει: αφελής ή συνένοχος; Πίστευε ότι θα μπορούσε να γίνει οτιδήποτε άλλο ενόψει Μουντιάλ και ολυμπιακών αγώνων;

ΥΓ: Από ΣΥΡΙΖΑ μεριά μούγκα εξακολουθεί να καλύπτει το συγκεκριμένο θέμα. Η πρόεδρος-πρότυπο βάλλεται από παντού, ακόμα και διάσημοι βετεράνοι ποδοσφαιριστές (Ζίκο) της τα χώνουν, αλλά ο ΣΥΡΙΖΑ δε θεώρησε απαραίτητο να κάνει οποιαδήποτε δήλωση.

Τώρα θυμήθηκαν το μπόνους των 50 εδρών!

Είναι απλό σαν το αυγό του Κολόμβου: Τώρα που ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε κεφάλι και όλα δείχνουν πως θα κόψει πρώτος το νήμα των επόμενων εκλογών, όποτε κι αν αυτές γίνουν, ας κόψουμε το μπόνους των 50 εδρών που παίρνει το πρώτο κόμμα, ώστε να μη μπορεί να σχηματίσει κυβέρνηση. Δεν ξέρουμε αν ο Βενιζέλος είναι σε συνεννόηση με τον Σαμαρά, πάντως πήρε την πρωτοβουλία να ανοίξει το θέμα και είναι σίγουρο ότι το έχει τουλάχιστον συζητήσει με τον κυβερνητικό του εταίρο.

Πόσο εύκολο είναι ν' αλλάξει το εκλογικό σύστημα; Αρκούν 151 βουλευτές (που τους έχει η συγκυβέρνηση), όμως το νέο εκλογικό σύστημα θα εφαρμοστεί από τις μεθεπόμενες εκλογές. Για να είναι άμεσης εφαρμογής θα πρέπει να ψηφιστεί από τα δύο τρίτα του συνόλου των βουλευτών, δηλαδή από 200 (άρθρο 54 παρ.1 του συντάγματος). Είναι μεγάλος ο αριθμός των 200 βουλευτών, δεν είναι όμως και ακατόρθωτος.

Άλλο είναι το ερώτημα. Ο Βενιζέλος ξέρει ότι στο ορατό μέλλον το ΠΑΣΟΚ θα αποτελεί κυβερνητική τσόντα, χωρίς να έχει καμιά ελπίδα για πρωτιά. Επομένως, έχει κάθε λόγο να θέλει να κοντύνει τον πρώτο, για να μπορεί το ΠΑΣΟΚ να διαπραγματεύεται από καλύτερη θέση μαζί του. Ο Σαμαράς, όμως, αν δεχτεί –ειδικά τώρα– την πρόταση Βενιζέλου, θα είναι σα να παραδέχεται ότι η προοπτική της πρωτιάς έχει χαθεί για τη ΝΔ. Ο ίδιος, στις προτάσεις για συνταγματική αναθεώρηση που παρουσίασε πριν τις εκλογές, μίλησε για αλλαγή του εκλογικού συστήματος, δεν παρουσίασε όμως καμιά συγκεκριμένη πρόταση, ούτε καν σε υπαινικτικό επίπεδο. Και την Τρίτη, την ώρα που βούιζαν τα ερτζιανά από την πρόταση Βενιζέλου, στενός συνεργάτης του Σαμαρά δήλωσε στους δημοσιογράφους ότι η ΝΔ δεν είναι διατεθειμένη να στηρίξει μια τέτοια πρόταση, διότι θεωρεί ότι το μπόνους των 50 εδρών είναι απαραίτητο για το σχηματισμό ισχυρών κυβερνήσεων.

Είναι φανερό ότι ο Σαμαράς δε θέλει να δείξει ότι φοβάται τον ΣΥΡΙΖΑ, ότι θεωρεί δεδομένη την πρωτιά του και σπεύδει πανικόβλητος να του κλείσει το δρόμο με τέτοια κόλπα. Ούτε θέλει να φανεί ότι σέρνεται πίσω από τον Βενιζέλο που ψάχνει τρόπους για να επιβιώσει προσωπικά. Μπορεί δηλαδή η περιβόητη πρωτοβουλία Βενιζέλου ν' αποδειχτεί μια πολιτική φούσκα που μετά από μερικές μέρες κανένας δε θα τη θυμάται.

Σχετική ετοιμότητα έδειξε και ο ΣΥΡΙΖΑ. Από τη βραδιά κιάλας των ευρωεκλογών ο Τσίπρας έκανε δήλωση που περιείχε και αναφορά στην κατανομή των εδρών που θα υπήρχε αν οι εκλογές ήταν εθνικές, με υπολογισμό που έβγαζε το να ισχύοντος εκλογικού συστήματος με το ληστικό μπόνους των 50 εδρών στο πρώτο κόμμα. Πώς όμως να απορρίψει ο ΣΥΡΙΖΑ την πρόταση για αλλαγές επί το αναλογικότερο, όταν εδώ και δεκαετίες ο χώρος του έχει πάγιο αίτημα την καθιέρωση της απλής αναλογικής; Την έκανε γυριστή, λοιπόν, και με δύο ραδιοφωνικές συνεντεύξεις του Σκουρλέτη δήλωσε ότι δε συζητά τρο-

ποποιήσεις στον υπάρχοντα εκλογικό νόμο (π.χ. μείωση του μπόνους από τις 50 στις 30 έδρες ή κατάργησή του, όπως προτείνει ο Βενιζέλος), αλλά μόνο «καθιέρωση ενός πάγιου συστήματος απλής αναλογικής **συνταγματικά κατοχυρωμένης**».

Οι δυο λέξεις που επισημάναμε αποκαλύπτουν όλη την πολιτική υποκρισία του ΣΥΡΙΖΑ. Για να υπάρξει συνταγματική κατοχύρωση οτιοδήποτε εκλογικού συστήματος θα πρέπει να παρελθουν και η ταρινή (προαναθεωρητική) και η επόμενη (αναθεωρητική) Βουλή. Επομένως, ο ΣΥΡΙΖΑ παραπέμπει σε ένα σχετικά μακρινό μέλλον την αλλαγή του εκλογικού συστήματος, η οποία μπορεί να γίνει κάλλιστα από τώρα και να εφαρμοστεί από τις επόμενες εκλογές, αν συμφωνήσουν ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ. Θα μπορούσε, ας πούμε, ο ΣΥΡΙΖΑ που εμφανίζεται ως κυβέρνηση εν αναμονή και απευθύνει αλαζονικές προειδοποιήσεις στον Σαμαρά («να μην διανοηθεί» να κάνει το ένα και το άλλο) να πάρει την πρωτοβουλία και να καταθέσει πρόταση για καθιέρωση της απλής αναλογικής (δεσμευόμενος και για συνταγματική κατοχύρωσή της στο μέλλον), κλώντας ΝΔ και ΠΑΣΟΚ να την υπερψηφίσουν. Δεν το κάνει, ούτε πρόκειται να το κάνει, γιατί χωρίς τις 50 έδρες εξανemizονται και οι ελάχιστες πιθανότητες να σχηματίσει κυβέρνηση αναζητώντας συμμάχους σε μικρότερα κόμματα.

Είναι χαρακτηριστική η κατανομή εδρών, βάσει των αποτελεσμάτων των εκλογών, με και χωρίς το μπόνους των 50 εδρών, η οποία δημοσιεύτηκε σε ευρύ φάσμα του αστικού Τύπου:

Με το μπόνους των 50 εδρών

ΣΥΡΙΖΑ: 130

ΝΔ: 69

ΝΕΟΝΑΖΙ: 28

ΠΑΣΟΚ: 24

ΠΟΤΑΜΙ: 20

ΠΕΡΙΣΣΟΣ: 18

ΑΝΕΛ: 11

Χωρίς το μπόνους των 50 εδρών

ΣΥΡΙΖΑ: 96

ΝΔ: 82

ΝΕΟΝΑΖΙ: 34

ΠΑΣΟΚ: 29

ΠΟΤΑΜΙ: 24

ΠΕΡΙΣΣΟΣ: 22

ΑΝΕΛ: 13

Στην πρώτη περίπτωση, υπάρχει η **θεωρητική** δυνατότητα μιας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-Ποταμιού-ΑΝΕΛ ή έστω ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ. Περίπτωση θεωρητική, με ισχνές πιθανότητες πραγματοποίησης, αν σκεφτούμε ότι το Ποτάμι είναι απολύτως ελεγχόμενο από τους μεγαλοεκδότες-εργολάβους. Στη δεύτερη περίπτωση, όμως, χωρίς το μπόνους των 50 εδρών, ο συνδυασμός ΣΥΡΙΖΑ-Ποταμιού-ΑΝΕΛ δεν δίνει τη δεδηλωμένη των 151 εδρών. Οι σημερινοί κυβερνητικοί εταίροι, βέβαια, ακόμη και με τσόντα το Ποτάμι, δεν φτιάχνουν κυβέρνηση με τίποτα. Αρα, θα αναγκαστούν να πάνε σε λογική «μεγάλου συνασπισμού». Αν ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να διατηρήσει τις ελάχιστες πιθανότητές του να μη συρθεί σε «μεγάλο συνασπισμό» με τη ΝΔ, πρέπει να

κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του για να παραμείνει το σημερινό εκλογικό σύστημα, αλλά και χωρίς να εκτεθεί ότι αρνείται την απλή αναλογική. Πρέπει, λοιπόν, να περιμένουμε πολιτικά παιχνίδια πάνω σ' αυτό το ζήτημα, αφού αποτελεί για τον ΣΥΡΙΖΑ ένα αδύνατο σημείο που θα θελήσουν να εκμεταλλευτούν οι πολιτικοί του αντίπαλοι.

Ιστορία καθιέρωσης

Για να μην πάμε στην πριν τη χούντα περίοδο, κατά την οποία ο ελληνικός κοινοβουλευτισμός σπάνια γνώρισε περιόδους σχετικής ομαλότητας, περιοριζόμαστε στην περίοδο από το 1974 μέχρι σήμερα, κατά την οποία διαπιστώνουμε ένα συνεχές καλπονοθευτικών συστημάτων, ανάλογα με το τι βόλευε το κάθε κόμμα που μπορούσε ν' αλλάξει το εκλογικό σύστημα. Είναι χαρακτηριστικό αυτό που έγινε την περίοδο 1989-1993. Βλέποντας ότι το ΠΑΣΟΚ πάει για εκλογική ήττα, ο Α. Παπανδρέου άλλαξε επί το αναλογικότερο το σύστημα της υπερευνοισχυμένης αναλογικής. Το αποτέλεσμα ήταν δύο εκλογικές αναμετρήσεις μέσα σε λίγους μήνες το 1989 να μη δώσουν αυτοδύναμη κυβέρνηση (σχηματίστηκαν οι συγκυβερνήσεις Τζαννετάκη, από ΝΔ και ενιαίο Συνασπισμό, και Ζολώτα, από ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Συνασπισμό) και η τρίτη αναμέτρηση (Απρίλης 1990) να δώσει στον Μητσοτάκη μόλις 150 βουλευτές, με ποσοστό 46,89%, και να χρειαστεί ν' «αγοράσει» τον περιβόητο Κατσιή από τη ΔΗΑΝΑ του Κ. Στεφανόπουλου για να φτιάξει κυβέρνηση.

Ο Μητσοτάκης άλλαξε τον εκλογικό νόμο προς την ενισχυμένη αναλογική, όμως έπεσε ο ίδιος στο λάκκο που έσκαψε, αφού το ΠΑΣΟΚ κέρδισε τις εκλογές του 1993 και το 1996, στις έκτακτες εκλογές που προκήρυξε μες στο κατακαλόκαιρο ο Σημίτης, κέρδισε με 41,49% αλλά πήρε 162 βουλευτές, με τους οποίους έβγαλε μια άνετη τετραετία. Τα ίδια συνεχίστηκαν και τα επόμενα χρόνια. Επί Σημίτη, ο Σκανδαλίδης καθιέρωσε το μπόνους των 40 εδρών υπέρ του πρώτου κόμματος, βλέποντας ότι τα συνολικά ποσοστά του δικομματισμού θα έχουν πτώση. Επί Καραμανλή, ο Παυλόπουλος αύξησε το μπόνους στις 50 έδρες.

Από το Μάη του 2012, κατά τις πρώτες μετα-μνημονιακές εκλογές, έχει γίνει σαφές ότι ο πολιτικός χάρτης άλλαξε οριστικά. Δημιουργήθηκαν νέα κόμματα, ενώ στη θέση του δικομματισμού ΠΑΣΟΚ-ΝΔ έχουμε το δικομματισμό ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ. Έχουμε, όμως, και εξαιρετική ρευστότητα στο πολιτικό σκηνικό. Μέσα σε μια διετία, δύο από τα καινούργια κόμματα του 2012 δείχνουν ότι εξαφανίζονται, ενώ δημιουργήθηκε το Ποτάμι, που σίγουρα δεν μπορεί ν' αντέξει μακροπρόθεσμα, μπορεί όμως να μείνει στο παιχνίδι μέχρι τις επόμενες εκλογές. Τον εκλογικό νόμο αναγκαστικά θα τον αλλάξουν, μάλλον όμως είναι νωρίς να πάρουν τις τελικές τους αποφάσεις. Θα περιμένουν να αποσαφηνιστεί λίγο το τοπίο, να φιλοσταματήσει η έντονη κινητικότητα και μετά να κάνουν τις αλλαγές που θα οδηγούν στο ποθούμενο αποτέλεσμα. Ο εκλογικός νόμος είναι απλώς ένα βοηθητικό εργαλείο.

■ Εκ τη η ευρω-«αριστερά»!

«Εάν θέλουμε να είμαστε ρεαλιστές πρέπει να δούμε ότι ζούμε σε ένα κοινό πλαίσιο, το ευρωπαϊκό, και ότι εάν θέλουμε να αλλάξουμε τη ζωή μας στις χώρες μας πρέπει να αλλάξουμε αυτό το πλαίσιο», έλεγε ο Τσίπρας στην τελευταία ομιλία του πριν τις ευρωεκλογές, στην Ιταλία. Δεν πήγαν, όμως, και τόσο καλά τα πράγματα για την ευρω-«αριστερά» του Τσίπρα. Ενώ είχαν βάλει στόχο (και το διατυμπάνιζαν) την τρίτη θέση, μετά τους Χριστιανοδημοκράτες και τους Σοσιαλδημοκράτες, βρέθηκαν τελικά στην έκτη, καταλαμβάνοντας 42 έδρες και 5,59%. (Οι πραγματικές έδρες του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς είναι λιγότερες, γιατί η ευρωομάδα GUE/NGL είναι ομοσπονδιακή και συμμετέχουν σ' αυτή και κόμματα που δεν είναι στο ΚΕΑ, όπως π.χ. ο Περισσός που έχει δύο έδρες). Δεν τους πέρασαν μόνο οι Φιλελευθεροδημοκράτες του Φέρχοχστατ (64 έδρες και 8,52%), που έδειξαν αξιοσημείωτη αντοχή, αλλά και οι Πράσινοι (52 έδρες και 6,86%), που τους είχαν ξεγραμμένους, και οι Ευρωπαίοι Συντηρητικοί Μεταρρυθμιστές (46 έδρες και 6,13%). Αν αναλογιστούμε πως η ομάδα GUE/NGL (Ευρωπαϊκή Ενωτική Αριστερά / Αριστερά των Πρασίνων των Βορείων Χωρών) είχε στην απερχόμενη Ευρωβουλή 35 έδρες, οι μόλις 7 παραπάνω που πήρε είναι οι 5 επιπλέον έδρες του ΣΥΡΙΖΑ (στις άλλες χώρες αλλού έχασαν και αλλού κέρδισαν έδρες).

Η ομάδα αυτή δεν μπορεί να παίξει κανένα ρόλο στα παζάρια και τις συμμαχίες εντός του Ευρωκοινοβουλίου. Το παιχνίδι θα γίνει και πάλι ανάμεσα στις δύο μεγάλες ομάδες (Χριστιανοδημοκράτες με 213 και Σοσιαλδημοκράτες με 191 έδρες, ενώ στο παιχνίδι (για λόγους πολιτικής ευρύτητας αναμένεται να μπουν οι Φιλελευθεροδημοκράτες και ενδεχομένως οι Πράσινοι).

Αν το σημειώνουμε είναι επειδή προεκλογικά ο ΣΥΡΙΖΑ ξεσήκωσε μεγάλο θόρυβο, για την «άνοδο της Αριστεράς» σε όλη την ΕΕ, η οποία θα έβαζε μεγάλα διλήμματα και στους Σοσιαλδημοκράτες, οι οποίοι θα έπρεπε ν' αποφασίσουν με ποιους θα παν και ποιους θ' αφήσουν. Δεν έμπαινε βέβαια τέτοιο ζήτημα, τώρα όμως επιβεβαιώνεται και από τους αριθμούς. Ήταν απλώς προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ, που ήθελε να εμφανίζεται σαν δύναμη με ευρωπαϊκή δύναμη, η οποία θα έφερνε τα πάνω κάτω, ενισχύοντας την ευρω-«αριστερά», η οποία και παράσερνε μαζί της και τη Σοσιαλδημοκρατία. Τώρα, βέβαια, ο ίδιος ο Σουλτς τους ρίχνει ένα μεγαλοπρεπές στατο φτύσιμο, δηλώνοντας μέσω συνεργατών του ότι δε θέλει καμία κουβέντα με λαϊκιστικά κόμματα (βλέπε αναλυτικά στη σελίδα 16)!

Σ' αυτή την προπαγάνδα, όμως, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έδινε μόνο πολιτικοϊδεολογικό, αλλά και εθνικό χαρακτήρα. Υποτίθεται ότι θα άλλαζαν οι συσχετισμοί και με αυτούς τους αλλαγμένους συσχετισμούς ως σύμμαχό του ο ΣΥΡΙΖΑ θα κατάφερνε να επιβάλει στην Μέρκελ αλλαγή πολιτικής, έξοδο από τη λιτότητα και ευρωπαϊκή διάσχεση για το χρέος των χωρών του Νότου. Αυτό το παραμυθικό εξαπτόστηκε στις ευρωκάλπες της περασμένης Κυριακής, είμαστε όμως σίγουροι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα το επαναφέρει, γιατί μόνο έτσι μπορεί να δικαιολογήσει την εμμονική του στάση υπέρ της ΕΕ.

Και για να έχουμε μια πληρέστερη εικόνα, πρέπει να πούμε ότι τα ποσοστά που κατέγραψαν τα κόμματα του ΚΕΑ κάθε άλλο παρά «άνοδο της Αριστεράς» δείχνουν. Ειδικά στις μεγάλες χώρες της ΕΕ. Στη Γερμανία, για παράδειγμα, το Linke έμεινε καθηλωμένο στο 7,4%. Την πτώση των Χριστιανοδημοκρατών της Μέρκελ (κυρίως των Χριστιανοκοινωνιστών της Βαυαρίας) εκμεταλλεύτηκαν οι Σοσιαλδημοκράτες που σημείωσαν εντυπωσιακή άνοδο φτάνοντας το 27,30%, ενώ προς τα πάνω κινήθηκαν και οι Πράσινοι (10,70%). Στη Γαλλία, παρά τη συντριβή των Σοσιαλδημοκρατών του Ολάντ, που έπεσαν στην τρίτη θέση με 13,98%, η συμμαχία όλων των φευτοριστερών κομμάτων (Αριστερό Μέτωπο) καθλώθηκε στο κάπσοχο 6,34%, κάτω και από το 8,91% των Οικολόγων και από το 9,90% των «Κεντρώων».

Πανηγυρίζουν για την Ιταλία, επειδή η «Άλλη Ευρώπη με τον Τσίπρα» έπιασε το όριο του 4% και έβγαλε ευρωβουλευτές και δεν λένε τίποτα για το 40,81% των «Κεντροαριστερών» του Ρέντσι, για το 21,15% του κλόουν Γκρίλο, για το 16,81% του Μπερλουσκόνι για το 6,15% της ακροδεξιάς «Λέγκα του Βορρά». Τους πέρασε ακόμα και η συμμαχία εκείνων που αποσκήρτησαν από τη «Φόρτσα Ιταλία», που πήρε 4,38%. Καλύτερα πήγε η «Πληθυντική Αριστερά» στην Ισπανία, που πήρε 9,99%, όμως η αναπάντεχη επιτυχία του νεοσύστατου Podemos (Μπορούμε), που το έστησε ένας νεαρός πανεπιστημιακός αντλώντας υλικό από το «κίνημα των αγανακτισμένων» και κατάφερε να απορροφήσει τη μεγάλη υποχώρηση Συντηρητικών και Σοσιαλδημοκρατών, παίρνοντας 7,97%, δεν τους επιτρέπει πανηγυρισμούς. Το Podemos δήλωσε ότι θα συμμετάσχει στην ευρωομάδα GUE/NGL, όμως ο ηγέτης του παίζει το δικό του παιχνίδι.

Συντηρητικοποίηση, κοινό αλλαγή συσχετισμών στο

Όταν τουλάχιστον μισό εκατομμύριο πολίτες-ψηφοφόροι (περίπου το 9% του εκλογικού σώματος) ψηφίζουν τη μια Κυριακή τους υποψήφιους περιφερειάρχες της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ και την άλλη Κυριακή ρίχνουν στην κάλπη το ευρωψηφοδέλτιο του ΣΥΡΙΖΑ, πώς πρέπει να χαρακτηρίσουμε το φαινόμενο; Ειδικά αν σκεφτούμε ότι η πλειοψηφία απ' αυτούς προσήλθε τη δεύτερη Κυριακή και στη μια κάλπη έριξε ΝΔ (κυρίως) ή ΠΑΣΟΚ και στην άλλη κάλπη έριξε ΣΥΡΙΖΑ; Σε ποιον πολιτικό χαρακτηρισμό υπάγεται επίσης το φαινόμενο κατά το οποίο ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ (στις περιφερειακές εκλογές και τις εθνικές εκλογές) ψήφισαν στο δεύτερο γύρο κυρίως τους υποψήφιους περιφερειάρχες της ΝΔ, τιμωρώντας τους υποψήφιους περιφερειάρχες του ΠΑΣΟΚ;

Μεγάλος νικητής των εκλογών της 18ης και της 25ης Μάη του 2014 ήταν αυτό που ονομάζουμε κοινοβουλευτικός κρετινισμός. Σημάδι της βαθιάς σύγχυσης που επικρατεί στο λαό, της κρίσης της αστικής πολιτικής και της ανυπαρξίας πολιτικά συγκροτημένης έκφρασης της εργατικής τάξης.

Πέρα από τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό, που σφράγισε την εκλογική διαδικασία, στο αποτέλεσμα της αποτυπώθηκε η κοινωνική συντηρητικοποίηση, η οποία καταβάλλεται προσπάθεια να κρυφτεί πίσω από τις σημαντικές απώλειες των κομμάτων της συγκυβέρνησης και την πρωτιά (με απώλειες επίσης) του ΣΥΡΙΖΑ. Τα δύο κόμματα της συγκυβέρνησης πήραν 4 μονάδες πάνω από τον ΣΥΡΙΖΑ (31,73% έναντι 26,58%). Αν στα ποσοστά τους προσθέσουμε εκείνα των κομμάτων που στηρίζουν τη σημερινή κυβέρνηση (ΔΗΜΑΡ, ΛΑΟΣ, Ποτάμι), το ποσοστό φτάνει το 41,23%. Προσθέστε ένα ποσοστό γύρω στο 13% των εκτός Βουλής ακροδεξιών και νεφιλελεύθερων σχημάτων, προσθέστε το 9,40% των νεοναζι και θα φτάσετε πάνω από το 60%, χωρίς να λογαριάζουμε το κόμμα του Κομμουνιστή. Αν σ' αυτό το ποσοστό προσθέσετε το ποσοστό του πιο δεξιού ΣΥΡΙΖΑ που έχει υπάρξει, χωρίς ίχνος αντικαπιταλιστικής ρητορικής, τότε φτάνει το 90% το ποσοστό εκείνων που υποστηρίζουν ανοιχτά και απροκαλύπτα τον καπιταλισμό, την ένταξη στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ.

Αν από την άλλη αθροίσουμε τα κόμματα που χρησιμοποίησαν –σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό– αντικαπιταλιστική ρητορική στον προεκλογικό τους λόγο (Περισσός, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μικρότερα σχήματα της λεγόμενης εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, άντε και το Σχέδιο Β του Αλαβάνου), δε θα ξεπεράσουμε το 7,5%.

Αν αυτό δεν είναι ένα **άκρως συντηρητικό** εκλογικό αποτέλεσμα, τότε οι πολιτικοί χαρακτηρισμοί έχουν χάσει το νόημά τους. Και δε θα μπορούσε να συμβεί διαφορετικά, αν σκεφτούμε τις κοινωνικές συνθήκες που επικρατούν. Ένας λαός απογοητευμένος, γονατισμένος από την κρίση και τη διαχείρισή της μέσω της «μνημονιακής» πολιτικής, με το σύνδρομο της ήττας να τον καθλώνει στην απόλυτη παθητικότητα, χωρίς και τα αγωνιστικά σκιπτήματα του 2010-2012, είναι λογικό να έχει **κατά βάση** συντηρητική εκλογική συμπεριφορά.

Βεβαίως, **στο πλαίσιο αυτής της κατά βάση συντηρητικής εκλογικής συμπεριφοράς**, επήλθαν ανακατατάξεις στον αστικό πολιτικό χάρτη. Οι συσχετισμοί άλλαξαν, αυτό αποτυπώθηκε εκλογικά και το μοναδικό ερώτημα είναι αν αυτές οι αλλαγές θα παγιωθούν και σε ποια κατεύθυνση θα κινηθούν οι –μικρές ή μεγαλύτερες– μετακινήσεις που θα καταγραφούν στις επόμενες εθνικές εκλογές.

Περιττεύει να πούμε ότι –όπως συνέβη και στον πρώτο γύρο των περιφερειακών και δημοτικών εκλογών– το κάθε κόμμα παίρνει εκείνη την πτυχή των αποτελεσμάτων που το βολεύει, τη μεγεθύνει και στήνει πάνω σ' αυτή τη μετεκλογική του προπαγάνδα, αποσκοπώντας στη βελτίωση της πολιτικής του επιρροής.

Ανάσκει ΝΔ-ΠΑΣΟΚ

Η ΝΔ, που είχε συγκρατήσει τις ψήφους της (συμπεριλαμβανόμενων και των δεξιών «ανταρτών» στον πρώτο γύρο των περιφερειακών, υπέστη στις ευρωεκλογές μια απώλεια 530.000 ψήφων. Κάτι λιγότερο από το ένα τρίτο της εκλογικής δύναμης με την οποία κυβερνά. Οι ψήφοι που έχασε διασκορπίστηκαν στους νεοναζι και στους διάφορους μικρούς ακροδεξιούς σχηματισμούς.

Σαν να μην έτρεξε τίποτα, ο Σαμαράς βγήκε το βράδυ των εκλογών και δήλωσε ότι η κυβέρνηση του «άντεξε» (!) και ότι πήρε το «μήνυμα» που του έστειλαν οι ψηφοφόροι και θα «διορθώσει τις αδικίες». Εκτοτε, το μόνο που συζητιέται είναι ο ανασχηματισμός και η επανάκαμψη στο μαντρί των απωλλόμενων προβάτων της Δεξιάς (αναλυτικά γράφουμε στη σελίδα 3). Να αλλάξει πολιτική η κυβέρνηση δεν μπορεί. Έχει αναλάβει δεσμεύσεις, βρίσκεται ακόμη υπό αυστηρή επιτήρηση και έχει ανοιχτό το θέμα της διαπραγματεύσεως για

το χρέος. Γι' αυτό και ο Σαμαράς έδωσε γραμμή να το ρίξουν στο τσάμικο, σκληραίνοντας τις επιθέσεις κατά του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ ο ίδιος έχει αναλάβει τη μονότονη επανάληψη των αισιόδοξων σεναρίων με τα «θέλω» στη θέση των «θα». Όπως φάνηκε, όμως, αυτή η γραμμή, συνοδευόμενη και με το μίρασμα των πεντακοσάρικων του «κοινωνικού μερίσματος», δεν απέδωσε προεκλογικά. Μπορεί, λοιπόν, να ειπεί κανείς βάσιμα ότι περισσότερο πιθανό από το «ταβάνι» που ο Σαμαράς, ο Βενιζέλος και τα φιλικά τους ΜΜΕ αποδίδουν στον ΣΥΡΙΖΑ, είναι να μην έχει πιάσει πάτο η ΝΔ. Αυτό, όμως, είναι κάτι που δεν μπορεί κανείς να το προκαθορίσει από τώρα, καθώς η ρευστότητα αποτελεί μόνιμο χαρακτηριστικό της πολιτικής κρίσης του αστικού συστήματος εξουσίας.

Το ΠΑΣΟΚ (Ελιά) έχασε 298.439 ψήφους, το 40% της δύναμής του, αλλά Βενιζέλος και σία έστησαν πανηγύρι διότι... νίκησαν με 8,02%, αφού τα γκάλοπ τους έδιναν 5%! Επειδή η αριθμητική των εκλογών δεν είναι ο μοναδικός παράγοντας που παίζει ρόλο και επειδή το ΠΑΣΟΚ έχει από καιρό συμφιλιωθεί με την ιδέα των μονοψηφίων εκλογικών ποσοστών, πρέπει να σημειώσουμε ότι από μια άποψη ο Βενιζέλος έχει δίκιο να πανηγυρίζει. Διέλυσε τη ΔΗΜΑΡ, περιθωριοποίησε τους παπανδρεϊκούς, διασώθηκε ο ίδιος, μπορεί επομένως να ελπίζει. Αν καταφέρει να μαζέψει στην Ελιά και το μεγαλύτερο κομμάτι των στελεχών της ΔΗΜΑΡ, τότε θα αισθάνεται περισσότερο σίγουρος. Οχι για να πάρει πρωτιά (αυτό ούτε ως ανέκδοτο δεν το λένε οι Πασόκοι), αλλά για να υπάρχει ως μια συμπληρωματική δύναμη, η οποία να μπορεί να συνεργάζεται κυβερνητικά είτε με τη ΝΔ είτε με τον ΣΥΡΙΖΑ. Αυτά όλα, βέβαια, είναι σενάρια και σε συνθήκες πολιτικής κρίσης τα σενάρια ναυαγούν συχνότατα.

Η αριθμητική των απωλειών

Για να έχουμε ένα μέτρο σύγκρισης με τις βουλευτικές εκλογές του Ιούνη του 2012, πρέπει να κάνουμε απόλυτα συγκρίσιμα τα αποτελέσματα, γιατί το παιχνίδι με τα ποσοστά αποπροσανατολίζει.

Το 2012 ψήφισαν 6.216.000 ψηφοφόροι (ποσοστό συμμετοχής 62,49%). Στις ευρωεκλογές του 2014 ψήφισαν 5.931.835 ψηφοφόροι (ποσοστό συμμετοχής 59,96%). Η αποχή αυξήθηκε κατά 2,5% (284.593 άτομα), ποσοστό που δεν επηρεάζει και τόσο τις συγκρίσεις. Παρά ταύτα, θα κάνουμε και τη σχετική αναγωγή, για να φανούν καλύτερα τα αποτελέσματα.

Υποθέτοντας ότι όλα τα κόμματα επλήγησαν εξίσου από την αποχή και κατανέμοντας αυτούς που απείχαν ανάλογα με το ποσοστό κάθε κόμματος, μπορούμε να βρούμε τον αριθμό ψήφων που τους αναλογεί λόγω αύξησης της αποχής σε σχέση με τον Ιούνη του 2012:

ΣΥΡΙΖΑ: 76.527 ψηφοφόροι

ΝΔ: 84.410 ψηφοφόροι

ΠΑΣΟΚ: 34.948 ψηφοφόροι

ΑΝΕΛ: 21.373 ψηφοφόροι
ΔΗΜΑΡ: 17.389 ψηφοφόροι
ΠΕΡΙΣΣΟΣ: 12.707 ψηφοφόροι
ΝΕΟΝΑΖΙ: 19.836 ψηφοφόροι

Αυτές θα έπρεπε να είναι οι απώλειές τους λόγω αύξησης της αποχής, αν κρατούσαν τα ίδια ποσοστά. Ποιες είναι, όμως, οι απώλειες που κατέγραψαν;

ΣΥΡΙΖΑ: 146.093 ψηφοφόροι
ΝΔ: 536.375 ψηφοφόροι
ΠΑΣΟΚ: 298.495 ψηφοφόροι
ΑΝΕΛ: 264.870 ψηφοφόροι
ΔΗΜΑΡ: 316.291 ψηφοφόροι
ΠΕΡΙΣΣΟΣ: -70.240 ψηφοφόροι
ΝΕΟΝΑΖΙ: -110.384 ψηφοφόροι

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι εκτός από τον Περισσό και τους νεοναζι, που είχαν αύξηση στις ψήφους που πήραν, όλα τα άλλα κόμματα είχαν **μείωση ψήφων μεγαλύτερη απ' αυτή που αντιστοιχεί στην αύξηση της αποχής**. Ο ΣΥΡΙΖΑ διπλάσια, η ΝΔ υπερεξαπλάσια, το ΠΑΣΟΚ σχεδόν εννεαπλάσια, οι ΑΝΕΛ υπερδεκαπλάσια, η ΔΗΜΑΡ δεκαοχταπλάσια!

βουλευτικός κρετινισμός, αστικό πολιτικό σκηνικό

«Απερος» η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ

Στον ΣΥΡΙΖΑ πανηγυρίζουν όπως πανηγυρίζουν οι χουλγκάνοι μιας ομάδας που κέρδισε 1-0 μ' ένα «πέτσινο» πέναλτι στο 90'. Η πρωτιά είναι βέβαια αναμφισβήτητη, αλλά συνοδεύεται από μια σειρά ποιοτικές παραμέτρους πιο σημαντικές από την πρωτιά καθαυτή. Γι' αυτές τις παραμέτρους στον ΣΥΡΙΖΑ δεν μιλούν δημόσια, στο εσωτερικό της ηγετικής ομάδας όμως πρέπει να θεωρούμε σύγουρο ότι μόνο μ' αυτές ασχολούνται. Το ότι δεν μιλούν δημόσια δείχνει και τον αστικό-εξουσιαστικό χαρακτήρα αυτού του κόμματος, που αντιμετωπίζει όχι μόνο το λαό αλλά και τα ίδια του τα μέλη ως χαχόλους. Η πιο μετριοπαθής δήλωση που έχουμε ακούσει ή διαβάσει όλες αυτές τις μέρες είναι αυτή που έκανε ο Παπαδημούλης στο ραδιοσταθμό Βήμα FM, την επομένη των ευρωεκλογών: «Δεν είναι πολιτικός σεισμός – αυτόν τον όρο είχα χρησιμοποιήσει για το πιο "νικηφόρο" σενάριο – αλλά είναι μια μεγάλη επιτυχία που σημειώνει όλος ο διεθνής τύπος, ακόμη και ο αντι-αριστερός, και οι μόνοι που κάνουν ότι δεν το έχουν καταλάβει είναι οι δικοί μας εδώ». Οι υπόλοιποι μόνο πανηγυρίζουν για την πρωτιά, βγάζοντας σε πολλές περιπτώσεις μια αλαζονεία την οποία πριν έκρυβαν με επιμέλεια.

Ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν πήρε τίποτα από τις 830.000 ψήφους που έχασαν ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, αλλά αντίθετα έχασε και 146.000 από την εκλογική του δύναμη τον Ιούνιο του 2012. Με την εξαφάνιση της ΔΗΜΑΡ και την επαπειλούμενη εξαφάνιση του Καμμένου, ο ΣΥΡΙΖΑ μένει χωρίς δυναμικούς κυβερνητικούς συμμάχους. Κανένας δεν μπορεί να πει ότι έχει πιάσει «ταβάνι», όμως ούτε οι ίδιοι οι ΣΥΡΙΖΑίοι δεν επαυλαμβάνουν πλέον τις παλιές αλαζονικές δηλώσεις τους περί αυτοδυναμίας, την οποία θα τους δώσει δήθεν η πώληση που θα διαμορφωθεί πριν τις εθνικές εκλογές. Έδωσαν δημοψηφισματικό χαρακτήρα σ' αυτές τις εκλογές, εμφανίστηκαν σίγουροι ότι «στις 26 φεύγουν», αλλά, φευ, έμειναν παρασάγγας μακριά από το στόχο που έθεσαν. Μπορεί να ελπίζουν σε ένα καλύτερο ποσοστό, όμως η δυνατότητα να σχηματίσουν κυβέρνηση θα παραμείνει όνειρο.

Αυτό το ξέρουν, μ' αυτό ασχολούνται στις συνεδριάσεις της στενής ηγετικής ομάδας και η ιδέα του «μεγάλου συνασπισμού», το σπόρο της οποίας ο ίδιος ο Τσίπρας έσπειρε προεκλογικά (στην περιβόητη συνέντευξή του στο «Βήμα της Κυριακής») αρχίζει να βγάζει βλαστάρια. Την επομένη κιόλας της εκλογικής τους νίκης, ο Παπαδημούλης δε δίστασε να το πει ανοιχτά, στη ραδιοφωνική συνέντευξη που προαναφέραμε: «Θα επιδιώξουμε κυβερνητικές συνεργασίες προς την κατεύθυνση των πολιτικών δυνάμεων που θα μπουν στην επόμενη Βουλή, οι οποίες θα είναι διατεθειμένες να στηρίξουν μια κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ, είτε με ψήφο στήριξης είτε με ψήφο ανοχής». Έχουν να δουν πολλά τα μάτια μας τους επόμενους μήνες. Το «πριβέ» γεύμα του Τσίπρα (μαζί με τους Δραγασάκη-Σταθάκη) με την

Συγκριτικά αποτελέσματα εκλογών 2012-2014				
	ΕΥΡΩΕΚΛ 2014	ΠΕΡΙΦΕΡ 2014	ΕΘΝΙΚΕΣ 6/2014	ΕΘΝΙΚΕΣ 5/2014
ΣΥΡΙΖΑ	1.516.699	1.004.739	1.655.022	1.061.928
ΝΔ	1.296.007	1.486.202	1.825.497	1.192.103
ΠΑΣΟΚ	457.585	--	756.024	833.452
ΠΕΡΙΣΣΟΣ	347.487	498.573	277.227	536.105
ΑΝΕΛ	197.545	--	462.406	671.324
ΔΗΜΑΡ	68.698	--	384.986	386.394
ΝΕΟΝΑΖΙ	536.442	457.893	426.025	440.966
ΠΟΤΑΜΙ	376.655	--	--	--
ΛΑΟΣ	153.936	--	97.099	182.925
ΨΗΦΙΣΑΝ	5.931.835	6.091.581	6.216.428	6.476.743
ΑΠΟΧΗ	40.04%	38.44%	37.51%	34.88%

ηγεσία του ΣΕΒ δε θα είναι τίποτα μπροστά στα ανοίγματα προς τα δεξιά.

Το γεγονός ότι μισό εκατομμύριο ψηφοφόροι προσήλθαν στις κάλπες έχοντας στη μια τσέπη το περιφερειακό ψηφοδέλτιο του ΠΑΣΟΚ ή της ΝΔ και στην άλλη το ευρωψηφοδέλτιο του ΣΥΡΙΖΑ επιβεβαιώνει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι κάποιο κόμμα κοινωνικά γειωμένο, αλλά ένας εκλογικός μηχανισμός που συγκεντρώνει την ψήφο διαμαρτυρίας.

ΔΗΜΑΡ-ΑΝΕΛ τέλος

Η ΔΗΜΑΡ με το 1,20% εξαφανίστηκε ήδη. Οι ΑΝΕΛ με 3,46% είναι ένα βήμα πριν το τέλος. Λεπτομέρειες για τις εξελίξεις στα δυο αυτά κόμματα γράφουμε στη σελίδα 3, εδώ όμως πρέπει να σημειώσουμε δυο επιπλέον στοιχεία.

Πρώτο, το παιχνίδι που κάνει ο Κουβέλης για να σωθεί και το «άνοιγμα» προς τον ΣΥΡΙΖΑ, προκειμένου να αντιροπήσει τον καλπασμό της μειοψηφίας προς την Ελιά. Της μειοψηφίας που αυτή τη στιγμή σε επίπεδο στελεχών τείνει να γίνει πλειοψηφία. Δεύτερο, το γεγονός ότι και η ΔΗΜΑΡ και οι ΑΝΕΛ διαθέτουν μια κρίσιμη μάζα βουλευτών, η οποία είναι απαραίτητη για να σχηματιστεί ο μαγικός αριθμός 180 που είναι απαραίτητος για να εκλεγεί πρόεδρος της Δημοκρατίας από τη σημερινή Βουλή. Ναί μεν ΔΗΜΑΡ και ΑΝΕΛ βαράνε διάλυση, όμως διαθέτουν πολύτιμα περιουσιακά στοιχεία, τα οποία αποκτούν υψηλότερη τιμή (λόγω έλλειψης στην κοινοβουλευτική πιάτσα) και γι' αυτό το παζάρι θα είναι σκληρό.

Μάλλον ρυάκι

Εμείς τουλάχιστον δεν περιμέναμε ότι το Ποτάμι θα πάρει τα διψήφια ποσοστά που του έδιναν τα γκάλοπ. Αυτά ήταν κατασκευασμένα, για να δείξουν ρεύμα και να οδηγήσουν τη «χαζοχαρούμενη» ψήφο στην κόιτη του πολιτικού οχήματος που κατασκεύασαν οι βαρόνοι των μίντια. Ούτε περιμέναμε ότι ο Θεοδωράκης θα εγκατέλειπε την πολιτική αν το Ποτάμι δεν έπαιρνε 10% ή αν δεν έβγαине τρίτο κόμμα. Αυτά ήταν προεκλογικές παπαριές. Σιγά μην τραβήξει το δάχτυλο από το βάζο με το μέλι που ανελπίστα έβαλαν μπροστά του.

Οι 374.753 ψήφοι και το 6,60% είναι μια χαρά ποσοστά για ένα σχήμα που φτιάχτηκε στο άρπια-κόλλα και δεν είχε καν τρεις μήνες ζωή. Όχι πως ένα τέτοιο κόμμα-αχαρμάς μπορεί να ριζώσει και να μακροημερεύσει, μπορεί όμως μια χαρά να κάνει τη δουλειά του στο μεσοδιάστημα

της μετάβασης σ' ένα νέο –αλλά σχετικά σταθερό– πολιτικό χάρτη. Το Ποτάμι μαζεύει τη διαρροή κυρίως της «Κεντροαριστεράς» και την εμποδίζει να παροχετευθεί στη δεξαμενή του ΣΥΡΙΖΑ. Οι μεγαλοεκδότες απέτυχαν με τους «58», έκαναν όμως διάνα με το Ποτάμι.

Για να μην υπάρχει καμιά αμβιβολία για τον προσανατολισμό του, το Ποτάμι ανακοίνωσε την επαύριο των ευρωεκλογών ότι οι δύο ευρωβουλευτές του θα ενταχθούν στη Σοσιαλδημοκρατική ομάδα (μαζί με τους δύο της Ελιάς). Εννοείται πως το είχαν αποφασίσει πριν τις εκλογές, τότε όμως ο Θεοδωράκης πήγαινε στις Βρυξέλλες και συναντιόταν και με τους Φιλελεύθερους και με τους Πράσινους, για να δείξει πως προβληματίζεται και να μπορεί να ψαρεύει ψήφους από πολλές κατευθύνσεις.

Χλωμός Περισσός

Ο Περισσός κέρδισε 70.260 ψήφους σε σχέση με τη συντριβή του Ιουνίου του 2012, έχασε όμως 151.086 ψήφους σε σχέση με τον πρώτο γύρο των περιφερειακών εκλογών (για τις οποίες τόσο πανηγύρισε), ενώ παραμένει ακόμα 188.618 ψήφους πίσω από το σκορ που κατέγραψε το Μάη του 2012. Αυτή η μικρή ανάκαμψη, με τις παλινδρομήσεις της, επιτρέπει στην ηγετική ομάδα να συνεχίσει με άνεση την ίδια πολιτική γραμμή, ποντάροντας στο γεγονός ότι στο μέλλον θα μπορεί να μαζέψει τις διαρροές που θα έχει ο ΣΥΡΙΖΑ προς τ' αριστερά του.

Κανένας, όμως, δεν μπορεί να αποκλείσει πως στις επόμενες βουλευτικές εκλογές ο Περισσός θα βρεθεί και πάλι στο ρόλο του εκλογικού συντετριμμένου, αν ο ΣΥΡΙΖΑ καταφέρει να φροντώσει και πάλι τις εκλογικές αυταπάτες. Το εκλογικό του ακροατήριο δεν είναι μπτενοαρισμένο. Αντίθετα, δείχνει εξαιρετικά ευάλωτο στην πίεση του «κυβερνητισμού» που καλλιεργεί ο ΣΥΡΙΖΑ κι αυτό φάνηκε από το γεγονός ότι μέσα σε μια βδομάδα (ευρωεκλογές-περιφερειακές) ο Περισσός έχασε σχεδόν το ένα τρίτο των ψήφων του, οι οποίοι σίγουρα μετακινήθηκαν προς τον ΣΥΡΙΖΑ, καλύπτοντάς του τις διαρροές προς άλλες κατευθύνσεις.

Νέα άνοδος των νεοναζί

Οι νεοναζί σημείωσαν νέα άνοδο μετά απ' αυτή που είχαν σημειώσει στις περιφερειακές εκλογές. Σε σχέση με τον Ιούνιο του 2012 οι ψήφοι τους αυξήθηκαν κατά 110.417 (αύξηση κατά 26% της εκλογικής τους δύναμης).

Επειδή προεκλογικά έγινε πολλή συζήτηση για «παρασυρμένους» ψηφοφόρους που δείχνουν «με λάθος τρόπο» την οργή τους, αξίζει να σημειώσουμε ένα ακόμη στοιχείο. Ευρωβουλευτές των νεοναζί εκλέγονται δύο αντιστρόφως εν αποστρατεία και ο πατέρας του εκτελεσμένου από τις Μαχόμενες Λαϊκές Επαναστατικές Δυνάμεις μέλους των ταγμάτων εφόδου. Όλοι οι άλλοι υποψήφιοι βρίσκονται πολύ πίσω, γεγονός που αποδεικνύει ότι υπήρξε κατευθυνόμενη σταυροδοσία και ότι η πλειοψηφία των ψηφοφόρων την ακολου-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ

■ Ασασέρ (1)

Όλοι θυμόμαστε τα στελέχη του Περιεσού να πανηγυρίζουν στα τηλεοπτικά πάνελ το βράδυ της Κυριακής του πρώτου γύρου. Οποιοσδήποτε τολμούσε να κάνει οποιαδήποτε σύγκριση με άλλο εκλογικό αποτέλεσμα πέρα απ' αυτό των εκλογών του Ιουνίου 2012 δεχόταν την επίθεσή τους. Το ίδιο και όποιος τολμούσε να θυμίσει πως οι περιφερειακές εκλογές δεν είναι απάλυτα συγκρίσιμες με τις βουλευτικές. Την Κυριακή των ευρωεκλογών και του δεύτερου γύρου, μετά τη μείωση σε ψήφους που υπέστησαν, μαζεύτηκαν λίγο και μιλούσαν για «ένα πρώτο μικρό βήμα». Δεν μπορούσαν να κάνουν και διαφορετικά, διότι οι εκλογικές τους επιδόσεις μοιάζουν με ασασέρ.

Το Μάη του 2012 ο Περιεσός πήρε 536.105 ψήφους. Σ' ένα μήνα, τον Ιούνιο του 2012, έχασε κάτι λιγότερο από τη μισή εκλογική του δύναμη, καταποντιζόμενος στις 277.227 ψήφους. Στις περιφερειακές του 2014 ανέβηκε στις 498.573 ψήφους. Σε μια βδομάδα, έχασε το 30% της δύναμής του και κατέβηκε στις 345.931 ψήφους, περιορίζοντας σημαντικά τα όποια κέρδη του. Και βέβαια, κανένα από τα στελέχη του δεν τολμά να ισχυριστεί ότι η ψήφος στις περιφερειακές ήταν πιο πολιτική από την ψήφο στις ευρωεκλογές.

Βλέποντας αυτή την κίνηση ασασέρ στις εκλογικές επιδόσεις του Περιεσού, μπορεί κανείς να καταλάβει την αγωνία τους για το τι θα γίνει στις επόμενες εθνικές εκλογές, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ θα πολιτευτεί με τον αέρα του πρώτου κόμματος και θα ζητά –με αξιώσεις πλέον– να μαζευτούν όλες οι αριστερές ψήφοι σ' αυτόν, για να μπορέσει να σχηματίσει κυβέρνηση.

■ Ασασέρ (2)

Αν ο Περιεσός εκλογικά θυμίζει ασασέρ αθηναϊκής πολυκατοικίας, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θυμίζει ασασέρ ουρανοξύστη του Μανχάταν. Ιδού οι αριθμοί: το Μάη του 2012 η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πήρε 75.416 ψήφους. Σ' ένα μήνα, τον Ιούνιο του 2012, καταποντίστηκε στις 20.416 ψήφους. Στις περιφερειακές της 18ης Μάη εκτινάχθηκε στις 128.514 ψήφους (κατέβασε συνδυασμούς στις 12 από τις 13 περιφέρειες). Σε μια βδομάδα, στις ευρωεκλογές, έπεσε στις 40.384 ψήφους, χάνοντας πάνω από τα δύο τρίτα των ψήφων που πήρε στις περιφερειακές.

Δε θα σχολιάζαμε το αποτέλεσμα (για εμάς είναι μια απολύτως λογική εξέλιξη με βάση τη φυσιολογία και τον πολιτικό λόγο του συγκεκριμένου σχήματος), αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έπαιρνε τοις μετρητοίς το αποτέλεσμα των περιφερειακών και δεν εξέδιδε μια αλαζονική, μικρομέγιστη ανακοίνωση, στην οποία μεταξύ άλλων ανέφερε: «Η αντοχή και η άνοδος του αντικαπιταλιστικού ρεύματος στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές έδειξε ότι είναι υπαρκτό ένα ρεύμα που μπορεί να σπάει εκβιαστικά διλήμματα και εκλογικά όρια διεκδικώντας έναν άλλο πολύ πιο αναβαθμισμένο ρόλο στην αριστερά και την κοινωνία. Οτι είναι ρεαλιστικό το να σπάσει και το αντιδημοκρατικό εκλογικό όριο του 3%, ώστε να υπάρξει εκπροσώπηση στην ευρωβουλή» (η έμφαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ).

Η...επιβεβαίωση της «ρεαλιστικής πρόβλεψης» ήρθε λίγες μέρες αργότερα. Από την ανάποδη βέβαια. Επιβεβαιώνοντας ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν είναι παρά ο μαϊντανός στη σαλάτα του ΣΥΡΙΖΑ. Το δήθεν «υπαρκτό ρεύμα που μπορεί να σπάσει εκβιαστικά διλήμματα» αποδείχτηκε πιο εύθραυστο και από λαμπόγυαλο. Διελύθη στα εξ'ων συνετέθη, με τα δύο τρίτα του να πηγαίνουν στη στοργική αγκαλιά του ΣΥΡΙΖΑ. Και γιατί να μην ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ, όταν ο υποψήφιος δήμαρχος Αθήνας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (και όχι μόνον αυτός) καλούσε από την πρώτη σελίδα της «Αυγής» σε υπερψήφιση του Σακελλαρίδη στο δεύτερο γύρο; Ο ψηφοφόρος είχε πάρει το άλλοθι που ζητούσε για να ψηφίζει ΑΝΤΑΡΣΥΑ «για τη σωτηρία της ψυχής» (εκεί που δεν κρίνεται τίποτα σπουδαίο) και ΣΥΡΙΖΑ «για την αλλαγή, ρε γαμώτο» (εκεί που παίζεται το κεντρικό πολιτικό παιχνίδι). Αυτό το ρεύμα είναι που «διεκδικεί έναν πιο αναβαθμισμένο ρόλο στην αριστερά και στην κοινωνία»;

«Σε εκλογές με έντονα πολιτικά διλήμματα δεν κατορθώνουμε να πείσουμε το υπαρκτό δυναμικό που εκτιμά και συμφωνεί με τις απόψεις μας να μας ακολουθήσει και εκλογικά», αναφέρει η κλαψούρικη ανακοίνωση που αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (χωρίς υπογραφή κάποιου οργάνου) την επομένη των ευρωεκλογών. Πώς γίνεται να υπάρχει ένα δυναμικό που συμφωνεί με τις (υποτίθεται) αντικαπιταλιστικές απόψεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά στις εκλογές ψηφίζει ΣΥΡΙΖΑ; Δύο πινά μπορεί να συμβαίνουν. Ή οι θέσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν είναι... και τόσο αντικαπιταλιστικές, οπότε στους ψηφοφόρους του «υπαρκτού δυναμικού» δημιουργείται σύγχυση, ή το «υπαρκτό δυναμικό» είναι περισσότερο πλάσμα της φαντασίας τους. Δεν είναι τίποτα παραπάνω από άνθρωποι με αριστερές διαθέσεις, αλλά και με εμμονή στη «λύση μέσω των εκλογών».

■ Αστική βαθβίδα ασφάλειας

«Η άνοδος των ακροδεξιών σε όλη την Ευρώπη είναι αποτέλεσμα της βουβής αγανάκτησης των λαών για τις πολιτικές που εφαρμόζονται παντού και την κρίση αντιπροσωπευσης που αντιμετωπίζουν τα μεγαλύτερα πολιτικά συστήματα στην Ευρώπη (...) Και εδώ ακριβώς έγκειται η σημασία που ένα κόμμα σαν το ΣΥΡΙΖΑ έρχεται πρώτο στις εκλογές, γιατί ένα κομμάτι αυτής της κρίσης αντιπροσωπευσης δεν αφήνει να διοχετευτεί σε ρατσιστικά και ξενοφοβικά επίπεδα αλλά σε επίπεδα διαχειρίσιμα».

Τα παραπάνω υποστήριξε ο νεοεκλεγείς ευρωβουλευτής Γ. Κατρούγκαλος, εκπροσωπώντας τον ΣΥΡΙΖΑ στο πάνελ της εκπομπής του Πρετεντέρη, την περασμένη Δευτέρα. Δεν ξέρεις τι να πρωτοθαυμάσεις. Την απλουστευτική (σε βαθμό χυδαιότητας) ανάλυση για την άνοδο της ακροδεξιάς και του φασισμού, που περιγράφεται ως αποτέλεσμα της «βουβής αγανάκτησης των λαών» και της «κρίσης αντιπροσωπευσης» των αστικών πολιτικών συστημάτων και όχι ως ένα φαινόμενο που το γεννά η ίδια η λειτουργία του καπιταλισμού και το ενισχύουν (με λεφτά και ΜΜΕ) μεγάλοι καπιταλιστικοί όμιλοι; 'Η την παρουσίαση του ΣΥΡΙΖΑ ως κόμματος-βαλβίδας ασφάλειας του αστικού συστήματος εξουσίας;

Εχει ξεχωριστή σημασία το δεύτερο, γιατί δείχνει πώς αντιλαμβάνεται και το φασισμό και τον εαυτό του ο ΣΥΡΙΖΑ και πώς τα προβλεβήμενα στελέχη του προσπαθούν να «πουλήσουν» την πραγματικότητα στους καπιταλιστές. Τον φασισμό τον αντιλαμβάνεται ως κίνδυνο για την αστική δημοκρατία, ως φαινόμενο μη διαχειρίσιμο. Τον εαυτό του τον αντιλαμβάνεται ως μια δεξαμενή υποδοχής της λαϊκής διαμαρτυρίας σε διαχειρίσιμα επίπεδα. Διαχειρίσιμα από το σύστημα, φυσικά. «Πουλάει», μ' άλλα λόγια, στους αστούς τη δυνατότητά του να λειτουργήσει ως ένα αντεπαναστατικό ανάχωμα.

■ Αυτοδιαφεύδονται

Όλοι έχουμε ακούσει την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ να λέει ότι οι ευρωεκλογές είχαν δημοψηφισματικό χαρακτήρα και ότι αποτύπωσαν τους πραγματικούς κοινοβουλευτικούς συσχετισμούς, γι' αυτό η κυβέρνηση οφείλει να παραιτηθεί και να προκηρύξει εκλογές, ενώ μέχρι τις εκλογές οφείλει να έχει τη σύμφωνη γνώμη του πρώτου κόμματος (του ΣΥΡΙΖΑ δηλαδή) σε κάθε σοβαρή απόφαση που θα πάρει.

Η «Αυγή», όμως, προκειμένου να χτυπήσει τον Περισσό, επιστρατεύει την ακριβώς αντίθετη επιχειρηματολογία. Σε άρθρο που δημοσιεύτηκε στο φύλλο της 27ης Μάη μιλά για «αποτυχία της ηγεσίας του κόμματος (σ.σ. του Περισσού) να επανασυσπειρώσει τους ψηφοφόρους (...) σε μια εκλογική διαδικασία που η ψήφος είναι αντικειμενικά πιο «χαλαρή» σε σχέση με τις κοινοβουλευτικές εκλογές». Επιβεβαιώνει έτσι τους Σαμαρά-Βενιζέλο (και όλα τα φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ) που λένε ότι οι ευρωεκλογές είναι μια «χαλαρή» εκλογική διαδικασία, στην οποία οι ψηφοφόροι στέλνουν μηνύματα και δεν επιλέγουν κυβέρνηση. Από το πάθος τους να χτυπήσουν τον Περισσό, που δηλώνει ότι δε θα στηρίξει δική τους κυβέρνηση, κατάφεραν να γίνουν ρεζίλι αυτοδιαφευδόμενοι.

■ Αντίπαλοι, όχι εχθροί

Όχι πως είχαμε καμιά αμφιβολία για τον αστικό χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά δεν μπορούμε να μη σχολιάσουμε τον απροκάλυπτο τρόπο με τον οποίο διαλύει κάθε αμφιβολία η Δούρου. Όταν ρωτήθηκε από το διευθυντή του κομματικού ραδιοφώνου, την περασμένη Τρίτη, αν θα έχει κάποια ουσιαστική επικοινωνία με τον Ζουρού, απάντησε ως εξής: «Βεβαίως πρέπει να γίνει εκ των πραγμάτων και όπως σημειώνα χθες σε κάποιους συναδέλφους σας, εμείς έχουμε διαβάσει καλά τον Καρλ Σμιτ και γνωρίζουμε τη διάκριση του πολιτικού αντιπάλου από εκείνη την μονοχαιρική διάκριση εχθρού-φίλου. Εδώ, λοιπόν, έχουμε να αντιμετωπίσουμε πολύ σοβαρά ζητήματα για να παίζουμε με τον τρόπο με τον οποίον προστάθηκαν οι αντίπαλοί μας μαζί με τη συνεργασία ορισμένων δημοσιογράφων να παρουσιάσουν οξύτατη αντιπαράθεση».

Η φιλόδοξη δελφίνος του ΣΥΡΙΖΑ φέρνει ως παράδειγμα προς αποφυγήν τον συνταγματολόγο του Χίτλερ, για να μας πει ότι απορρίπτει τη διάκριση εχθρού-φίλου και μένει στην έννοια του πολιτικού αντιπάλου, με τον οποίο πρέπει να συνεργάζεσαι χωρίς «οξύτατη αντιπαράθεση». Εκτός από τον Σμιτ, όμως, υπάρχει και ένας άλλος Καρλ, γερμανός κι αυτός, ο Καρλ Μαρξ. Αυτός θεμελίωσε στην κοινωνιολογία την έννοια της ανταγωνιστικής πολιτικής πάλης, η οποία αντανάκλα την πάλη ανάμεσα σε ανταγωνιστικές τάξεις. Η Δούρου, βέβαια, δεν έχει καμιά σχέση (ούτε καν φιλολογική) με τον μαρξισμό και τη θεωρία της πάλης των τάξεων. Μια αστή πολιτικός καριέρας είναι και φροντίζει να το διακηρύσσει.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ
θησε. Τόσο... παρασυρμένοι είναι.

Κατά τα άλλα, δεν έχουμε να σημειώσουμε τίποτα περισσότερο απ' αυτά που γράφαμε την προηγούμενη εβδομάδα: Επιβεβαιώθηκαν έτσι δυο πράγματα. Πρώτο, ότι υπάρχει ρεύμα κοινωνικού εκφασισμού και όχι ρεύμα διαμαρτυρίας που φάχνει «αντισυστημική» ψήφο. Δεύτερο, ότι ο φασισμός δεν αντιμετωπίζεται με την όποια καταστολή του αστικού κράτους. Είναι καθήκον των αντιφασιστών να πολεμήσουν και να νικήσουν τους φασίστες, που αποτελούν γέννημα-θρέμμα του καπιταλισμού.

Τα λιμά της Δεξιάς

Στην πέραν της ΝΔ Δεξιά, νεοφιλελεύθερη και ακροδεξιά, έπεσε περονόσπορος. Εξαιρουμένου του ΛΑΟΣ, οι υπόλοιποι έψαχναν την ψήφο τους. Η τετράδα των... αρχηγών κομμάτων (Πολύδωρας, Ζώης, Νικολόπουλος, Ψωμιάδης) πήρε 59.294 ψήφους (1,04%), που με μια διαίρεση μεταφράζονται σε λιγότερες από 15.000 ψήφους ανά αρχηγό (αν μάλιστα λογαριάσουμε ότι υπήρχαν και άλλοι δύο αρχηγό κομμάτων, Ζουράρις και Παπαθεμελής, το αποτέλεσμα γίνεται πιο απογοητευτικό. Ήδη, η «Ένωση για την Πατρίδα και το Λαό» διελύθη εις τα εξ'ων συνετέθη. Ο Ζώης δηλώνει ευθέως ότι «το αντιμνημόνιο τελείωσε» και περιμένει ένα νόη-

μα για να επιστρέψει στο μαντρί της Συγγρού. Ο Νικολόπουλος με τον Ψωμιάδη παρακαλάνε τον Καραμανλή να τους ξεναμαζέψει στη ΝΔ, ενώ ο Πολύδωρας εξακολουθεί να κάνει ναζιάκια και να δηλώνει ότι με Σαμαρά αυτός δεν γυρίζει.

Άλλοι δύο... αρχηγό, ο Σκυλακάκης της «Δράσης» και ο Τζήμερος της «Δημιουργία ξανά», έφτιαξαν «Γέφυρες» για τις εκλογές, αλλά τα μπετά αποδείχτηκαν σαθρά και ξέμειναν στις 51.544 ψήφους (0,90%). «Οι Φιλελεύθεροι είναι πολύ σκληροί για να πεθάνουν», δήλωσε ο Σκυλακάκης! Ο «κομήτης» Χατζημαρκάκης τα πήγε καλύτερα με 82.220 ψήφους (1,44%), τις οποίες μάζεψε κυρίως στην Κρήτη και... τα Γρεβενά. Καλούτσικη προίκα για να διαπραγματευθεί την ένταξη του στη ΝΔ.

Εντυπωσιακό come back έκανε μόνο ο πρόεδρος Καρατζαφέρης, που με 153.936 ψήφους (2,70%) είναι πλέον ο ηγέτης της (πλην νεοναζι) ακροδεξιάς. Ήταν ο μόνος που μπορούσε να «συντηρήσει» έναν μικρό μηχανισμό (από τις έندοξες εποχές του ΛΑΟΣ), ενώ είχε και τη στήριξη των βαρόνων των μίντια, που τον προέβαλαν δεόντως, εκτιμώντας πως έχει εκτίσει την ποινή της επί διετία περιπλάνησης στην πολιτική έρημο. Τους υπόλοιπους τους έκοψαν, για να πάρουν από την αρχή ένα μάθημα, να σταματήσουν τα τσαλιμάκια και να γυρίσουν στο μαντρί.

Δυο κόσμοι

Βλέποντας από τη μια τις καντρίλιες και τις σκιαμαχίες των αστών πολιτικών, που συνεχίζονται με αμείωτη ένταση μετά τις εκλογές, και από την άλλη τον κόσμο της δουλειάς με την ίδια καττήφεια, βλέπουμε δυο διαφορετικούς κόσμους που δεν έχουν την παραμικρή σχέση. Όπως σημειώσαμε και στο προηγούμενο φύλλο, το συντηρητικό εκλογικό αποτέλεσμα αντανάκλα τη γενικότερη κοινωνική κατάσταση της απογοήτευσης και της ηττοπάθειας. Όταν οι εργαζόμενοι και οι νέοι έχουν μαζευτεί στα σπίτια τους, όταν έχουν χάσει κάθε εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους, στη δύναμη των ταξικών αγώνων, πιο εύκολα αναζητούν καταφύγιο στις πολιτικές δυνάμεις της «σταθερότητας», της «ησυχίας», του «νόμου και της τάξης». Όσοι επιμένουν να ψηφίζουν τα κόμματα της κοινωνικής δημαγωγίας (π.χ. ΣΥΡΙΖΑ), το κάνουν χωρίς ψυχή, με τη λογική της ανάθεσης, χωρίς να τρέφουν ελπίδες, αναζητώντας απλώς «ίσως κάτι καλύτερο».

Η ελπίδα ανθίζει πάντοτε στους δρόμους. Εκεί που σφυρηλατείται η συλλογικότητα και η αλληλεγγύη, εκεί που οι κολασμένοι της Γης μαθαίνουν να έχουν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους, να αντλούν δύναμη από το «όλον» και όχι από το άτομο, να διδάσκονται από τις μικρές νίκες και να μετατρέπουν τις αναπόφευκτες ήττες σε εφαλτήριο για νέες αντεπιθέσεις.

Η πραγματική δυσαρμονία είναι άλλη

Την πέταξε πάλι την παπάρα του ο Τσίπρας: «**Το Σύνταγμα μας άλλωστε ορίζει ότι όταν υπάρχει μια τόσο έντονη δυσαρμονία της λαϊκής βούλησης με την εφαρμόζομενη κυβερνητική πολιτική, τότε η λύση είναι η προσφυγή στη λαϊκή ετυμηγορία. Κατέθεσα λοιπόν στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας την άποψή μας, ότι πρέπει με συντεταγμένο και ομαλό τρόπο, το συντομότερο δυνατό να υπάρξει προσφυγή σε εθνικές εκλογές προκειμένου να αποκατασταθεί η δημοκρατική ομαλότητα στον τόπο».**

Μάλλον δεν κατάλαβε καλά το μάθημα που του έκαναν ο Χρυσόγονος με τον Κατρούγκαλο. Εκτός αν δεν τους ρώτησε καθόλου και συσκέφτηκε μόνο με τον Σκουρλέτη και τον Παππά, οι οποίοι «κάτι είχαν ακούσει κάποτε» γι' αυτό, χωρίς να έχουν μάθει ότι μετά τη συνταγματική αναθεώρηση του 1986 ο πρόεδρος της Δημοκρατίας δεν έχει καμιά αρμοδιότητα διάλυσης της Βουλής και ότι ο όρος δυσαρμονία έχει εξαφανιστεί από το ελληνικό σύνταγμα.

Το σημαντικότερο είναι άλλο, που είναι χειρότερο από την αγραμματοσύνη τους πάνω στους βασικούς συνταγματικούς κανόνες που καθορίζουν τη μορφή του πολιτεύματος. Επικαλέστηκαν ένα προνόμιο του ανώτατου πολιτειακού παράγοντα, που οι ασπικές κοι-

νοβουλευτικές δημοκρατίες κληρονόμησαν από τις «ελεύθευ» μοναρχίες. Όταν οι μονάρχες αναγκάστηκαν να παραχωρήσουν συντάγματα και κοινοβούλια στην ανερχόμενη αστική τάξη, κράτησαν για τον εαυτό τους το δικαίωμα να διαλύουν τη Βουλή, επικαλούμενοι «δυσαρμονία με τη λαϊκή βούληση». Αυτό το προνόμιο είχε και το παλάτι στην Ελλάδα (γνωστά είναι τα Ιουλιανά του 1965) και το πέρασε στο σύνταγμα του 1975 ο Κ. Καραμανλής, έχοντας κατά νου το πέρασμά του στην προεδρία της Δημοκρατίας και επιφυλάσσοντας στον εαυτό του προνόμια μονάρχη. Δεν χρειάστηκε να τα ασκήσει ποτέ, όμως ο Α. Παπανδρέου κατήγγειλε αυτά τα προνόμια και έκανε το σύστημα πρωθυπουργοκεντρικό, με το (λογικό) επιχείρημα ότι ο πρωθυπουργός λογοδοτεί στη Βουλή, σε αντίθεση με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας.

ΝΔ και ΠΑΣΟΚ δεν άφησαν, φυσικά, την ευκαιρία να πάει χαμένη. Σήκωσαν τους τόνους και αντί να πάρουν τον Τσίπρα στο φιλό για την ασχετοσύνη του, άρχισαν να πετάνε τις δικές τους παπαριές περί «συνταγματικής εκτροπής». Αλλά και οι Συριζαίοι, αντί να βρουν έναν τρόπο να αποδεσμευτούν από την παπάρα του Τσίπρα (για αυτοκριτική ούτε λόγος), ανακάλυψαν τις δηλώσεις που είχε κάνει ο Βενιζέλος το

2009, μετά τη νίκη του ΠΑΣΟΚ στις ευρωεκλογές. Όποιος, όμως, διαβάσει τη δήλωση του Βενιζέλου το 2009 διαπιστώνει ότι μιλάει για «ουσιαστική δυσαρμονία», χωρίς καμιά αναφορά στο σύνταγμα, χωρίς κανένα κάλεσμα προς τον πρόεδρο της Δημοκρατίας να οδηγήσει τη χώρα σε εκλογές. Ζητάει εκ μέρους του ΠΑΣΟΚ εκλογές για πολιτικούς λόγους. Αν είχε κάνει το ίδιο και ο Τσίπρας, χωρίς να επικαλείται το σύνταγμα και την (ανύπαρκτη) προνομία του προέδρου της Δημοκρατίας, κανένας δε θα μπορούσε να του πει τίποτα.

Το ΠΑΣΟΚ απάντησε στον ΣΥΡΙΖΑ με μια εμπειριστατωμένη ανακοίνωση (είναι φανερό ότι την έγραψε ο ίδιος ο Βενιζέλος που, αν μη τι άλλο, τα συνταγματικά τα παίζει στα δάχτυλα), στην οποία σημειώνει: «Δεν μπορεί να καταλάβει ο κ. Τσίπρας τη διαφορά ανάμεσα σε μια πολιτική εκτίμηση για το συσχετισμό των δυνάμεων και την υπάρχουσα σύνθεση της Βουλής και ένα επίσημο διάβημα του αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης, που ζητά από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας την διάλυση της Βουλής, με επίκληση συνταγματικής ρύθμισης που καταργήθηκε το 1986;». Ο ΣΥΡΙΖΑ απάντησε με μια ανακοίνωση πέντε γραμμών, ειρωνική και γεμάτη ονειδιστικούς χαρακτηρισμούς για τον Βενιζέλο, στην οποία δεν λέει τίποτα

για την ταμπακιάρα.

Ο καυγός πάνω σε μια γκάφα (η οποία δεν παρήγαγε πολιτικά αποτελέσματα) βοήθησε τη συγκυβέρνηση να υποβαθμίσει το αίτημα για εκλογές, που διατύπωσε ο ΣΥΡΙΖΑ. Όσο για τις προειδοποιήσεις του ΣΥΡΙΖΑ προς τη συγκυβέρνηση «να μη διανοηθεί» να πάρει αποφάσεις χωρίς να διαβουλευτεί προηγουμένως μαζί του, ο Σαμαράς του απάντησε ότι κυρίαρχο όργανο είναι η Βουλή και εκεί μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να μετρήσει τις δυνάμεις του.

Ο ΣΥΡΙΖΑ επέλεξε να ανεβάσει τον πήχη της έντασης στην πολιτική αντιπαράθεση, για ν' αποφυγεί κάθε συζήτηση για τα ποιοτικά στοιχεία της εκλογικής του νίκης (γράφουμε γι' αυτά στη σελίδα 9) και ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο δεν είχαν κανένα δισταγμό να σηκώσουν το γάντι, γιατί η ένταση τους επιτρέπει να συσπειρώνουν (έστω και με βαριά καρδιά) τους βουλευτές τους, επισείοντας το φόβο του «ρεσάλτο στην εξουσία», που επιχειρεί ο ΣΥΡΙΖΑ.

Όσο περισσότερο αυτοί τσακώνονται για «δυσαρμονίες» και άλλες τέτοιες παπαριές τόσο πιο φανερό γίνεται η πραγματική δυσαρμονία. Η δυσαρμονία ανάμεσα στην αστική πολιτική στο σύνολό της και τους εργαζόμενους. Μόνο που αυτή η δυσαρμονία δεν ξεπερνιέται με εκλογές, αλλά με ένταση της ταξικής πάλης.

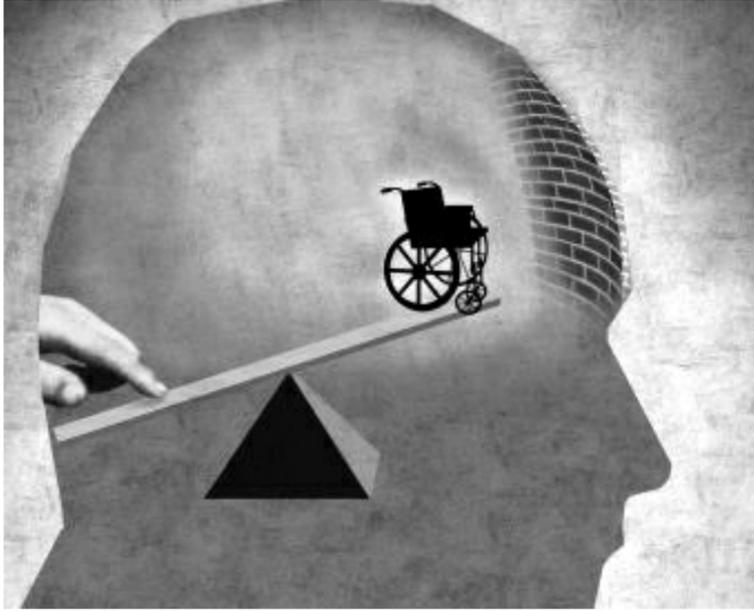
Πριν ένα χρόνο, στην εκπινοή του περσινού καλοκαιριού, η συγκυβέρνηση ψήφισε το Ν.4186/2013 «Αναδιάρθρωση της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και λοιπές διατάξεις», γνωστό και ως νόμο για το «νέο Λύκειο», για να δώσει σάρκα και οστά με δραστικό τρόπο στο διακαή πόθο της αστικής τάξης να χτυπήσει ανηλεώς την ιστορικά διαμορφωμένη σταθερή, παρά τις συνεχείς υπονομεύσεις, τάση της νεολαίας της εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακές σπουδές.

Ο νόμος αυτός εισήγαγε νέους ανυπερέβλητους ταξικούς φραγμούς, ιδιαίτερα επαχθείς για τα παιδιά της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Καθιέρωσε έναν απέραντο εξεταστικό μααραθώνιο σε όλες τις τάξεις του Λυκείου, με εξετάσεις πανελλαδικού τύπου σε όλα τα μαθήματα, αύξησε αποφασιστικά το βαθμό δυσκολίας για την προαγωγή από τάξη σε τάξη και για την απόλυση των μαθητών από το Λύκειο και έκανε πιο περίπλοκο το σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, στο οποίο συνυπολογίζεται και ο βαθμός όλων των τάξεων του Λυκείου. Προσέφερε με τον τρόπο αυτό άφθονη πελατεία στα φροντιστήρια και ταυτόχρονα υποβάθμισε παραπέρα τη ζωή του δημόσιου σχολείου, καθώς «τελείωσε» οριστικά το μύθο του «αυτόνομου μορφωτικού» χαρακτήρα του Λυκείου, υποτάσσοντας πλήρως τη βαθμίδα αυτή στους μηχανισμούς επιλογής των μαθητών και στις εξετάσεις εισαγωγής στα Πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ.

Συγχρόνως ο νόμος αυτός-καρμανιόλα επιτέθηκε και στα Επαγγελματικά Λύκεια, σφραγίζοντας την οδό διαφυγής προς αυτά, των μαθητών που κατά κανόνα προέρχονται από τα χαμηλά κοινωνικο-οικονομικά στρώματα. Τούτο το πέτυχε με την καθιέρωση πανελλαδικού τύπου εξετάσεων σε όλες τις τάξεις για όλα τα μαθήματα γενικής παιδείας και βαθμού δυσκολίας προαγωγής και απόλυσης ανάλογο με αυτόν των Γενικών Λυκείων. Την ίδια στιγμή η «λύση» της Τάξης Μαθητείας προσέφερε στους καπιταλιστές τσάμπια εργατικό δυναμικό και έφταξε το περιβάλλον και το κατάλληλο κλίμα για τη διαμόρφωση υποταγμένων και ανολώσιμων εργαζόμενων. Τα παιδιά της εργατικής τάξης δεν έχουν πλέον την «πολυτέλεια» φοίτησης ούτε καν στα Επαγγελματικά Λύκεια. Σπρώχνονται βίαια μια κι έξω στην αγορά εργασίας ή πικνώνουν τη στρατιά των ανέργων.

Το υπουργείο της Αμάθειας εφηύρε την περίφημη τράπεζα θεμάτων διαβαθμισμένης δυσκολίας για να κρύψει τον πανελλαδικό χαρακτήρα των εξετάσεων στα Γενικά και Επαγγελματικά Λύκεια και να τις παρουσιάσει ανώδυνα ως ενδοσχολικά. Σύμφωνα με το νόμο, τα θέματα των εξετάσεων σε όλα τα διδασκόμενα μαθήματα που εξετάζονται γραπτώς σε όλες τις τάξεις, επιλέγονται σε ποσοστό 50% (με κλήρωση) από την τράπεζα θεμάτων και σε ποσοστό 50% από τον διδάσκοντα και τα γραπτά διορθώνονται από τον διδάσκοντα (τράπεζα θεμάτων διαβαθμισμένης δυσκολίας υπάρχει και για τις εξετάσεις ει-

Η εξόντωση των μαθητών



σαγωγής σε ΑΕΙ-ΤΕΙ, όπου τα θέματα επιλέγονται σε ποσοστό 50% από αυτήν και σε ποσοστό 50% από την κεντρική επιτροπή εξετάσεων).

Είναι αλήθεια, ότι όταν ψηφίστηκε ο επαίσχυντος αυτός νόμος δεν υπήρξαν αντιδράσεις από τους μαθητές και τους γονείς τους. Διότι τα μεν παιδιά δεν έχουν αντιληφθεί το μέγεθος της επίθεσης που τους γίνεται στα μορφωτικά τους δικαιώματα -και τούτο θα γίνει μόνο όταν αισθανθούν τις συνέπειες στο πετσί τους-, οι δε γονείς ζαλισμένοι από τα απανωτά χτυπήματα που έχουν δεχτεί τα τελευταία τέσσερα σκληρά μνημονιακά χρόνια, βουτηγμένοι στα προβλήματα για την επιβίωση, με την απογοήτευση να τους τσακίζει ψυχολογικά και κινηματικά, θεωρούν ίσως τα προβλήματα της Παιδείας υποδεέστερα τούτη τη δύσκολη γι' αυτούς στιγμή.

Ετσι, ο συντεταγμένος συγκυβερνητικός λόχος πέρασε σχεδόν αβρόχοις ποσά το εν λόγω νομοθέτημα και συνάντησε μόνο τις αναιμικές καταγγελίες των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών.

Στην πορεία, άρχισαν ν' ανοίγουν κάποια μάτια και σημειώθηκαν κάποιες σκόρπιες διαμαρτυρίες, όπως των μαθητών της Ρόδου και αυτό έπειτα από την εμμονή του Αρβανιτόπουλου να επιβάλει από φέτος, την τράπεζα θεμάτων για τους μαθητές της Α' Λυκείου, καθώς και κάποιων γονιών, που αρθρογραφούν σε εκπαιδευτικά δίκτυα.

Μέσα από τις διαμαρτυρίες αυτές αναδεικνύονται κυρίως «τεχνικά ζητήματα», όπως π.χ. ότι η τράπεζα θεμάτων συστήθηκε βιαστικά και εκ του προχείρου, ότι δεν διασφαλίζεται το αδιάβλητο των εξετάσεων, ότι οι μαθητές θα διαγωνιστούν σε διαφορετικής βαρύτητας θέματα για την εισαγωγή στην ίδια σχολή, ότι εξετάζονται ουσιαστικά σε διαφορετική ύλη, αφού κάποιοι διδάσκοντες μπορεί ας πούμε στα μαθηματικά να επιλέξουν μόνο κάποια λήμματα για απόδειξη και άλλοι να επιλέξουν το σύνολο των λημμάτων, ότι η βαθμολόγηση υπόκει-

ται σε παραμέτρους όπως αυτές της συμπάθειας-αντιπάθειας, κ.ο.κ.

Βεβαίως όλα αυτά τα στοιχεία είναι υπαρκτές αδυναμίες του νέου εξεταστικού συστήματος, που αναδεικνύονται όταν μπει κανείς στη «λογική» των εξετάσεων. Αφήνουν απ έξω το ένα και μοναδικό τεράστιο ζήτημα ότι οι εξετάσεις και όλες οι αξιολογικές κρίσεις με στόχο την κατάταξη και επιλογή είναι σώμα ξένο και επένθετο στην εκπαιδευτική διαδικασία, την οποία και στραγγαλίζουν. Καλλιεργούν μόνο το άγχος, την αντοχή στην αγωνία, τον άγριο ανταγωνισμό, το «ο θάνατός σου η ζωή μου», τη βαθμοθηρία, τον ατομισμό και εκτελούν τη συλλογική φιλτρά, ως στρόφιγγα που ρυθμίζει τη ροή προς τα πάνω και προς την πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και ως φόβητρο για τα παιδιά από μη ευνοημένα κοινωνικά στρώματα, για τα οποία μια και μόνη διέξοδος επιτρέπεται, ο Καιάδας της μαύρης, επισφαλούς εργασίας και της ανεργίας.

Παρά τις αρχικές εξαγγελίες ότι η τράπεζα θεμάτων θα ανακοινωθεί δέκα ημέρες ή μια εβδομάδα πριν τις εξετάσεις, το υπουργείο Παιδείας επέλεξε να την ανακοινώσει μόλις δυο ημέρες πριν την έναρξη των εξετάσεων της Α' Λυκείου, με τα σχολεία κλειστά (τα μαθήματα έχουν ήδη λήξει). Ο Αρβανιτόπουλος κατ'εφευρέσει ένα ακόμη επιβαρυντικό χτύπημα στους μαθητές, αφού οι καθηγητές δεν έχουν πλέον την παραμικρή δυνατότητα να βοηθήσουν έστω και ελάχιστα τους μαθητές τους. Είναι προφανές, λοιπόν, ότι πεδίο δόξης λαμπρόν ανοίγεται για τα φροντιστήρια και ευνοημένοι είναι αυτοί που έχουν την οικονομική δυνατότητα να προσέρχονται στα μαγαζιά των εμπόρων της γνώσης.

Ευνοημένα, όμως, είναι και τα ιδιωτικά σχολεία, στα οποία, είναι σίγουρο, ότι θα διαδραματιστούν «ύποπτα» γεγονότα, ώστε να ευνοηθούν οι μαθητές τους. Οι σχο-

λάρχες, με στόχο την προβολή των σχολείων τους, την «εξυπηρέτηση» της πελατείας τους και την αύξηση της για τα επόμενα χρόνια, δεν θα διστάσουν μπροστά σε τίποτα. Ειδικά, τώρα, που δεν υπόκεινται με την αλλαγή του νόμου σε κανένα έλεγχο από το υπουργείο Παιδείας και τη διοικητική του πυραμίδα.

Η τράπεζα θεμάτων διαβαθμισμένης δυσκολίας περιέχει συνολικά 9.042 διαφορετικά αρχεία θεμάτων για όλα τα εξεταζόμενα μαθήματα σε όλους τους τύπους Λυκείων. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι μαθητές της Α' Λυκείου των ΓΕΛ θα πρέπει να μελετήσουν μέσα σε δυο ημέρες 4.094 θέματα για τα 13 μαθήματα, στα οποία εξετάζονται γραπτώς! Θα παραμένει ανοικτή συνεχώς και μέχρι τα τέλη Σεπτεμβρίου θα εμπλουτισθεί και με νέα θέματα για το σχολ. έτος 2014-2015 (όσον αφορά την Α' Λυκείου), ενώ θα αναρτηθούν και τα θέματα για τη Β' Τάξη.

Το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής, υπεύθυνο για τη δημιουργία της τράπεζας θεμάτων διαβαθμισμένης δυσκολίας αναφέρει ότι «Σκοπός της Τράπεζας θεμάτων είναι αφενός η κάλυψη του συνόλου της διδακτέας ύλης (μετά από σχετικό εξορθολογισμό της) από όλα τα σχολεία της χώρας ώστε να μη δημιουργούνται στους μαθητές μαθησιακά κενά από τάξη σε τάξη και αφετέρου να ομογενοποιηθούν τα κριτήρια αξιολόγησης για ένα αντικειμενικότερο σύστημα αποτίμησης της προόδου των μαθητών μας».

Η δήλωση αυτή προκαλεί θυμό και οργή. Γιατί στα σχολεία, ειδικά της μακρινής επαρχίας, χιλιάδες ήταν τα κενά μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς, εκατοντάδες χιλιάδες οι χαμένες διδακτικές ώρες, ενώ δε διδάχθηκαν εξαιτίας αυτής της κατάστασης ακόμη και μαθήματα που εξετάζονται πανελλαδικά. Γιατί ο διδακτικός χρόνος, παρ' όλες τις καλές και φιλότιμες προσπάθειες των

εκπαιδευτικών, δεν επαρκεί για την περαίωση της ύλης, πολύ δε περισσότερο για την κατανόησή της και έτσι ευνοημένα είναι τα φροντιστήρια, που έρχονται να καλύψουν το «κενό» του δημόσιου σχολείου. Γιατί δε μπορούν να υπάρξουν «ομογενοποιημένα κριτήρια αξιολόγησης», αφού τα παιδιά έρχονται στο σχολείο κουβαλώντας το φορτίο της κοινωνικής τους προέλευσης, το οποίο και τα στιγματίζει και καθορίζει σε μεγάλο βαθμό την εκπαιδευτική τους πορεία. Γιατί, με ευθύνη του αστικού κράτους, της κυβέρνησης, του υπουργείου Παιδείας, τα σχολεία συγχωνεύονται και καταργούνται και τα τμήματα γίνονται πολυπληθή, δυσκολεύοντας παραπέρα τη μαθησιακή διαδικασία. Γιατί τα σχολεία τύποις είναι όλα ίδια, ενώ στην ουσία φέρουν το πρόσημο της περιοχής στην οποία ανήκουν (σχολεία υποβαθμισμένων περιοχών, σχολεία με μεγάλο πληθυσμό αλλοδαπών μαθητών, σχολεία χωριών, προλεταριακών γειτονιών, μικροαστικών, μεγαλοαστικών περιοχών, κ.λπ.). Γιατί στο δημόσιο σχολείο υπηρετούν πλέον εκπαιδευτικοί όλων των τύπων και των εργασιακών σχέσεων, εκπαιδευτικοί με επισφαλείς εργασιακές σχέσεις, με μισθούς πείνας, κάτω από το φόβητρο του αυταρχισμού της διοίκησης, των συνεχών διώξεων μέσω της αναβίωσης του πειθαρχικού φασιστικού κώδικα και της αξιολόγησης, που υπονομεύουν το παιδαγωγικό περιβάλλον και τη θέληση για προσφορά.

Μπορεί τούτη τη χρονιά, το υπουργείο Παιδείας να μην αισθανθεί στο σβέγκο του την καυτή ανάσα των μαθητικών κινητοποιήσεων, όμως είμαστε σίγουροι ότι δεν είναι μακριά ο καιρός που το ποτάμι της οργής θα πνίξει τα μαθητοκτόνα αυτά σχέδια, όταν οι μαθητές, οι γονείς και η εργαζόμενη κοινωνία αντιληφθούν, μέσα από την τραυματική εμπειρία τους, πού το πάει το υπουργείο Παιδείας και ο αστισμός.

Δένδιας καλύπτει νεοναζί μπάτσους

Την ώρα που διαρρέει στον αστικό Τύπο ότι επιθυμεί να φύγει από το υπουργείο Μπάτσων και Καταστολής (προφανώς για να μην τυποποιηθεί ως ακροδεξιός, αλλά να μπορέσει να φτιάξει λίγο το «κεντρώο» προφίλ του), ο Ν. Δένδιας κάνει ό,τι μπορεί για να πείσει τον Σαμαρά ότι δεν πρόκειται να βρει καλύτερον απ' αυτόν για το συγκεκριμένο πόστο!

Αναφερόμαστε στις δηλώσεις του σύμφωνα με τις οποίες δεν είναι οι μπάτσους που εκτίναξαν τα ποσοστά των νεοναζί στα εκλογικά τμήματα που ψήφισαν, αλλά άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι και ετεροδημότες! Για να δώσει έμφαση, μάλιστα, έστειλε νυχτιάτικα και σχετικό non paper, στο οποίο υποστήριζε ότι στα τμήματα που ψήφισαν αστυνομικοί ετεροδημότες ψήφισαν και άλλες κατηγορίες δημοσίων υπαλλήλων και επομένως η άνοδος της ΧΑ δεν μπορεί να χρεώνεται μόνο σε αστυνομικούς (προφανώς την εκτίναξη των νεοναζιστικών ψήφων πέτυχαν οι εκπαιδευτικοί!). Φαίνεται, δε, πως βρισκόταν σε ανοιχτή γραμμή με τους μπατσσοσυνδικαλιστές, οι οποίοι εξέδωσαν παρόμοιο περιεχομένου ανακοίνωση, στην οποία επεσήμαναν: «Καλούμε την πολιτική και φυσική ηγεσία της Ελληνικής Αστυνομίας να προστατέψουν τον θεσμό και τους συναδέλφους μας, εφαρμόζοντας ουσιαστικά μέτρα και αντί να σιωπούν, να πάρουν θέση για όσα "απορούν" τα ΜΜΕ, πρωτοστατώντας προς αυτήν την κατεύθυνση».

Η προκλητική (και γελοία ταυτόχρονα) υπεράσπιση των μπάτσων από τον Δένδια αποκαλύπτει την πρόθεση της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ να κλείσει κάθε μέτωπο που άνοιξε, δίνοντας ελάχιστους μπάτσους και ασφαλίτες με ανοιχτούς δεσμούς με τους νεοναζί. Οι υπόλοιποι μπάτσοι μπορούν να έχουν ό,τι δεσμούς θέλουν με τους νεοναζί, φτάνει να μην προκαλούν και να μην εκθέτουν την πολιτική τους ηγεσία.

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκατέσσερα.
Ορθιοί! Όχι πια στα τέσσερα.

Τελείωσε και το «δεύτερο ημίχρονο» (χρησιμοποιούμε εκφράσεις της πρόσφατης ποδοσφαιροποίησης της «πολιτικής») των εκλογών. Οι παραπολιτικές στήλες θα έχουν πολλή δουλειά, στην προσπάθειά τους να ερμηνεύσουν τα ανερμήνευτα, να καταδείξουν τα προφανή και να διασκεδάσουν ταυτόχρονα το φιλοθεάμον κυνό. Αυτό που σχεδόν όλοι το χλευάζουν και όλοι το θέλουν μαζί τους.

Ένα από τα κάλπικα (των καλών) μηνύματα είναι ότι δεν πρόκειται να πλήξουμε ούτε στιγμή. Ένα άλλο είναι ότι βρισκόμαστε πια σε πολύ επικίνδυνο προδάλωμα...

- Τάσο ανεβαίνει ο φασισμός. - Και τι μ' αυτό ρε Γκόλφω;
- Καλά, δεν σε ανησυχεί; - Α, μπα, πρόσκαιρο είναι.
- Και πόθεν το συμπέρασμα έσχεσ εσύ ρε Τάσο;
- Πάντα έτσι γινότανε. Γιατί ν' αλλάξει τώρα;
- Και τι θα γίνει δηλαδή; - Θα μας ισοπεδώσουν για να 'ρθει η ανάπτυξη πάνω απ' τα συντρίμια.

Αυτά 'χει το μονότερμα, αυτά 'χει το αραλίκι «πάθηση» και «παθητικός» κι «απάθεια»: ίδια ρίζα...

Ηταν τέτοιες μέρες (3 Ιουνίου) του 1972, όταν ο Βασίλης Παπαγεωργόπουλος γινόταν ο τέταρτος άνθρωπος στον κόσμο που άγγιζε το φράγμα των δέκα δευτερολέπτων στον δρόμο των εκατό μέτρων. Δυστυχώς δεν επανέλαβε τον άλλο του όταν έπρεπε (ούτε καν με ελαφρά πηδηματάκια), με τα γνωστά ημερησινά αποτελέσματα.

Οι διασώτες της προεδρευόμενης δημοκρατίας δεν θα πρέπει να λησμονήσουν τα γενέθλια του επικεφαλής της. Ο

Κάρολος Παπούλιας κλείνει τα 85 χρόνια του στις 4 Ιουνίου.

Πέρασε και η ημέρα της αναλήψεως, κατά την οποία κάποτε γιόρταζαν οι τράπεζες και τα ΑΤΜ. Γιουρτή που ξεδώρισε μέσα στο χρόνο, καθώς ελάχιστοι πια είναι σε θέση να κάνουν έστω και την παραμικρή ανάληψη...

Η είδηση είναι σαφής ο φασ: Συναυλία του συνθέτη Γιάννη Μαρκόπουλου για την επέτειο της Αλωσης της Κωνσταντινούπολης με τίτλο «Για την Αλωση: Μνήμη διαρκής» διοργανώνεται από την Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών την Πέμπτη 29 Μαΐου στο Μέγαρο Μουσικής με ελεύθερη είσοδο για το κοινό (διάθεση προσκλήσεων από την Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών). Για τη συναυλία, η οποία εντάσσεται στις πρωτοβουλίες που έχει αναλάβει η Εκκλησία της Ελλάδος στο πλαίσιο της ελληνικής προεδρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, μίλησαν ο Αρχιεπίσκοπος και ο Γιάννης Μαρκόπουλος. Ο κ. Ιερώνυμος δήλωσε: «Το βλέμμα μας στράφηκε στον κ. Μαρκόπουλο για να μας ανεβάσει πιο ψηλά, για να δείξουμε τους θησαυρούς του ελληνισμού μέσα από την τέχνη της μουσικής. Με συγκίνηση το λέω, δέχτηκε ο δημιουργός να παρουσιάσει έργα του μια μέρα κομβική για την ιστορία μας, όπου όλοι στρέφουμε την προσοχή μας στην Ανατολή και παίρνουμε δύναμη από την Αγία Σοφία». Ο Γιάννης Μαρκόπουλος σχολίασε για το συγκεκριμένο μουσικό έργο πως «είναι κάτι από το κίνημα της Ορθοδοξίας» συμπληρώνοντας ότι «δεν είμαστε λίγοι, αλλά αντιθέτως πολλοί, όταν μάλιστα έχουμε ιεράρχες, όπως ο Αρχιεπίσκοπος». Χαρακτήρισε τον κ. Ιερώνυμο «σπουδαίο πρόσωπο του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας, καθώς οι κινήσεις του προσθέτουν στο μέλλον του τόπου». Το γεγονός της μουσικής αφήγησης του συνθέτη για την Πόλη και για τις μνήμες του Ελληνισμού από την Ανατολή, ξεκινά το 1993, όταν ο Χρήστος Λαμπράκης παρήγγειλε στον δημιουργό για λογαριασμό του Μεγάρου Μουσικής το «Χορικό της Αλωσης». Μετά από όλα αυτά τα συμπεκνωμένα νοήματα, δεν πιστεύουμε να χρειάζονται και σχόλια.

«Τελευταία μου προκαλούν ιδιαίτερη ανησυχία οι εκκλήσεις υπέρ του νόμου και της τάξεως. Ιδεώδες σκηνικό για τον νόμο και την τάξη είναι το νεκροταφείο. Στον κόσμο υπάρχουν χρεοκοπημένοι και τραπεζίτες, χριστιανοί και άθεοι, ομοφυλόφιλοι και ετεροφυλόφιλοι. Όλοι μαζί. Η έννοια της ζωής είναι αντίθετη προς τον νόμο και την τάξη. Μόνο οι νεκροί βρίσκονται σε τάξη και υπακούουν όλους του νόμους. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης αποτελούσαν μια πολύ επιτυχημένη υλοποίηση του νόμου και τάξεως και γι' αυτό πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί με αυτό το σύνθημα» (Heinrich Böll).

Περικό να αναφέρουμε «τιμώντας» τη σημερινή μέρα κατά του καπνίσματος- ότι η Κοκκινোসκουφίτσα καπνίζει αρειμανίως συντάσσοντας αυτές τις γραμμές, καθώς η καλύβα της δεν είναι αποστειρωμένη γυάλα, αεριζεται επαρκώς, έχει επαφή με τον κόσμο, έχει... γειωμένη την μία και μόνη τρομοκρατία (ξέρει καλά καθένας ποια είναι και από πού εκπορεύεται) και συνεπώς δεν υπάρχει κανένας λόγος να μην είναι χώρος καπνίζόντων. Περιπτό να το αναφέρουμε, Μάτα. Περιπτό Μάτα. Περιπτώματα...

Κοκκινোসκουφίτσα



Η Ολομέλεια του ΣτΕ δικαίωσε το κλείσιμο της ΕΡΤ

Η Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας επικύρωσε (με πλειοψηφία 15 έναντι 10) το κλείσιμο της ΕΡΤ από την κυβέρνηση. Επίσης, αποφάνθηκε ομόφωνα, ότι η διαμιάς απόλυση 2.656 εργαζόμενων είναι απολύτως νόμιμη και δεν εμπίπτει στις διατάξεις της νομοθεσίας περί ομαδικών απολύσεων.

Αρκετοί (μεταξύ των οποίων και δικαστικοί συντάκτες) υποδέχτηκαν με έκπληξη αυτή την απόφαση. Για μας ήταν η αναμενόμενη, καθώς είχε προαναγγελθεί με την προσωρινή διαταγή που εξέδωσε ο τότε πρόεδρος του ΣτΕ Κ. Μενουδάκος τον Ιούνιο του 2013, όταν ακόμη οι εργαζόμενοι βρίσκονταν «στα κάγκελα» και η ΕΡΤ πολιorkούνταν καθημερινά από χιλιάδες ανθρώπους.

Τι αποφάσισε ο Μενουδάκος; Την εν μέρει Αναστολή της απόφασης για διακοπή της μετάδοσης ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και την απόφαση με την οποία παρέμειναν ανενεργές οι συχνότητες της ΕΡΤ. Δεν ανέστειλε τη ρύθμιση με την οποία καταργούνταν η ΕΡΤ ΑΕ και οι θυγατρικές της, ούτε τη ρύθμιση με την οποία θεωρούνταν αυτοδίκαια καταργημέ-

νες όλες οι συμβάσεις εργασίας και έργου των εργαζόμενων της ΕΡΤ. Επειδή διάφοροι έλεγαν το κοντό τους και το μακρύ τους και παρουσίαζαν εκείνη την προσωρινή διαταγή σαν δικαίωση των εργαζόμενων, ο Μενουδάκος κάλεσε τους δικαστικούς συντάκτες και τους έκανε «μπρίφινγκ», διευκρινίζοντας ότι με την προσωρινή διαταγή του πρέπει να ξαναμεταδώσουν πρόγραμμα όλα τα κανάλια και οι ραδιοσταθμοί της ΕΡΤ, αφού οριστεί διαχειριστής που θα παίζει το ρόλο του παλιού ΔΣ (άρα ΕΡΤ τέρμα) και ο οποίος μπορεί να διατηρήσει το προσωπικό ή να το απολύσει εν όλω ή εν μέρει.

Στο ίδιο μήκος κύματος, η Επιτροπή Αναστολών του ΣτΕ, μολοντί δεν είχε αρμοδιότητα, μιας και η ΕΡΤ ΑΕ ήταν μια εταιρία ιδιωτικού δικαίου, εξέδωσε την υπ' αριθμ. 236/2013 απόφασή της, με την οποία επικύρωσε τις απολύσεις των 2.656 εργαζόμενων της ΕΡΤ «για λόγους δημοσίου συμφέροντος».

Η κυβέρνηση έσπασε άρον-άρον τη ΔΤ, ενεργοποίησε όλες τις συχνότητες, που μετέδιδαν το ίδιο «πρόγραμμα» και φάνηκε απολύτως συνε-

πής με την προσωρινή διαταγή του Μενουδάκου. Η απόφαση της Ολομέλειας του ΣτΕ, η οποία απέρριψε την προσφυγή της ΠΟΣΠΕΡΤ, είναι απολύτως εναρμονισμένη με το πνεύμα της προσωρινής διαταγής του προέδρου του ΣτΕ και την ακολουθήσασα απόφαση της Επιτροπής Αναστολών του ΣτΕ, γι' αυτό και δεν μας εξέπληξε. Τότε είχαμε μιλήσει για το «δικαίωμα του μονάρχη», που ήρθε να υπηρετήσει ο πρόεδρος του ΣτΕ.

Άλλοι, όμως, εξαπατούσαν αισχρά τους εργαζόμενους και τον ελληνικό λαό, πανηγυρίζοντας για «δικαίωση από το ΣτΕ»! Ελεγε ο ΣΥΡΙΖΑ σε ανακοίνωσή του: «Η απόφαση του ΣτΕ βάζει φρένο στα σχέδια της κυβέρνησης και την υποχρεώνει στην επαναλειτουργία της ΕΡΤ, η οποία οφείλει να γίνει με βάση το καθεστώς που ίσχυε πριν την κατάθεση της Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου και με το σύνολο των εργαζομένων στη δημόσια ραδιοτηλεόραση»!

Ακόμα πιο προκλητικό από τον ΣΥΡΙΖΑ, το Διασωματειακό των Δημοσιογραφικών Ενώσεων εξέδιδε ανακοίνωση στην οποία «χαιρέτιζε την

απόφαση του ΣτΕ», την οποία χαρακτήριζε «μια σημαντική νίκη των δημοσιογράφων, του τεχνικού και διοικητικού προσωπικού της ΕΡΤ, όλων των απεργών στην ενημέρωση και του ελληνικού λαού». Για να δικαιολογήσουν αυτό το τεράστιο ψεύδος, κατασκεύαζαν μια φανταστική προσωρινή διαταγή του ΣτΕ, γράφοντας: «Τέλος, αναφέρεται ότι οι συμβάσεις των εργαζόμενων δεν μπορούν να καταγγελθούν και να αποζημιωθούν πριν την έκδοση απόφασης για την αίτηση αναστολής τον Σεπτέμβριο»!

Τώρα, με την οριστική απόφαση του ΣτΕ, όλοι αυτοί έπαθαν... αφωνία. Ηταν αυτοί που έλεγαν ψέματα στους εργαζόμενους και στους χιλιάδες αλληλέγγυους που τους συμπαραστέκονταν σε καθημερινή βάση, καλλιεργώντας αυταπάτες για επερχόμενη δικαίωση από την αστική δικαιοσύνη, η οποία είχε δείξει ήδη τα νύχια της. Στόχος τους ήταν να κρατήσουν την κινητοποίηση σε μια παθητική μορφή, η οποία την οδηγούσε σιγά-σιγά στην απομαζικοποίηση και τον εκφυλισμό, προσφέροντας στη συγκυβέρνηση την άνεση να κάνει τους χειρισμούς της.

■ Μετά τη συμφωνία Μελισσανίδη-ΣΥΡΙΖΑ

Τραμπούκοι επιτέθηκαν σε συγκέντρωση κατοίκων στη Φιλαδέλφεια

Λίγες ώρες μετά την επίσημη ανακοίνωση της συμφωνίας Μελισσανίδη-ΣΥΡΙΖΑ, την οποία τρεις βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ (Πάντζας, Αυλωνίτου, Στρατούλης!) ανακοίνωσαν στην αρμόδια κοινοβουλευτική επιτροπή που συζητά το νομοσχέδιο για το Ρυθμιστικό Σχέδιο Αθήνας-Θεσσαλονίκης, μεγάλη ομάδα χούλιγκαν, με επικεφαλής γνωστούς μπράβους, επιτέθηκε σε συγκέντρωση κατοίκων στο Πνευματικό Κέντρο Νέας Φιλαδέλφειας, οι οποίοι είχαν σκοπό να συζητήσουν για την καταστροφή του Αλσους της Πόλης, που προδιαγράφεται μέσα από συγκεκριμένες διατάξεις του συγκεκριμένου νομοσχεδίου. Αρχικά οι χούλιγκαν, που είναι προφανές ότι εκτελούσαν εντολές, μαζεύτηκαν έξω από το Πνευματικό Κέντρο και με βρισιές και απειλές τρομοκρατούσαν όσους προσέρχονταν, ενώ στη συνέχεια μπήκαν μέσα στο χώρο και διέλυσαν την εκδήλωση η οποία μόλις είχε αρχίσει, χειροδικώντας ενάντια στα μέλη της Πρωτοβουλίας Κατοίκων και απειλώντας τους ότι θα τους τσακίσουν, θα τους κάψουν τα σπίτια, θα βιάσουν τις μανάδες και τις αδερφές τους και τα παρόμοια.

Το απόγευμα της περασμένης Πέμπτης η Φιλαδέλφεια έζησε μέρες ΚΑΡΦΙΤΣΑΣ, με τους μπράβους να εμποδίζουν τους κα-

τοίκους της ακόμη και να συγκεντρωθούν για να συζητήσουν. «Εμείς τα βρήκαμε με τον ΣΥΡΙΖΑ, εσείς γιατί ανακατεύεστε;» ήταν το μότο τους, ανάμεσα στις βρισιές και τις απειλές. Είναι φανερό ότι είχαν αποστολή να τρομοκρατήσουν έναν θύλακα αντίστασης στην καταστροφή του Αλσους και να σπείρουν τον τρόμο στην πόλη, επειδή ξέρουν πολύ καλά ότι είναι πάρα πολλοί αυτοί που αντιτίθενται στην καταστροφή. Οι τραμπούκοι δε δρουν αυτόνομα, αλλά αποτελούν απλά εκτελεστικά όργανα. Ξέρουμε πολύ καλά ποιος είναι ο εγκέφαλος που κινεί τα νήματα. Ήδη, με ανακοίνωσή της η Πρωτοβουλία Κατοίκων ονομάτισε τον Δ. Μελισσανίδη ως ενοχοποιητή αυτής της επίθεσης και τον κατέστησε υπεύθυνο για οτιδήποτε συμβεί σε κάτοικο της πόλης.

Προηγήθηκε παρασκηνιακό παζάρι ανάμεσα στον Μελισσανίδη και το επιτελείο του και στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, που κατέληξε σε συμφωνία, η οποία -όπως ανακοίνωσε στη Βουλή ο Δ. Στρατούλης- έχει και τη σύμφωνη γνώμη του νεοεκλεγέντα δημάρχου Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας και στελέχους του ΣΥΡΙΖΑ Α. Βασιλόπουλου. Πριν αναλάβει τα καθήκοντά του, ο κ. Βασιλόπουλος καρφώνει πισώπλατα το λαό της πόλης που τον εξέλεξε. Εύγε! Ξεκίνη-

σε ήδη μια λαμπρή καριέρα (το «που 'σαι νιότη που 'δειχνες πως θα γινόμουν άλλος» ισχύει για τον Αρη Βασιλόπουλο από τη νεότητά του ακόμη!). Ο,τι και να πει ο ΣΥΡΙΖΑ (που μέχρι την Παρασκευή το μεσημέρι, που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν έχει βγάλει καμιά ανακοίνωση για τη φασιστικού τύπου επίθεση των χούλιγκαν-μπράβων), έχει και αυτός μερίδιο ευθύνης στην αποθράσυνση του ιδιωτικού στρατού του μεγαλοεπιχειρηματία ιδιοκτήτη της ΑΕΚ.

Η εμφάνιση των τριών βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ στην Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου της Βουλής ήταν τόσο άθλια πολιτικά, που προκάλεσε το ειρωνικό σχόλιο του προέδρου της Γ. Βλάχου (ΝΔ), ο οποίος είτε στους Συριζαίους ότι δείχνουν συναίνεση μόνο στο θέμα του γηπέδου της ΑΕΚ, που αφορά μια επένδυση που φέρνει ψήφους, και όχι και σε άλλες επενδύσεις. Αρκεί μόνο ένα στοιχείο αθλιότητας: ενώ η εισηγήτρια του ΣΥΡΙΖΑ Α. Θεοπεφτάτου δήλωσε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ «καταψηφίζει επί της αρχής το νομοσχέδιο», η Αυλωνίτου και ο Στρατούλης ζήτησαν το λόγο για να πουν ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ ψηφίζει επί της αρχής το άρθρο 81»! Ψήφιση άρθρου επί της αρχής δεν υπάρχει. Επί της αρχής ψηφίζεται ένα νομοσχέδιο συνολικά, ενώ

■ Νέα Ρυθμιστικά Σχέδια Αθήνας και Θεσσαλονίκης

Διαλύουν τους τελευταίους πνεύμονες πρασίνου

Νομιμοποιείται το γήπεδο του Μελισσανίδη στη Φιλαδέλφεια

Με το νομοσχέδιο για τα Νέα Ρυθμιστικά Σχέδια Αθήνας και Θεσσαλονίκης, που άρχισε να συζητείται από την περασμένη Πέμπτη στην Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου της Βουλής και η επεξεργασία του θα ολοκληρωθεί την Τρίτη 10 Ιούνη, γίνονται μεγάλες ανατροπές που πλήττουν καίρια το δασικό πλούτο και καταστρέφουν τους εναπομείναντες πνεύμονες πρασίνου. Παράλληλα, νομιμοποιείται το γήπεδο του Μελισσανίδη στη Νέα Φιλαδέλφεια, όπως και η συντελούμενη καταστροφή του Ελληνικού και όλες οι ανατροπές που σχεδίασαν οι μνημονιακές κυβερνήσεις.

Τα περιβόητα Νέα Ρυθμιστικά Σχέδια είναι μια αμαρτωλή ιστορία που ο χώρος δεν επαρκεί για ν' αναδείξουμε όλες τις πτυχές της. Κατ' ανάγκη θα περιοριστούμε στην επίθεση που δέχονται οι τελευταίοι πνεύμονες πρασίνου στην Αθήνα και ειδικά στην επιχειρούμενη καταστροφή, με συντοπικές διαδικασίες, του Αλσους της Ν. Φιλαδέλφειας.

Εισαγωγικά πρέπει να επισημάνουμε ότι στις 8 Μάη, παραμονή της κατάθεσης στη Βουλή του νομοσχεδίου για τα Νέα Ρυθμιστικά Σχέδια της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, δόθηκε στη δημοσιότητα νομοσχέδιο με τίτλο «Χωροταξικός και Πολεοδομικός Σχεδιασμός». Η «διαβούλευση» επ' αυτού έκλεισε στις 22 Μάη, σε χρόνο που η Βουλή ήταν κλειστή λόγω εκλογών και δεν είχε αρχίσει καν η συζήτηση του

νομοσχεδίου για τα Νέα Ρυθμιστικά. Ίδου ένα μικρό δείγμα από αυτό το νομοσχέδιο για να διαπιστώσετε πώς νομοθετεί η δικομματική κυβέρνηση και πώς αντιμετωπίζει τα δικά της νομοσχέδια:

Άρθρο 6, παρ. 4: «Κατά την εκπόνηση των Περιφερειακών Χωροταξικών Στρατηγικών ενσωματώνονται ισχύουσες κατευθύνσεις και μέτρα τυχόν συγκεκριμένων Ρυθμιστικών Σχεδίων των οικείων αστικών συγκροτημάτων».

Άρθρο 8: «1. Το Μητροπολιτικό Σχέδιο Αττικής εκπονείται για την Περιφέρεια Αττικής, αποτελώντας ένα στρατηγικό χωρικό σχέδιο προσαρμοσμένο στον έντονα αστικοποιημένο χαρακτήρα της τελευταίας. Στην ιεραρχία των χωρικών σχεδίων αντιστοιχεί στις Περιφερειακές Χωροταξικές Στρατηγικές και διαθέτει όλα τα χαρακτηριστικά τους.

2. Οι κατευθύνσεις του Μητροπολιτικού Σχεδίου Αττικής περιλαμβάνουν κυρίως: (...)

3. Όπου στις διατάξεις της ισχύουσας νομοθεσίας αναφέ-

ρεται το "Ρυθμιστικό Σχέδιο Αττικής" νοείται εφεξής το Μητροπολιτικό Σχέδιο Αττικής του παρόντος άρθρου.

4. Με Προεδρικό Διάταγμα μετά από πρόταση του αρμοδίου Υπουργού ΠΕΚΑ ή με νόμο δύναται να καθορίζονται τα περιεχόμενα του ανωτέρω, τα απαιτούμενα κείμενα και διαγράμματα καθώς και να εξειδικεύονται οι στόχοι και οι κατευθύνσεις του».

Να πως αντιμετωπίζουν τα Νέα Ρυθμιστικά Σχέδια, πριν καλά-καλά αρχίσουν να συζητούνται στη Βουλή. Η κοινή λογική λέει ότι, αφού -όπως στο ίδιο αναφέρεται- το νομοσχέδιο για τον Χωροταξικό και Πολεοδομικό Σχεδιασμό είναι ευρύτερης σημασίας, θα έπρεπε να προηγηθεί η συζήτηση και ψήφιση του στη Βουλή και να ακολουθήσει το νομοσχέδιο για τα Νέα Ρυθμιστικά Σχέδια. Αλτωστε, το ταυτόχρονο της δημοσιοποίησης των δύο νομοσχεδίων δείχνει ότι υπήρχαν όλες οι προϋποθέσεις για να ακολουθηθεί η σωστή σειρά. Γιατί, λοιπόν, άλλαξαν τη σει-

ρά και προκάλεσαν αυτό το αλαλούμ; Κατά τη γνώμη μας, προηγήθηκε το νομοσχέδιο για τα Νέα Ρυθμιστικά για να ικανοποιηθεί η απαίτηση του Μελισσανίδη (που πήρε μορφή διαταγής προς την κυβέρνηση), να επισπευσθούν οι αντισημιακές διαδικασίες προκειμένου να ολοκληρωθεί το έγκλημα σε βάρος του ήδη βεβαρημένου περιβάλλοντος της Αττικής με την κατασκευή του γηπέδου της οικογενειακής του επιχείρησης.

Δεν είναι μόνο η δικομματική κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, που σαν σκυλάκι έσπευσε να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις του «Τίγρη». Ανάλογα ενέργησε και η αξιωματική αντιπολίτευση, με την πρόωγη και αντιδεοντολογική παρέμβαση των βουλευτών της Πάντζα, Αυλωνίτου και Στρατούλη, που έσπευσαν να ανακοινώσουν στην αρμόδια κοινοβουλευτική επιτροπή τη συμφωνία τους με τον Μελισσανίδη. Η συνήθης κοινοβουλευτική πρακτική είναι, την πρώτη ημέρα των συζητήσεων νομοσχεδίων στις Διαρκείς Επιτροπές της Βου-

λής, οι ομιλίες και οι παρεμβάσεις να γίνονται επί της αρχής του νομοσχεδίου και στην κατ' άρθρο συζήτηση να γίνονται οι τοποθετήσεις επί των άρθρων και να κατατίθενται οι πιθανές τροποποιητικές προτάσεις. Οι τρεις βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, μετά από παρασηνιακές συζητήσεις με τον Μελισσανίδη και το επιτελείο του, έσπευσαν σαν υπάκουα σκυλάκια να τοποθετηθούν μόνο επί του άρθρου 81. Είχαν προηγουμένως διαρρεύσει στον αστικό Τύπο την είδηση, ότι υπήρξε συνάντηση στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ με τον Μελισσανίδη και ότι συμφώνησαν στην κατασκευή του γηπέδου με μερικές αλλαγές. Αλλαγές επουσιώδεις, που δεν αποτρέπουν τη μεγάλη ζημιά που θα συντελεστεί στο Αλσος της Ν.Φιλαδέλφειας, που είναι από τους ελάχιστους εναπομείναντες πνεύμονες πρασίνου στο Λεκανοπέδιο Αττικής.

Οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ αναφέρθηκαν στο άρθρο 81, αλλά ξέχασαν σκόπιμα να αναφερθούν σε άλλα σημαντικά άρθρα, όπως το άρθρο 82 και το άρθρο 19, με τα οποία κατακρεουργούνται όχι μόνο το αλσος της Ν. Φιλαδέλφειας αλλά όλα τα άλση στο Λεκανοπέδιο Αττικής. Με το άρθρο 60 μετατρέπεται σε Περιφερειακό Πάρκο και το δάσος του Σείχ-Σου, που είναι από τους ελάχιστους (αν όχι ο μοναδικός) σημαντικούς πνεύμονες της Θεσσαλονίκης. «Ξέχασαν» να αναφερθούν σ' αυτά, για να περιορίσουν το όλο ζήτημα στο ψευδοδilemma «να ή όχι στο γήπεδο της ΑΕΚ», αντί του πραγματικού dilemματος «να ή όχι στην καταστροφή του Αλσους», και να μην καταδειχτεί ότι με τη συμφωνία ΣΥΡΙΖΑ-Μελισσανίδη προκαλείται μεγάλη ζημιά στο Αλσος της Ν. Φιλαδέλφειας.

Όμως, και το άρθρο 81, τη συμφωνία επί του οποίου (με ανούσιες αλλαγές-φερετζέ) διακήρυξε ο ΣΥΡΙΖΑ, κάθε άλλο παρά αθώο είναι. Με την παρ. 1 αυτού του άρθρου παραχωρείται άμεσα (με την ψήφιση του νόμου και τη δημοσίευσή του στο ΦΕΚ) έκταση 2,5 στρεμμάτων του Αλσους της Ν. Φιλαδέλφειας. Με την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου αίρεται η απόφαση με την οποία αυτή η έκταση έχει κηρυχτεί αναδασωτέα.

Και στις δύο περιπτώσεις έχουμε επίτευξη της διαδικασίας και μάλιστα παράνομη!

◆ Είναι παράνομη η παραχώρηση δάσους, και μάλιστα

τμήματος άλσους, για κατασκευή γηπέδου, σύμφωνα με την ισχύουσα δασική νομοθεσία (άρθρο 49 του νόμου 998/79).

◆ Το Αλσος Ν. Φιλαδέλφειας παραχωρήθηκε από τον υπουργό Γεωργίας στο Δήμο Ν. Φιλαδέλφειας για την προστασία και την ανάπτυξή του, ενώ από πλευράς δημοσίου εποπτεύεται από τη Διεύθυνση Δασών Αθηνών, η οποία ανά πάσα στιγμή μπορεί να αποβάλλει το δήμο, αν αυτός δεν τηρεί τις συμβατικές του υποχρεώσεις.

◆ Από το ΣΤΕ απαγορεύεται η παραχώρηση με άρθρο νόμου. Απαιτείται η έκδοση διοικητικής πράξης από την αρμόδια δημόσια υπηρεσία (στη συγκεκριμένη περίπτωση είτε από το δήμο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνος είτε από τη Διεύθυνση Δασών Αθηνών).

◆ Είναι παράνομη η άρση των αποφάσεων του 1915 και του 1934 του υπουργού Γεωργίας, με τις οποίες κηρύχτηκε αναδασωτέα ολόκληρη η έκταση των 480 στρεμμάτων του Αλσους (και όχι μόνο τα 2,5 στρέμματα). Είναι παράνομη η άρση γιατί γίνεται με διάταξη νόμου. Έπρεπε η Διεύθυνση Δασών της Αποκεντρωμένης Διοίκησης να κάνει εισήγηση στο Γενικό Γραμματέα της και αυτός να την αποδεχτεί και να την υπογράψει ή να την απορρίψει.

Όλες αυτές οι βιαστικές κινήσεις έγιναν με σκοπό να επισπευστεί η κατακρεουργήση του Αλσους της Ν. Φιλαδέλφειας. Τα πράγματα, όμως, δεν είναι τόσο απλά όσο τα φαντάστηκαν, αρχικά ο δικομματική κυβέρνηση και ο Δ. Μελισσανίδης και στη συνέχεια και ο ΣΥΡΙΖΑ. Θα ζοριστούν πολύ για να αλώσουν το Αλσος της Ν. Φιλαδέλφειας.

Όμως, δεν έβαλαν στο μάτι μόνο τα 2,5 στρέμματα, που παραχωρούνται άμεσα με το άρθρο 81. Αυτά είναι μόνο για να ανοίξει η όρεξη. Στόχος, σύμφωνα με το άρθρο 82, είναι να δοθούν στη «Δικεφάλος 1924 ΑΕ» συνολικά 24 στρέμματα δάσους (480 Χ 5%). Γι' αυτή την παραχώρηση δάσους, που προβλέπεται από το άρθρο 82, θα χρειαστεί αναγκαστικά να γίνει διοικητική πράξη από το Γενικό Γραμματέα της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Αττικής. Πράξη για την οποία θα απαιτηθεί κάποιος χρόνος, γιατί δεν είναι εύκολο για ένα Γενικό Γραμματέα να εκδώσει μια απόφαση με την οποία θα παραχωρεί στον Μελισσανίδη επιπλέον 21 (24-2,5) στρέμματα από το Αλσος της Ν. Φιλαδέλφειας.

Την επόμενη εβδομάδα θα ασχοληθούμε με το νέο «φρούτο» που ετοιμάζει η δικομματική κυβέρνηση, τα λεγόμενα Μητροπολιτικά Πάρκα, με τα οποία θα κατακρεουργήσει τους εναπομείναντες πνεύμονες πρασίνου στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη.

τα άρθρα ψηφίζονται ένα προς ένα στην επόμενη φάση. Όμως ήταν τέτοια η πρεμούρα τους να προσφέρουν εκδούλευση στον Μελισσανίδη, που έφτασαν στο καταγελαστο επίπεδο να δηλώνουν ότι ψηφίζουν επί της αρχής ένα άρθρο! Με το δικό του ο δεξιός Βλάχος τους ειρωνεύτηκε ότι αυτό μοιάζει με δήλωση μετανοίας.

Για να χρυσώσουν το χάπι και να σπεκουλάρουν στη Νέα Φιλαδέλφεια, κρύβοντας την πλήρη υποταγή τους στις απαιτήσεις ενός μεγαλοκαπιταλιστή, οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ υποστήριξαν ότι πρότειναν τροποποιήσεις, τις οποίες αποδέχτηκε ο Μελισσανίδης και στη συνέχεια τις αποδέχτηκε και ο υπουργός Μανιάτης. Όπως είπαν, ο Μελισσανίδης θα αναλάβει να φυτέψει δέντρα σε έκταση ίσου εμβαδού με το δάσος που του παραχωρείται, η οποία θα παραχωρηθεί από το δήμο εκτός άλσους. Η έκταση μπορεί να είναι ενιαία ή και τμηματική! Δηλαδή, κόβουμε ένα φιλέτο από το ενιαίο αλσος και ο επιχειρηματίας αναλαμβάνει να φυτέψει δέντρα σε κάποια δημοτικά οικοπέδα σε άλλα σημεία της πόλης! Το αφήνουμε στην κρίση σας.

Οι άλλες αλλαγές που ανακοίνωσαν είναι ότι θα φτιαχτεί ένα πάρκινγκ 250 θέσεων σε οικοπέδο που θα παραχωρήσει ο δήμος και ότι θα μειωθεί κατά ελάχιστα μέτρα το ύψος του γηπέδου. Αυτές δεν αφορούν το Αλσος, αλλά το κυκλοφορικό και το «πνίξιμο» των πέριξ του γηπέδου κατοικιών. Και βέβαια, αν κατασκευαστεί το γήπεδο, θα δούμε τι και αν θα τηρηθεί. Στην Ελλάδα ζούμε και ξέρουμε πόσο εύκολα «τραβιέται η μεζούρα».

Στο βασικό ερώτημα δεν απάντησε ο

ΣΥΡΙΖΑ: γιατί το γήπεδο του Μελισσανίδη πρέπει να πάρει και ένα «φιλέτο» από το Αλσος; Την απάντηση την ξέρουμε όλοι: γιατί εκεί δε θα φτιαχτεί μόνο (ούτε κυρίως) ένα γήπεδο, που θα επιφέρει έσοδα από εισιτήρια κάθε δεκαπέντε μέρες, αλλά ένα εμπορικό συγκρότημα (η δομή του έχει ήδη γίνει νόμος με την ψήφιση του νομοσχεδίου για τα υδατορέματα - άρθρο 17 ν. 4258/2014), που θα επιφέρει κέρδη κάθε μέρα, 365 μέρες το χρόνο. Για να γίνει αυτό το εμπορικό συγκρότημα χρειάζεται ν' αρχίσει η αποψίλωση του Αλσους.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι πως ο ΣΥΡΙΖΑ εξέφρασε τη συμφωνία του στο άρθρο 81, αλλά κάνει την πάπια για το άρθρο 82 του νομοσχεδίου, με το οποίο επιτρέπεται να κοπούν συνολικά 24 στρέμματα από το Αλσος (480 Χ 5%) για την επέκταση υφιστάμεων αθλητικών εγκαταστάσεων ή την κατασκευή νέων. Η διάταξη αυτή είναι καθαρά φωτογραφική για το Αλσος της Ν. Φιλαδέλφειας (τα υπόλοιπα άλση Αθήνας και Θεσσαλονίκης εξαιρούνται).

Ο αρχικός σχεδιασμός ήταν να δοθούν τα 6 στρέμματα που χρειάζεται άμεσα ο Μελισσανίδης, στο πλαίσιο αυτής της διάταξης. Γι' αυτό και το άρθρο 81 δεν υπήρχε όταν το νομοσχέδιο δόθηκε στη «διαβούλευση». Διαπίστωση, όμως, ότι προκειμένου να δοθούν άμεσα τα 6 στρέμματα θα έπρεπε να γίνουν δύο διοικητικές πράξεις. Μία που θα τα παραχωρούσε στον Μελισσανίδη και άλλη μία που θα ήρε τον αναδασωτέα χαρακτήρα της. Επειδή αυτό θα απαιτούσε χρόνο και ενδεχομένως θα σκόνταφτε σε αρνήσεις υπηρεσιακών παραγόντων, εμπνεύστηκαν το

άρθρο 81 και το προσέθεσαν εμβόλιμο όταν το νομοσχέδιο έφυγε από την ΚΕΝΕ (Κεντρική Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή) και κατατέθηκε στη Βουλή. Με το περιεχόμενό του ο Μελισσανίδης παίρνει άμεσα (με διάταξη νόμου, παρακάμπτοντας τη νόμιμη διαδικασία) την έκταση που χρειάζεται ως «ορντέβρ», ενώ παραμένει η δυνατότητά του να φτάσει την τιμωτοποίηση του Αλσους στα 24 στρέμματα συνολικά.

Ο Δ. Στρατούλης είπε στη Βουλή, ότι με τη συμφωνία που έκαναν με τον Μελισσανίδη εξασφάλισαν την προστασία του δασικού χαρακτήρα του Αλσους! Πώς την εξασφάλισαν, όταν δεν έθεσαν κανέναν όρο να αποσυρθεί το άρθρο 82 (που επιτρέπει την οικοπεδοποίηση 24 στρεμμάτων); Θα μπορούσαμε να πούμε ότι έκαναν ένα ρεφορμιστικό παζάρι, μόνο αν έβαζαν «πακέτο» τα δυο άρθρα: θα ψηφίσουμε το 81 (που δίνει μια σχετικά μικρή έκταση δάσους στον Μελισσανίδη), μόνο αν αποσυρθεί το 82 (που επιτρέπει να δοθούν συνολικά 24 στρέμματα). Θα μπορούσαν τότε να πουν ότι επέλεξαν το μικρότερο κακό και ότι σταμάτησαν τη ζημιά του Αλσους στα 6 στρέμματα. Αυτοί, όμως εμφανίστηκαν στη Βουλή και μίλησαν μόνο για το άρθρο 81, χωρίς να πουν λέξη για το 82. Έτσι, ο κόσμος μαθαίνει ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ συμφώνησε με τον Μελισσανίδη για την ανέγερση του γηπέδου της ΑΕΚ» και δεν μαθαίνει τίποτα για το άρθρο 82, που επιτρέπει την οικοπεδοποίηση 24 στρεμμάτων δάσους, στην καρδιά του Λεκανοπεδίου, για να επεκτείνει τις μπίζνες του ο Μελισσανίδης. Εδωσε έτσι ο ΣΥΡΙΖΑ ένα σαφέστατο δείγμα γραφής.

Στην κάλπη έριξαν ψήφο και βγήκε μπάλα ποδοσφαίρου

Η στήλη σήμερα θα ασχοληθεί με το αποτέλεσμα των εκλογών. Δεν σκοπεύουμε να μιλήσουμε στα χωράφια των συντρόφων που θα αναλύσουν τους συσχετισμούς που βγήκαν από την εκλογική διαδικασία, παρά το γεγονός ότι οι προβλέψεις μας ήταν πολύ κοντά στο αποτέλεσμα της κάλπης. Θα περιοριστούμε στα εκλογικά αποτελέσματα που έχουν σχέση με τον αθλητισμό και ιδιαίτερα με το ποδόσφαιρο. Η εκλογή του Γιάννη Μώραλη στον Πειραιά και του Αχιλλέα Μπέου στο Βόλο, η κάθοδος του Παναθηναϊκού Κινήματος (ΠΑΝΚΙ) στις εκλογές στο δήμο Αθήνας και τις ευρωεκλογές, αλλά και η εμπλοκή του Δημήτρη Μελισσανίδη, στις εκλογές για την Περιφέρεια Αττικής και το δήμο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνος και η εκλογή Ζαγοράκη στην Ευρωβουλή (σύμφωνα με την καταμέτρηση των σταυρών, τη στιγμή που έκλεισε η ύλη της εφημερίδας) δείχνουν ότι οι εκλογές είχαν έντονα αθλητικό χρώμα.

Θα ξεκινήσουμε από την επιλογή Ζαγοράκη στο ευρωψηφοδέλτιο της ΝΔ. Είναι φανερό ότι ο πρώην αρχηγός της εθνικής ομάδας ποδοσφαίρου επιλέχθηκε αφενός γιατί ήταν γνωστός σαν όνομα και έπρεπε να έχει γκλαμουριά το ψηφοδέλτιο και αφετέρου για να δείξει καλό πρόσωπο η κυβέρνηση προς τους οπαδούς του ΠΑΟΚ. Αν κρίνουμε από τη στάση των οπαδών του ΠΑΟΚ, που έβγαλαν ανακοινώσεις για τη συγκεκριμένη επιλογή, και το συλλαλητήριο που έγινε στη Θεσσαλονίκη, μάλλον δεν τα κατάφερε στο δεύτερο σκέλος της επιδίωξής της η ΝΔ. Όσο για την εκλογή του Ζαγοράκη, επιβεβαιώνεται για μια ακόμη φορά, ότι μια σημαντική μερίδα των ψηφοφόρων επιλέγει τους υποψήφιους με βάση την αναγνωρισιμότητά τους και όχι την πολιτική τους άποψη. Η στήλη δε θυμάται να έχει ο παλαίμαχος ποδοσφαιριστής συμμετοχή στο πολιτικό γίγνεσθαι, να έχει ποτέ εκφράσει θέση και άποψη για τα θέματα της πολιτικής επικαιρότητας.

Κατεβαίνοντας από τη Θεσσαλονίκη θα κάνουμε μια στάση στη Θεσσαλία. Όπως σωστά γράφτηκε στις πολιτικές στήλες της «Κ» για το αποτέλεσμα του πρώτου γύρου των δημοτικών εκλογών στο Βόλο, η επιλογή του Μπέου αποτελεί μια μαύρη σελίδα στην ιστορία μιας πόλης με προλεταριακή σύνθεση, αριστερή παράδοση και παράδοση αγώνων. Το έγκλημα ολοκληρώθη-

κε με την εκλογή του Μπέου στη θέση του δημάρχου. Για την επόμενη πενταετία ένας κατηγορούμενος του κοινού ποινικού δικαίου θα είναι ο πρώτος πολίτης της πόλης. Η απαξίωση του πολιτικού συστήματος γίνεται πλήρης.

Φεύγοντας από το λιμάνι της Θεσσαλίας και φτάνοντας στο λιμάνι του Πειραιά, μπορούμε να βροντοφωνάσουμε: ω απαξίωση του πολιτικού συστήματος. Από τον Μπέο στον Μώραλη. Στον Πειραιά, τα επιχειρηματικά συμφέροντα είναι πολύ μεγάλα και ο Μαρινάκης με τον Κόκκαλη δεν ρίσκαραν να τα αφήσουν στην τύχη τους. Χρησιμοποίησαν τον Ολυμπιακό, έριξαν χοντρά φράγκα στην πιάτσα και κατάφεραν να εκλέξουν τον Μώραλη στη θέση του δημάρχου, διασφαλίζοντας ταυτόχρονα σε μεγάλο βαθμό ότι και η τοπική κοινωνία θα είναι στο πλευρό τους όταν θα συγκρουστούν με τους ανταγωνιστές τους. Το τελικό αποτέλεσμα έδειξε ότι κατάφεραν να πετύχουν το στόχο τους, στέλνοντας ταυτόχρονα και ένα σαφέστατο πολιτικό μήνυμα στην κυβέρνηση και τον Σαμαρά, ότι δεν μπορεί να τους αγνοεί και να μιλάει μόνο με τον Μελισσανίδη.

Το αποτέλεσμα στον Πειραιά, σε συνδυασμό με το αποτέλεσμα στο δήμο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνος και την εκλογή Δούρου στην Περιφέρεια Αττικής φάνηκε να ρίχνει στο καναβάτσο τον Μελισσανίδη. Ο ισχυρός άντρας της ΑΕΚ είχε εξασφαλίσει το τελευταίο χρονικό διάστημα προνομιακή μεταχείριση από την κυβέρνηση και έδειχνε ότι θα κατάφερε να πετύχει τα επιχειρηματικά του σχέδια τόσο για την ανέγερση του νέου γηπέδου της ΑΕΚ και την εκμετάλλευσή του Αλσους της Νέας Φιλαδέλφειας όσο και στο πρώτο λιμάνι της χώρας. Το βράδυ της περασμένης Κυριακής, βλέποντας τα αποτελέσματα της εκλογικής μάχης, θα πρέπει να έπεσε στα Λεξοτανί για να ηρεμήσει. Ο Μώραλης σάρωσε στον Πειραιά, ο υποψήφιος του ΣΥΡΙΖΑ, που είχε ψελλίσει κάποιες αντιρρήσεις για τα σχέδια του Μελισσανίδη για το γήπεδο και την αξιοποίηση του Αλσους κέρδισε τη δημαρχία και η Δούρου έβγαλε αναπάντεχα νοκ άουτ τον Σγουρό, με τον οποίο ο Μελισσανίδης είχε συμφωνήσει τα πάντα. Βλέποντας μάλιστα ότι η Δούρου σάρωσε στον Πειραιά (αμφιβάλλει κανένας ότι ο Μαρινάκης έδωσε γραμμή στους Ολυ-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ



μπιακούς να την ψηφίσουν;), μπορούμε να καταλάβουμε ότι το επόμενο διάστημα θα πρέπει να δώσει μεγάλη μάχη για να μην ανατραπουν πλήρως τα σχέδια του.

Όμως ο Μελισσανίδης έδειξε ότι ήταν έτοιμος και για μια τέτοια έκβαση. Τρεις μέρες μετά τις εκλογές προχώρησε σε μυστικά διαβούλια με τους Συριζαίους, οι οποίοι εμφανίστηκαν την Πέμπτη στη Βουλή και εξέφρασαν την πλήρη συμφωνία τους με το σχέδιο Μελισσανίδη, δηλώνοντας ότι αυτός αποδέχτηκε κάποιες βελτιώσεις που πρότεινε ο νεοεκλεγείς δήμαρχος Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνος Α. Βασιλόπουλος. Στο τέλος, όλοι μαζί οι εκπρόσωποι του έθνους έψαλαν τον... ύμνο στη συναίνεση! Μπορεί οι Φιλαδελφιώτες να τίμησαν την ιστορία της πόλης τους και να έδειξαν ότι μπορούν να ξεχωρίζουν την αγάπη τους για την ΑΕΚ από την αγάπη τους για την πόλη που μένουν, όμως εκείνοι τους οποίους εμπιστεύτηκαν τους πρόδωσαν πριν καν αναλάβουν τη διοίκηση του δήμου.

Θα κλείσουμε την αναφορά μας στην εκλογική αναμέτρηση με το ΠΑΝΚΙ, το οποίο κατάφερε να εκλέξει ένα μέλος στο δημοτικό συμβούλιο στην Αθήνα! Από το ρεπορτάζ της στήλης προκύπτει ότι το ΠΑΝΚΙ δεν είναι οι «μπροστινοί» της διοίκησης της ΠΑΕ Παναθηναϊκός. Αρχικά είχαν μια σχετική στήριξη από την ΠΑΕ Παναθηναϊκός και μια μικρή οικονομική βοήθεια, κυρίως την εποχή της πολυμετοχικότητας, όμως το γεγονός ότι δεν ταυτίστηκαν με τις επιδιώξεις της εκάστοτε διοίκησης της πράσινης ΠΑΕ είχε σαν αποτέλεσμα να μην έχουν τελικά τη στήριξη της και την προβολή από τις φιλικές προσκείμενες στο τριφύλλι οπαδικές αθλητικές εφημερίδες. Η πορεία του ΠΑΝΚΙ μέχρι σήμερα και ο «προγραμματικός» του λόγος δείχνουν ότι είναι περισσότερο μια προσπάθεια ατόμων να δημιουργήσουν μια συλλογικότητα για να εκφραστούν και λιγότερο μια κίνηση για την προώθηση επιχειρηματικών σχεδίων. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε αν στο μέλλον ο Αλαφούζος ή κάποιος άλλος καπιταλιστής που θα βρεθεί ή θα επιθυμεί να βρεθεί στη θέση του προέδρου της ΠΑΕ Παναθηναϊκός θα προσπαθήσει να χρησιμοποιήσει το ΠΑΝΚΙ σαν δύναμη κρούσης και μοχλό πίεσης προς την κυβέρνηση,

προκειμένου να προωθήσει τις προσωπικές του μπιζνες, οι οποίες είναι συνήθως ταυτισμένες με το μεγαλείο και τους στόχους της ομάδας.

Αυτό που πρέπει να τονίσουμε είναι ότι το αποτέλεσμα της υποχώρησης του επαναστατικού και εργατικού κινήματος, σε συνδυασμό με την πλήρη απαξίωση του πολιτικού συστήματος, οδηγούν στη δημιουργία πολιτικών συλλογικότητας με σημείο αναφοράς την οπαδική προτίμηση. Από αυτή την άποψη και τηρουμένων των αναλογιών, θα μπορούσαμε να πούμε ότι το ΠΑΝΚΙ είναι μια εκδοχή του δόγματος «No politica» της ΠΑΕ Ολυμπιακός. Ανεξάρτητα από τις προθέσεις αυτών που το ίδρυσαν και με δεδομένο ότι πάνω απ' όλα είναι η ομάδα και οι οπαδοί της θα πρέπει να «εξχνάνε» την ταξική τους θέση και να παλεύουν για το συμφέρον της ομάδας, το οποίο καθορίζεται από τον καπιταλιστή ιδιοκτήτη της, ανεξάρτητα από τις προθέσεις αυτών που το ίδρυσαν, το ΠΑΝΚΙ, όπως και κάθε άλλη οπαδική συλλογικότητα, αργά ή γρήγορα, είτε θα προσδεθεί στο άρμα της διοίκησης (η εκδοχή αυτή συγκεντρώνει τις περισσότερες πιθανότητες) είτε θα παραμείνει μια συλλογικότητα περιορισμένης εμβέλειας.

Αυτό που πρέπει να τονίσουμε για μια ακόμη φορά είναι ότι στην εποχή του επαγγελματικού αθλητισμού οι ομάδες είναι καπιταλιστικές επιχειρήσεις που έχουν σαν στόχο κέρδη για την τσέπη του ιδιοκτήτη τους, γι' αυτό και οι οπαδοί πρέπει να πάψουν να ταυτίζονται με τα συμφέροντα της ομάδας τους και να στοιχίζονται κάτω από τα λάβαρα της. Αντί λοιπόν να φτιάχνουν οπαδικές συλλογικότητες που έρχονται ουσιαστικά σε αντίθεση με τα πραγματικά τους συμφέροντα, ας προσπαθήσουν να τσακίσουν τη λογική του «No politica» και ας χρησιμοποιήσουν τις εξέδρες των γηπέδων για να συγκροτήσουν τις συλλογικότητες που θα έχουν σαν στόχο να τσακίσουν το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα που ευθύνεται για τη βαρβαρότητα που ζουν καθημερινά.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr



■ ΠΑΜΠΛΟ ΤΡΑΠΕΡΟ

Λευκός ελέφαντας

Φράση που στην Αργεντινή χρησιμοποιείται σε περιπτώσεις που ένα πρόβλημα, αν και είναι εμφανέςστατο, τείνει να αγνοείται από τους πάντες. Τίτλος εμπνευσμένος από το προσωνύμιο ενός τεράστιου κτιρίου που προοριζόταν για νοσοκομείο σε μια παραγκούπολη του Μπουένος Αιρες αλλά ποτέ δεν ολοκληρώθηκε. Ένας από τους πιο διάσημους και διακεκριμένους σκηνοθέτες της σύγχρονης Αργεντινής, ο 43χρονος Πάμπλο Τραπέρο («Κόσμος/Γερανός», «Λεονέρα», «Αρπακτικό»), επηρεασμένος από τις κοινωνικές συνθήκες αθλιότητας της χώρας του, κινηματογραφεί το 2012 το «Λευκό ελέφαντα».



Δύο παπάδες, αρκετά διαφορετικοί μεταξύ τους, με τη βοήθεια μιας κοινωνικής λειτουργού, προσπαθούν να κάνουν ό,τι περνά από το χέρι τους ώστε να βοηθήσουν τόσο στην ανέγερση ενός νοσοκομείου μέσα σε μια από τις παραγκούπολεις του Μπουένος Αιρες όσο και στην αντιμετώπιση της σκληρότητας και ακραίας καθημερινότητας των ανθρώπων που μένουν εκεί. Όταν η ανέγερση του νοσοκομείου δεν είναι πια εφικτή, τότε εξεγέρσεις ξεσπούν και οι πρωταγωνιστές καλούνται να απαντήσουν στα διλήμματά τους και να δράσουν.

Με πολλές αδυναμίες στο σενάριο (καθώς η κύρια δράση διασπάται συνεχώς από μικρότερης σημασίας θέματα, όπως ο έρωτας του ενός παπά με την κοινωνική λειτουργό και η υπαρξιακή διλήμματά του) και με καμία πρωτοτυπία ως προς την προσέγγιση του ζητήματος, η καινούρια ταινία του Τραπέρο, παρολαύτα, συνεχίζει να έχει ενδιαφέρον, καθώς διακρίνεται για το ρεαλισμό με τον οποίο προσεγγίζει την πραγματικότητα που επέλεξε να περιγράψει. Πραγματικότητα που παρουσιάζεται όπως είναι: δύσκολη, που μοιάζει αδιέξοδη και την οποία κανείς πολιτικός ή θρησκευτικός ηγέτης, για τα δικά του συμφέροντα έκαστος, δεν θέλει έστω να ανακουφίσει στο ελάχιστο.

■ ΟΓΟΥΣΤΙ ΒΙΓΙΑΡΟΝΚΑ

Μαύρο ψωμί

Άλλη μια ιστορία ενηλικίωσης μας έρχεται από την Ισπανία. Στη μετεμφυλιακή Καταλονία, ο μικρός Αντρέου συναντά δύο πτώματα, για το φόνο των οποίων κατηγορείται τελικά ο «κόκκινος» πατέρας του. Ο μικρός προσπαθεί να ανακαλύψει τον πραγματικό δολοφόνο και έρχεται αντιμέτωπος με μια σειρά από αδικίες, μυστικά και φόβους.

Ο ισπανός σκηνοθέτης καταφέρνει να δημιουργήσει ένα τρομερά αποπνικτικό περιβάλλον, στο οποίο πρωταγωνιστεί, εκτός από τη σιωπή και το φόβο, αυτή η ιδιαίτερη ατμόσφαιρα που χαρακτηρίζει την ισπανική παράδοση (τη συναντάμε ιδιαίτερα και στον Λόρκα, που γράφει εκείνη την

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Οι αλλάξ' ο κολιές των πρόσφατων εκλογών μας θύμισαν το γνωστό τραγούδι του Λουκιανού Κ. που τελειώνει «...που ίσως να την πήδηξα κι εγώ».

«Τάση επαναυστοποίησης» (κοινώς μειώθηκαν οι διαρροές, γι' αυτό δεν ηχούν οι σάλπιγγες του... Περισσού)

Αν. Έλληνες: ποιοι είναι αυτοί;

Τροτσκιστές, Ανταρσαίοι, ούλοι στον Αγιο Πέτρο (Σύριζα...)

Τα άκυρα αυτή τη φορά ήταν συνειδητά κι όχι... λάθη

Δεν θριαμβολογούμε για την αποχή, αλλά ρε κανόνιες!, ήρθε ΠΡΩΤΟ κόμμα

Προς το παρόν η τροτσκιστική φράξια του Περισσού παραμένει στη θέση της

◆ Εχουμε και λέει ο Περισσός (Ριζοπρήχτης, 27-5-14): «Κέρδισε τους δήμους σε Πάτρα...» (ανακοίνωση της ΚΕ για τις εκλογές 18 και 25/5/14). Ελα, όμως, που τον Πελετίδη στην Πάτρα τον ψήφισε ο... «διαχειριστής του συστήματος» Σύριζα... (βλέπε ΑΥΓΗ, 26/5/14: «Το ΚΚΕ κέρδισε την Πάτρα - Στην Πάτρα το ΚΚΕ με τον Κώστα Πελετίδη, που πέτυχε το συντριπτικό 63,41%, μετά και από τη στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ, την οποία είχε ξεκαθαρίσει από την αρχαϊκή πρωτεύουσα ο ίδιος ο Αλέξης Τσίπρας»). Απ' ό,τι φαίνεται ο Περισσός «αποδέχτηκε ασμένως» τις ψήφους του Σύριζα, κι ας καμώνεται για το αντίθετο: «Οι ψήφοι του ΚΚΕ θα κατατεθούν στην ανασύνταξη του κινήματος, για τη Λαϊκή Συμμαχία» - δήλωση Κουτσούμπα, Ριζοπρήχτης, 26/5/14, Εκτακτη Β! έκδοση. Ρόμπιαι ξεκούμπωται...

◆ Μπογδάνο, πες μας τι πίνεις;

Το ελιξήριο της... εξουσίας ή κάτι πιο... light; («Ευθέως», 28-5-14).

◆ «Αντίο σας, κύριε Σαμαρά» - Θ. Καρτερός, ΑΥΓΗ, 26-5-14. ΜΑ ΔΕΝ ΕΦΥΓΑΝ; (δούλεμα κανονικό...).

◆ Ψόφησε ο Βόιτσιεχ Γιανουζελσκι: με ευγένεια ο Λεχ Βαλέσα (άλλο λαμόγιο αυτός) αντιμετώπισε τον θάνατό του... (βλ. ΑΥΓΗ, 26-5-14).

◆ Αυτό το «ορφανό» του Σ. Θεοδωράκη τί ακριβώς θα κάνει στο Ευρωκ...; Μα θα παίρνει το μισθό του!

◆ Η αποχή για τον Ριζοπρήχτη συνέβη... αλλού: «...σε 21 από τις 28 χώρες της ΕΕ η αποχή... κυμαίνεται από 51% - 80%», σ. 22-23, φ. 26-5-14. Και ως καλοί τροτσκιστές εντοπίζουν ΑΥΤΟΜΑΤΑ τη δυσαρέσκεια προς την ΕΕ, δίχως περαιτέρω ανάλυση...

◆ Συνιστούμε: «Capitalism and class in the Gulf Arab States», Adam Hanieh, 2011, First published by PALGRAVE MACMILLAN, USA.

◆ Εν (1) - ημ(ι) - ερωτικά μηνύματα.

◆ «Συμπολίται, Η Αίγυπτος άνοιξε μίαν νέαν περίοδον εις τας σχέσεις της μετά των Αραβικών Κρατών, μία περίοδο αδελφικής συνεργασίας εις την αντιμετώπιση των προβλημάτων μας. Ο αντικειμενικός σκοπός της Επαναστατικής Κυβερνήσεως, είναι να κάμει τους Αραβας ένα έθνος ηνωμένων εις την επιδίωξιν των κοινών σκοπών. Η γεωγραφική των θέσις, αι ανεκτίμητοι υπηρεσίαι των προς τον πολιτισμόν, οι μεγάλες πλουτοπαραγωγικές πηγές και αι σχέσεις των προς την Ισλαμικήν Ανατολήν και την Ανατολήν ως σύνολον (λαμβάνομένων), τους δίδει μίαν δεσποζουσαν θέσιν στον κόσμο. Τα προβλήματα των Αράβων είναι και προβλήματα της Αιγύπτου. Καίτοι μέγα μέρος της δραστηριότητος της Αιγύπτου κατηνώθη εις την επιύσιν του προβλήματος της διώρυγας του Σουέζ, αυτό ποτέ δεν την ημποδισε να συμμετέχει εις όλας τας προσπάθειάς για την ελευθερία των Αράβων. ... Η επαναστατική κυβερνήσις αποβλέπει με αισιοδοξίαν εις την σύσφιγξιν των σχέσεων μεταξύ των Αράβων και των άλλων κρατών του Ασιατοαφρικανικού Μπλοκ». (Γκαμάλ Αμπντέλ Νάσερ, «Φιλοσοφία της Επανάστασεως - Βιογραφία και Λόγοι», Εκλεκτές Εκδόσεις, Αθήναι, 1956).

◆ Θυμοσοφεί /το πρέπει /το αρμόζον /και η καθημερινή βαριεστημάρα.

◆ Καραδοκεί /ο στίχος /στην έπαρση των ποιητών. /Σημαδεύει σταθερά /την σάπια οδοντοστοιχία τους /και της περι ζωής δηλώσεις τους.

◆ Για άλλο φύλλο: Μ. Παπαϊωάννου «Νικήτας Δέλτα» - επειδή οι άσχετοι/ες έχουν αρχίσει και μας κατακλύζουν με μηνύματα «συναδέλφωσης», ακολουθώντας με «ψυχή βαθειά» την σχολή Μαραντζήδη, Καλύβα και σία. (CIA).

◆ Εντάξει, ρε Ελληνοκρένιοι, συριζαίοι είσαστε! Μην το παραχέσετε κιάλας!

◆ Καρατζαφύρερ: πλασάρι

εαυτόν ως την «ήρεμη» δύναμη - μέχρι και με τον Αδωνι που τον είχε (τον Αδωνι) αποκαλέσει «τσούλα» συνδιαλέγεται.

Αλήθεια, ο μπιπ που ακούει στο όνομα Αδ-ων-εις, θάνατι στην κυβέρνηση; (Οχι ότι αλλάζει η πολιτική της...).

◆ Εκλογές 2014: Φιλοκαλούν μετ' ευτελείας και ΜΑΛΑΚΙΑΣ (η μαλακία με τη σημερινή έννοια).

◆ ΔΗΜΑΡ, we loved you so much...

◆ ΚΑΙ η ΟΚΔΕ-Εργ. Πάλη, ψήφισε Σακελ. Γαβριήλ στο β' γύρο (τροτσκιστές παιδί μου - Χβροστισμός, το ανώτατο στάδιο του τροτσκισμού...).

◆ Τελικά, ρε Μήτσο, σοβαρολογείς ότι «η Κυβέρνηση της Αριστεράς» θα δώσει ώθηση στο ριζοσπαστικό κίνημα;

◆ Al huria al Filistin!

◆ ΚΑΙ η παπαρασιόν - Liberation στον αγώνα ενάντια στην (αναμενόμενη) αποχή (φύλλο 24/25-5-14): «Γιατί πρέπει να ψηφίσετε»...

◆ Τελικά, μάθαμε ότι ο Ηλίας λέγεται Ψηνάκης και όχι Ψινάκης (θεά είσαι, δήμαρχέ μου).

◆ Τις τρελές τις εκλογές, κουζουλαίνονται... πολλές.

◆ Εκλογές κι απάνω τούρλα!

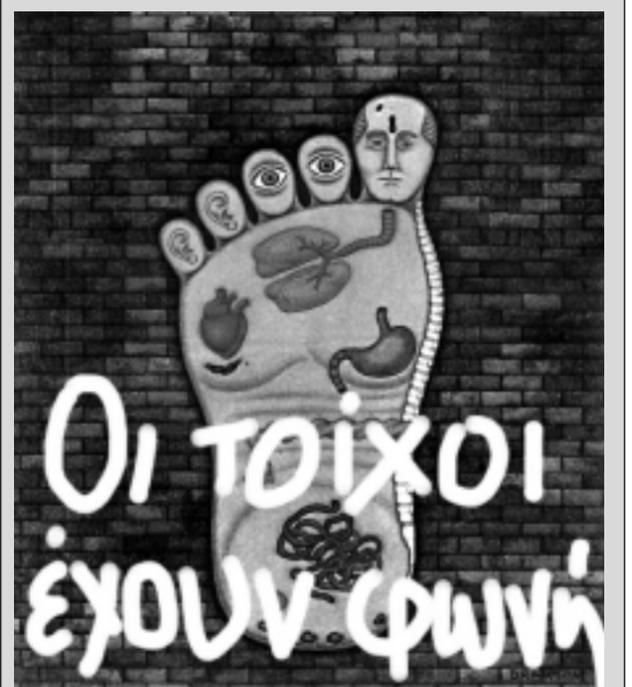
◆ Maria Dolores Miron Perez: «Las "buenas obras" de las reinas helenisticas benefactoras y poder politico». Ενα άρθρο από μια τόσο μακρινή εποχή που, όμως, ρίχνει φως στις σημερινές «κυρίες» του φιλανθρωπικού μπλοκ, τις «ευαισθησίες» τους και το σύνολο των στόχων τους.

◆ Τελικά, φίλε Παναγιώτη (τυχαίο όνομα), ψήφισες ΑΝΤΑΡΣΥΑ και σου βγήκε... Σύριζα. Δεν αισθάνεσαι τοσοδούλι... μαλάκας;

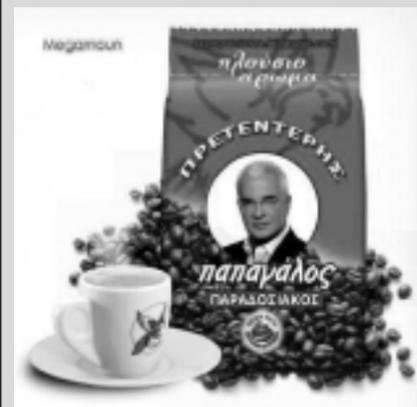
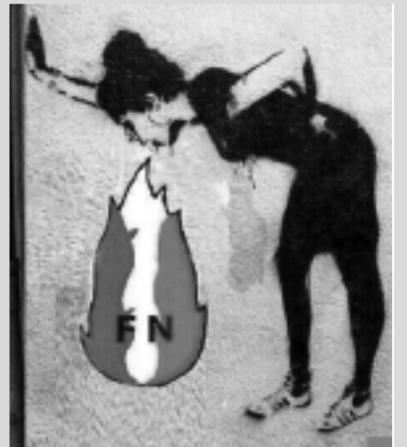
◆ Αραγε ο Χάρυ (Κλυν) ξαναπήρε μέρος στις εκλογές; Γιατί την τελευταία φορά στην Καλαμαριά, πήρε πάλι τα παπα... καλαμάρια του...

◆ Δηλαδή, άμα ο κυρ-Φώτης γίνει πρόεδρος [της Δημοκρατίας (τους)] θα βγάξει και λόγους... δεκαρίκους;

Βασίλης



◆ Το γκραφίτι σε κάποιον παριζιάνικο τοίχο αποδίδει με τον καλύτερο τρόπο το αίσθημα που πλημμυρίζει κάθε προοδευτικό άνθρωπο μετά το εκλογικό αποτέλεσμα: εμετός για την πρωτιά του φασιστικού Εθνικού μετώπου (FN). Τα χρώματα είναι αυτά της γαλλικής σημαίας.



◆ Από τα ωραία του Διαδίκτυου. Χωρίς περαιτέρω σχόλια.

◆ Οικονομικοί Κρούσοι (σύνθημα με λευκό σπρέι σε ρολά κλειστού καταστήματος)

Πρέπει να κοντεύει διετία από τότε που πρωτοείδαμε το σύνθημα. Το μαγαζί έκλεισε εδώ και περισσότερο από δυο χρόνια. Και παραμένει πεισματικά κλειστό έκτοτε. Κατένας άλλος έμπορος δεν το νοίκιασε, σε πείσμα των θεωριών του success story. Ετσι, το σύνθημα είναι εκεί για μας θυμίζοντας την ουσία, με την ευρηματικότητά του.

◆ Στα 25 σου φυτό, στα 20 ΔΑΠίτης και στα 35 σου ρουφιάνος ασφαλίτης ((σύνθημα γραμμένο με σπρέι στον πεζόδρομο του Παντείου Πανεπιστημίου))

Η αντιπαράθεση στα πανεπιστήμια πάντοτε είχε... ακραίο χαρακτήρα. Πόσες αλήθειες, όμως, δεν κρύβονται κάτω από την επιφάνεια της φραστικής ακρότητας;

◆ Επανάσταση για την καταστροφή της πόλης και της οικονομίας - Αμεση Δημοκρατία - Α

Τι κάνεις Γιάννη; Κουκιά σπέρνω...

◆ Αυτοαξιοποίηση - Αυτοδιαχείριση - Αυτοζωή (ανυπόγραφο σύνθημα με μαύρο σπρέι στην Κυψέλη)

Αυτή η ιστορία με τα διάφορα «αυτο» κάνει θραύση τα τελευταία χρόνια και περιβάλλεται από ένα πυκνό νέφος θεωρητικής σύγχυσης και φρενακισμού.



περίοδο), την τόσο αυστηρή, κλειστοφοβική, σχεδόν μεταφυσική, με τα στοιχεία της φύσης να έρχονται σε πρώτο πλάνο και να παίρνουν διαστάσεις μυθικές.

Παρακολουθούμε την αγωνιώδη προσπάθεια των μικρών παιδιών να κατανοήσουν τον κόσμο γύρω τους, να σταθούν μέσα σε αυτόν και να πάρουν τις «σωστές» αποφάσεις. Τα παρακολουθούμε να ενηλικιώνονται παρά τη θέλησή τους και πριν την ώρα τους. Ο σκηνοθέτης, ουσιαστικά, κάνει τη συνειδητή επιλογή να ασχοληθεί πρωτίστως με την οπτική γωνία των παιδιών και λιγότερο με τις πολιτικές προεκτάσεις του θέματός του. Γι' αυτό και η ταινία του έτυχε τεράστιας αποδοχής στην Ισπανία. Το «Μαύρο ψωμί» (2010) κέρδισε 13 Βραβεία Γκαουρντί, 9 Βραβεία Γκόγια, Βραβείο Ερμηνείας στο Φεστιβάλ του Σαν Σεμπαστιάν και φυσικά ήταν η επίσημη πρόταση της Ισπανίας για το Ξενογλωσσο Οσκαρ.

Ελένη Π.

Στο φύλλο μας της Παρασκευής 16 Μάη αναδημοσίευσάμε τα εξής από δημοσίευμα στην ΕφΣυν της 12ης Μάη: «*Όπως σημειώνουν στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, ο υποψήφιος των Σοσιαλδημοκρατών, Μάρτιν Σουλτς, είναι πολύ πιθανό να χρειαστεί τους ψήφους της Ευρωπαϊκής Αριστεράς για να εκλεγεί πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Τα ίδια όμως στελέχη υποστηρίζουν ότι η στήριξη δεν πρόκειται να δοθεί, χωρίς να υπάρξει τέλος στην πολιτική λιτότητας στην Ευρώπη και στην Ελλάδα*». Και σχολιάζαμε: «Έκανε κι η μύγα κώλο κι έχεσε τον κόσμο όλο ή πώς ο ΣΥΡΙΖΑ παραμυθιάζει τον ελληνικό λαό. Τι λένε (ανανύμως) τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ στην ημεπίσημη εφημερίδα του κόμματος; Ότι ο

ματισμού του Κολεγίου των Επιτρόπων το Σεπτέμβρη. Το Ευρωκοινοβούλιο θα κληθεί απλώς να επικυρώσει μια συμφωνία στην οποία θα έχουν καταλήξει οι ηγέτες των 28, έστω και κατά πλειοψηφία. Στην ΕΕ, όμως, συνηθίζεται να μην κατεβαίνουν πολλές υποψηφιότητες, αλλά να έχει προηγηθεί μια συμφωνία ανάμεσα στις κυβερνήσεις, που κατεβαίνουν με ενιαία υποψηφιότητα. Το έκαναν μέχρι τώρα στο Ευρωκοινοβούλιο, αναγκαστικά θα το κάνουν και για τον πρόεδρο της Κομισιόν, αφού η συνθήκη έχει τροποποιηθεί. Και για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, η συμφωνία θα γίνει –όπως πάντοτε– ανάμεσα στη Γερμανία και στη Γαλλία, οι οποίες θα την επιβάλουν στους υπόλοι-

ραμύθι έπιασε όσο έπιασε, τα παζάρια ανάμεσα στους «μεγάλους» της ΕΕ για το μοίρασμα των πόστων ξεκίνησαν, οπότε αλλάζει και η συριζαϊκή πλάκα. Ο ίδιος συντάκτης, στην ίδια εφημερίδα έγραψε την περασμένη Τρίτη: «*Στην πρόσφατη επίσκεψη του προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ στο Βερολίνο, στελέχη του κόμματος είχαν δηλώσει πως είναι έτοιμα να στηρίξουν τον Σουλτς, αρκεί ο τελευταίος να δεχθεί θέσεις της Ευρωπαϊκής Αριστεράς σχετικά με τα προγράμματα λιτότητας και την Ελλάδα. Από το περιβάλλον Σουλτς δηλώνουν πως δεν είναι διατεθειμένοι να δεχθούν στήριξη λαϊκιστικών κομμάτων*» (ΕφΣυν, 27.6.14).

Τι μας λέει ο ανταποκριτής της ΕφΣυν στο Βερολίνο; Ότι ο ΣΥΡΙΖΑ πήγε στο Βερολίνο

γουςτάρουμε τις ψήφους σας λέει ο Σουλτς, κάνοντας σκόνη όλο το ψέμα της προεκλογικής προπαγάνδας του ΣΥΡΙΖΑ. Το κάνει, μάλιστα, εντελώς άκομψα, χαρακτηρίζοντας τον ΣΥΡΙΖΑ «λαϊκιστικό κόμμα»!

Γιατί το κάνει αυτό ο Σουλτς; Για δυο λόγους. Πρώτο γιατί πήρε χαμπάρι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ προσπάθησε να τον χρησιμοποιήσει εν αγνοία του στην προεκλογική του προπαγάνδα, διαδίδοντας ότι περίπου τον έχει στο χέρι, γιατί αυτός χρειάζεται τις ψήφους της «Ευρωπαϊκής Αριστεράς». Δεύτερο, γιατί στο παζάρι που έχει ξεκινήσει για το μοίρασμα των πόστων στην ΕΕ δε θέλει να προσφέρει στους αντιπάλους του το επιχείρημα ότι δήθεν διαπραγματεύεται παρασκηνιακά με τον



Ω καιροί, ω ήθη...

Το περιστατικό μας το διηγήθηκε πριν πολλά χρόνια βετεράνος κομμουνιστής, αντάρτης του ΔΣΕ, και έμεινε ανεξίτηλο στη μνήμη μας. Το τμήμα του μόλις είχε επιστρέψει από μια μάχη. Κατάκοποι οι αντάρτες στρατοπέδευσαν σε μια ρεματιά και ασχολούνταν με τον οπλισμό τους, όταν έφτασε στη θέση τους ο Νίκος Ζαχαριάδης, που συνήθιζε να γυρίζει όλο το μέτωπο και να εμψυχώνει τους μαχητές και τις μαχήτριες. Ήταν κατακόπος από την πεζοπορία και ζήτησε λίγο νερό. Ο επικεφαλής του τμήματος (ο άνθρωπος που μας διηγούνταν το περιστατικό) συνδεόταν με τον Ζαχαριάδη με προσωπική φιλία από τη δεκαετία του '20. Χωρίς να σπκωθεί από τη θέση του, του είπε γνέφοντας με το κεφάλι: Σύντροφε Νίκο, εκεί είναι το κύπελλο, εκεί πιο κάτω έχει μια πηγή, σύρε να πιεις νερό.

Ο Ζαχαριάδης όχι μόνο δεν ενοχλήθηκε από τη συμπεριφορά του διοικητή, αλλά έκρινε σκόπιμο να τον επαινέσει στους αντάρτες του, λέγοντάς τους πόσο πιο σημαντική είναι η συντήρηση των όπλων τους από το τρατάρισμα του γενικού γραμματέα του κόμματος.

Ετσι έχτισαν το -αναμφισβήτητο- κύρος τους οι κομμουνιστές ηγέτες του Μεσοπολέμου. Ο Ζαχαριάδης, ο Τέλμαν, ο Διμιτρώφ και τόσοι άλλοι. Σάρκα από τη σάρκα της τάξης τους, συνδύαζαν τα ηγετικά τους προσόντα με τη λαϊκή απλότητα, τη φιλικότητα, τη συμπεριφορά ισοτιμίας όχι μόνο προς τους κομματικούς τους συντρόφους, αλλά προς όλο τον κόσμο.

Θυμηθήκαμε αυτό το ανέκδοτο περιστατικό καθώς παρακολουθούσαμε το περιβόητο βιντεάκι που έκανε θραύση στο Διαδίκτυο τις προηγούμενες μέρες. Είναι η βραδιά του πρώτου γύρου των εκλογών και η Δούρου ανεβαίνει στην εξέδρα για να κάνει δηλώσεις. Γύρω της είναι υποψήφιοι του συνδυασμού της και πολιτικά στελέχη. Ξαφνικά, γυρίζει με την ξιφίλα αποτυπωμένη στο πρόσωπο και λέει με προστακτικό ύφος, φτύνοντας τις λέξεις ανάμεσα από τα δόντια της: «*Κάντε ένα βήμα πίσω όλοι. Ενα βήμα πίσω όλοι. Κανένas απ' την περιφέρεια...*». Κι αυτοί υπάκουσαν. Στριμώχτηκαν, πάτησαν ο ένας τα πόδια του άλλου και άφησαν όλο το χώρο μπροστά μόνο για την κυρία. Αυτή, ικανοποιημένη από τη χωροθέτηση, γύρισε το κεφάλι της, άφησε το ξινό ύφος, φόρεσε το χαμόγελο που τόσες φορές είχε προβάρει μπροστά στους «ίματζ μείκέρ» της και κοίταξε τις κάμερες για ν' αρχίσει τη δήλωσή της. Το μόνο που δεν μπόρεσε να καταλάβει ήταν πως οι κάμερες και τα μικρόφωνα ήταν ήδη ανοιχτά και κατέγραψαν και την προηγούμενη σκηνή! Έχει ξαναγίνει και την έχουν πατήσει αστικές προσωπικότητες πολύ πιο σημαντικές από τη Δούρου (Μιτεράν, Ομπάμα, Σαρκοζί κ.ά.).

Λεπτομέρειες, θα πείτε. Αυτές οι λεπτομέρειες, όμως, αποκαλύπτουν έναν ολόκληρο κόσμο, ένα σύστημα ιδεών, μια πολιτική αντίληψη. Πώς θα συμπεριφερθούν στον ελληνικό λαό πολιτικοί που συμπεριφέρονται στους συνεργάτες τους σαν να είναι βαστάζοι; Κάτι τέτοιες συμπεριφορές αποκαλύπτουν την ακόρεστη εξουσιομανία, τον πολιτικό αμοραλισμό, την προσωπική χυδαιότητα, που κρύβονται με τόση επιμέλεια πίσω από τις ρετουσαρισμένες φωτογραφίες, τα προβαρισμένα χαμόγελα, τα στημένα σόου με ευτυχημένα κοριτσάκια, την προπαγάνδα που σπίνουν οι «ειδικοί της επικοινωνίας», στηριγμένοι στα πρότυπα της «σόου μιπιζ».

Στο πρώτο πολιτικό στραβοπάτημα ο Τσίπρας θα βρει μπροστά του την ακόρεστα φιλόδοξη Δούρου, η οποία θα του φερθεί όπως αυτός φέρθηκε στον μέντορά του Αλαβάνο. Ο κόσμος της αστικής πολιτικής είναι ανελέητος, όπως και ο κόσμος των επιχειρήσεων. Αυτό μας είναι αδιάφορο. Μας αφορά μόνο στο βαθμό που αυτοί οι άνθρωποι μοστράρονται σαν αριστεροί.

Π.Γ.

Προπαγάνδα και μυστική διπλωματία

Σουλτς θα χρειαστεί τις ψήφους της "Αριστεράς" για να εκλεγεί πρόεδρος της Κομισιόν, όμως η "Αριστερά" θα απαιτήσει να τεθεί τέρμα της λιτότητας για να δώσει τις ψήφους της στον Σουλτς! Άρα, ψηφίστε "Αριστερά" (ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα), ώστε να εκλέξει όσο γίνεται περισσότερους ευρωβουλευτές και να υποχρεώσει τον Σουλτς να κάνει αντι-μερκελική στροφή, προκειμένου να εκλεγεί πρόεδρος της Κομισιόν. Λες και το όργανο που χαράζει την πολιτική είναι η Κομισιόν και όχι το Συμβούλιο, στο οποίο κυριαρχεί ο γερμανογαλλικός άξονας».

Και βέβαια, αποκαλύψαμε ποιο είναι το θεσμικό καθεστώς που ισχύει: Οι 28 αρχηγό κρατών και κυβερνήσεων «λαμβάνοντας υπόψη τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών», θα αποφασίσουν –με ενισχυμένη πλειοψηφία– το πρόσωπο που πρέπει να αναλάβει την προεδρία της Κομισιόν. Στη συνέχεια, θα ζητήσουν από το Ευρωκοινοβούλιο να δώσει σ' αυτόν που θα επιλέξουν «ψήφο προσωπικής εμπιστοσύνης» και εντολή σχηματισμού του νέου Κολεγίου των Επιτρόπων. Η διαδικασία επιλογής του προέδρου πρέπει να ολοκληρωθεί τον Ιούλη και του σχη-

πους, παίρνοντας βέβαια υπόψη τους και τα συμφέροντα των άλλων ιμπεριαλιστών εταιρών. Αυτή η συμφωνία θα είναι μια συμφωνία-πακέτο ανάμεσα στη Γερμανία και τη Γαλλία, ανάμεσα στους Σοσιαλδημοκράτες και τους Χριστιανοδημοκράτες. Το «πακέτο» θα περιλαμβάνει το διάδοχο του Μπαρόζο στην προεδρία της Κομισιόν, το διάδοχο του Ρομπιά στην προεδρία της ΕΕ, το πρόσωπο που θα αναλάβει το «υπουργείο Εξωτερικών», που μάλλον θα είναι Βρετανός (η λαϊδή Αστον είναι πολύ «άχρωμη» για το πόστο), το πρόσωπο που θα αναλάβει την προεδρία του Eurogroup, που πιθανόν να γίνει αποκλειστικής απασχόλησης και να μην ασκείται από κάποιον υπουργό (τον Γιούνκερ διαδέχτηκε, ως γνωστόν, ο Ντσίσελμπλουμ) και τέλος τον πρόεδρο του Ευρωκοινοβουλίου, αφού ο Σουλτς έχει αποχωρήσει. Λέγεται ότι στο παζάρι μπαίνουν ακόμη και τα πρόσωπα που θα διαδεχτούν τον Αντερς φον Ράσμουσεν στην προεδρία του ΝΑΤΟ και την Κριστίν Λαγκάρντ στη διοίκηση του ΔΝΤ, μολονότι σ' αυτούς τους οργανισμούς αποφασιστικό λόγο έχουν και οι ΗΠΑ.

Οι εκλογές έγιναν, το πα-

με πρόθεση να κάνει μυστική διπλωματία με τον Σουλτς! Να του προσφέρει στήριξη με αντάλλαγμα χαλάρωση της λιτότητας στην Ελλάδα. Φυσικά, μόνο η πρόθεση για ένα τέτοιο παζάρι είναι άξια λόγου, γιατί επί της ουσίας πρόκειται για γελιοίτητα. Δεν υπήρχε περίπτωση οποιoσδήποτε ιμπεριαλιστής ηγέτης (και ο Σουλτς είναι τέτοιος) να καθήσει να συζητήσει τέτοια πράγματα. Να δεσμευτεί, δηλαδή, ότι για μερικές ψήφους στην ευρωβουλή θ' αλλάξει ολόκληρη την πολιτική της ΕΕ. Σε τελευταία ανάλυση δεν έχει τέτοια αρμοδιότητα ένας πρόεδρος της Κομισιόν.

Πέραν αυτών, όμως, εδώ έχουμε στροφή 180 μοιρών στην προπαγάνδα. Προεκλογικά έλεγαν πως ο Σουλτς είναι πολύ πιθανό να χρειαστεί τις ψήφους τους, οπότε θα τον δεσμεύσουν για πολιτική χαλάρωση της λιτότητας, προσπαθώντας έτσι να καλλιεργήσουν φρούδες ελπίδες σ' ένα κομμάτι του ελληνικού λαού. Μετά τις εκλογές λένε ότι αυτή ήταν η πρόθεσή τους, ενώ ο πρόθυμος δημοσιογράφος απευθύνεται –επιτέλους– και στο περιβάλλον του Σουλτς, από το οποίο εισπράττει ένα μεγαλολαγναριστικό φτύσιμο για λογαριασμό του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν

ΣΥΡΙΖΑ και τους συμμάχους του. Γι' αυτό κόβει κάθε συζήτηση και μάλιστα με άκομψο τρόπο, που δεν συνηθίζεται στις αστικές σχέσεις και δεν τον συνηθίζει και ο ίδιος μέχρι πρόσφατα, καθώς ήταν ο πρώτος θεσμικός παράγοντας της ΕΕ που συναντιόταν με τον Τσίπρα (ως πρόεδρος του Ευρωκοινοβουλίου).

Όπως είχαμε γράψει και πριν τις εκλογές, ο Σουλτς ξέρει πολύ καλά πως οι αποφάσεις θα παρθούν με παζάρια ανάμεσα στις ηγέτριες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της ΕΕ. Όταν η υποψηφιότητα θα φτάσει στο Ευρωκοινοβούλιο, θα έχει υπάρξει μια συμφωνία πακέτο και θα έχουν συμφωνήσει Χριστιανοδημοκράτες και Σοσιαλδημοκράτες. Οι δυο αυτές ομάδες έχουν στο νέο Ευρωκοινοβούλιο 404 βουλευτές, πολύ πάνω από τους 376 που χρειάζονται για την επικύρωση του διορισμού νέου προέδρου της Κομισιόν. Οι μόλις 42 ψήφοι της GUE/NGL (ομάδα που ανήκει ο ΣΥΡΙΖΑ και η οποία δεν είναι ενιαία) δεν παίζουν κανένα ρόλο στο παζάρι.

Τι μένει απ' αυτή την ιστορία; Μια ακόμη επιβεβαίωση του ότι ο ΣΥΡΙΖΑ κάνει πολιτική προπαγάνδα με ψέματα, χωρίς να διστάζει μπροστά σε τίποτα.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»
Συνδρομές
Ετήσια 85 ευρώ
Εξάμηνη 45 ευρώ
Λογαριασμός ΕΤΕ: 10087804638



ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ISSN 2241-6021

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65. ΤΚ 112 52, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΗΚΑΚΙΤΣΕΛΟΥ 1 και ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898
<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Διοκτίηης-Εκδότης-Διευθύντης: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Ιερα Οδού 81 - ΑΘΗΝΑ